

"Sarsılmaya hazır olun:
Sarah Pinborough bir dâhi."

—LISA JEWELL

YABANCI

UYKU YOK

ROMAN

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
SARAH PINBOROUGH

GEÇENİN DERİNLİĞİNDE, DELİLİK PUSUDA BEKLER.

Emma Averell başarılı bir avukattı, iki çocuğu ve harika bir eşi vardı ancak hayatı her zaman bu kadar kusursuz olmamıştı. Henüz beş yaşındayken, annesiyle yaşadığı dehşet verici bir olay yüzünden ablasıyla birlikte koruyucu aileye verilmişti. Ablası, annesinin sevgi dolu ve “normal” olduğu zamanları hatırlasa da Emma onu yalnızca tek bir şey olarak hatırlıyordu: Bir canavar. Ve o canavar, annelerinin içinden kırkıncı yaş gününde ortaya çıkmıştı; yani tam da Emma’nın yaklaşmakta olduğu yaşta.

Emma, çocukluk travmalarını herkesten gizlemişti. Fakat uykuları kaçmaya ve tıpkı annesi gibi gün içinde zaman boşlukları yaşamaya başladığında işler değişti. Emma, onu tüketen uykusuzluğunun, tıpkı geçmişte bırakmak için yıllarca çabaladığı annesi gibi, yavaş yavaş aklını kaybettiğinin bir işareti olmasından korkuyordu. Bu bulanık ve dengesiz hâlinin sebebi ne olabilirdi? Yoksa gerçekten de aklını yitirmeye mi başlamıştı?

“İnanılmaz. Sarah Pinborough imkânsızın kraliçesi.
Bu sarsıcı gerilim, sizi sabaha kadar ayakta tutacak.”

—CLARE MACKINTOSH

“Sarah Pinborough, sizi kendine hayran bırakacak.”

—HARLAN COBEN

“Pinborough’nun en sevdiğim kitabı.

Sürprizlerle dolu, baş döndürücü bir yolculuk sunuyor. Okurken gerçek anlamda nefesimi tuttum. Son derece güçlü bir kurgu. Kusursuz.”

—LUCY FOLEY

“Ustaca kurgulanmış, merak uyandıran bir gerilim...

Aynı zamanda uykusuz bir zihnin zayıflayıp, kişiyi ölümcül bir kuşkuya nasıl sürükleyebileceğinin son derece rahatsız edici bir portresi.”

—WASHINGTON POST

“Kitabın baş karakteri Emma, kuşaklar arası travmayla baş etmeye, iş ve aile hayatı arasında denge kurmaya çalışırken, içinde bulunduğu durum tehlikeli ve ürpertici bir hikâyeye dönüşüyor. Uyku Yok, okurlara nefes kesici bir gerilim sunuyor.”

—ENTERTAINMENT WEEKLY

Uyku Yok
Özgün Adı | *Insomnia*
Sarah Pinborough

Yabancı Yayınları | 551

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzeltili | Elif Nur Şafak
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ocak 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-68-7

© Sarah Pinborough, 2022
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Çiğdem Köföncü, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul* - Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com - info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Düzenleme
Ny.ozlem

SARAH PINBOROUGH

UYKU YOK

Çeviren:
Çiğdem Köföncü

Jessica Burdett'e.
Yapımcı, hayalperest, dost ve uykusuzluk çeken arkadaşım.
Her şey için çok teşekkürler.
SP x

Canavarlar hiçbir zaman yatağımın altında değildi
Çünkü canavarlar kafamın içindeydi.

Nikita Gill, *Canavarlar*

Travma bir zaman yolcusudur, geçmişe uzanan ve
öncesinde gelen her şeyi yutan bir yılandır.

Junot Díaz, *The New Yorker*, Nisan 2018

ÖNSÖZ

Diğer araba birdenbire ortaya çıktı.

Ne frenlerin uyarıcı çığlığı ne de camdan yana doğru atılan “ne oluyor böyle” bakışı vardı; sadece metalin metale hızla çarpan sert sesi, bir enerji patlaması ve bir felaket senfonisi vardı. Çarpışma o kadar büyüktü ki cam anında paramparça olup keskin, öfkeli bir dolu gibi dağıldı. Şasi su gibi dalgalandı ve araba havaya fırlayıp lunaparktaki berbat oyuncaklar gibi devrilerek sertçe yol kenarındaki hendeğe düştü.

Ardından korkunç bir sessizlik oldu. Metal yerleşirken hafif bir gıcırta duyuldu ve sonra hiçbir şey. Radyo artık açık değildi. Heyecanla konuşan spikerin sesi yoktu. Birkaç saniye içinde her şey değişmişti.

Yolcu koltuğunda hafif bir kıpırtı oldu. Sıkışmış, kapana kısılmış, parçalanmış bir çaresizlik. Neredeyse hırıltıya benzeyen bir çığlık.

4x4 arazi aracı olan diğer araba hâlâ yoldaydı, ön tarafı buruşmuş bir buruna dönüşmüştü. Şaşırtıcıydı ama motor, yaşlı bir adamın hırıltılı öksürüğü gibi de olsa hâlâ çalışıyordu. Bir an için, diğer araçtaki yaşam evrenini yok etmek için gereken-den daha uzun bir an için, sürücü titreyerek direksiyonun başına oturdu. Güneş hâlâ parlıyor, ağaçların arasından benek benek görünüyordu. Hâlâ güzel bir sabahtı ve yol hâlâ boştu.

Yol hâlâ boştu.

Hiç tanık yoktu.

Eyden yalnızca bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı.

Sürücü işi şansa bıraktı. Talihe. Hava yastığı açılmamıştı. Eğer araba gidebilirse sürücü de buradan ayrılacaktı. Arkasına bakmayacaktı. Gitmezse kalıp sonuçlarına katlanacaktı. Titreyen eller önce vitesi değiştirip sonra direksiyonu kavradı, çarpmanın etkisiyle olan ağrı ve sızıların canlandığının aniden farkına vardı. Dört çekerli, bir beygir gibi çalışan makine, inleyerek harekete geçti ve dönüp yolda aksayarak ilerlemeye başladı. Sürücü arkasına baktı. Elinde değildi. Yolcu koltuğunda sıkışıp kalmış figürün eli hafifçe kalktı. Bu bir yardım çılgılığıydı.

Sürücü inledi. Ambulans çağıracaktı. Bir telefon kulübesinden. Ama yolda telefon kulübesi yoktu. Gerçi birazdan birileri gelirdi. Bu yol dokuzda kalabalıklaşırdı. Birileri yardım ederdi. Bundan emindi.

Düzenleme
Ny.ozlem

1

Doğum gününe on iki gün kala

Evde biri var.

Bu net bir düşünce değil, daha çok vahşi, içgüdüsel bir histi ve aniden uyanarak doğruldum, kalbim hızla çarpıyordu. Saat 01.13'ü gösteriyordu ve sessizce durup dikkatle etrafı dinledim. Koridordan bir gıcırtı duyacağımdan veya odanın karanlık bir köşesinden tehditkâr bir gölgenin çıkacağından emindim. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece pencerelere vuran yağmur ve sessiz gecenin uğultusu vardı.

Tenim ürperdi. Bir şey beni uyandırmıştı. Rüya değildi. Başka bir şeydi. *Evdeki bir şey.* Küçükken kâbuslar beni o kadar sıkı sarardı ki yine o geceye geri döndüğümü zanneder, tüm aileyi uyandırmadan önce üvey annem koşup beni sakinleştirdi. Yine aynı şeyi hissediyordum.

Robert derin uykundaydı, yüzü bana dönük değildi. Onu uyandırmadım. Muhtemelen önemli bir şey yoktu ama yine de endişeli ve tetikteydim. *Çocuklar.*

Onları kontrol etmeden uyuyamazdım, bu yüzden kalktım. Haliya basan çıplak ayaklarımdan yayılan titremeler tüm vücudumu sardı ve sahanlığa doğru ilerledim.

Ortadaki koridora bakarken kendimi çok küçük hissettim; karanlık, koridoru sonsuz gibi gösteriyordu, sanki karşımda bir canavarın esneyen ağzı vardı. İlerledim *-ben bir anne ve bir eşim. Kariyeri olan bir kadını. Burası benim evim. Güvenli yerim-* ve keşke telefonumu yanıma alıp el feneri gibi kullansaydım diye dü-

şündüm. Sahanlığın korkuluklarından aşağı baktım. Aşağıdaki karanlık gölgelerde hiçbir şey hareket etmiyordu. Gece vakti eşyaları çalan hırsızların gürültüsü yoktu. Hiçbir tehdit yoktu.

Esen rüzgâr, yağmuru katedral benzeri penceremize sertçe çarparak beni ürküttü. Koridorun sonuna, duvarı kesen mükemmel siyah kemere doğru yürüdüm. Ellerimle gözlerimi kapatıp yüzümü soğuk cama bastırdım ama seçebildiğim tek şey ağaçların belirsiz şekliydi. Işık yoktu. Hiçbir kıpırtı yoktu. Yine de arkamı dönüp çocukların odasına giden L şeklindeki dönemece yönelirken tekrar titredim. Ayak sesleri mezarımın üzerinde dans ediyordu.

Will'in kapısını iterek açmca kendimi daha iyi hissettim. Beş yaşında ve artık okula giden küçük oğlum sırtüstü uyuyordu, dinozor desenli yorganı tekmelenmiş ve benimkiler gibi koyu saçları terden dağılmıştı. Belki o da kötü bir gece geçiriyordu. Üzerini dikkatlice örttüm ama ne kadar nazik olmaya çalışsam da kıpırdanıp gözlerini açtı.

"Anne?" Gözleri bulanık, kafası karışık ama ben gülümsediğimde o da gülümsedi ve yan dönüp kıvrıldı. Yastığının altındaki resim defterini çıkardım.

"Uyanmana şaşmamalı," diye fısıldadım. "Bunun üzerinde uyumuşsun." En son yaptığı coşkulu pastel boya çizimi açıktı ve karanlıkta bir o yana bir bu yana çevirip ne olduğunu anlamaya çalıştım. Dürüst olmak gerekirse üzerinden iki kere araba geçmiş bir köpeğe benziyordu.

"Bu bir dinozor," derken güldü Will ve sonra esnedi, sanki o bile resim yapmanın en iyi yeteneği olmayabileceğini biliyor ve bundan rahatsız olmuyormuş gibiydi.

"Elbette öyle." Defteri yatağının yanındaki şifonyere koyup ona iyi geceler öpücüğü verdim. Neredeyse tekrar uykuya dalmıştı ve muhtemelen sabah bunu hatırlamayacaktı bile.

Sonra Chloe'nin odasına gittim. O da dünyadan kopmuş, sarı saçları yastığa yayılmış, peri masallarından fırlamış bir prenses gibi uyuyordu. Gerçi, on yedi yaşında, sadık ve modern bir fe-

minist olarak, hakkında düşündüklerimi duysa bana hemen perimasallarının kadın düşmanı saçmalıklar olduğunu söylerdi. Bu kadar korktuğum için kendimle dalga geçerek odama geri döndüm.

Tekrar yatağa girip kıvrıldım, Robert neredeyse hiç kıpırdamadı. Saat daha bir buçuktu. Şimdi uyursam kalkmadan önce dört saat daha uyuyabilirdim. Uykumun kolayca gelmesi gerekirdi zira yoğun, yorucu ve heyecan verici hayatımda hep böyle olmuştu, bu yüzden yatağa sokulup uykuya dalmayı bekledim. Olmadı.

Sabah üçte e-postalarımı bakıyordum -dün Stockwell boşanma velayet duruşmasında elde ettiğim sonuç için Buckley'den gece yarısı tebrik mesajı gelmişti- sonra da telefonumdan haberlere bakıp tuvalete gittim. Robert uyanır gibi oldu ama yatağa geri döndüğümde anlaşılmas bir şeyler mırıldanıp ağır kolunu üzerime attı. Öylece yattım, hızla yaklaşan günün programı zihnimde dönüyor, günü yorgun bir şekilde karşılayacağım için giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordum. Yedi buçukta ofiste olmam gerekiyordu ve genelde on iki saatten önce eve dönmeydim. Bu da sadece ofisteki zorunlu içki davetlerinden kurtulabilirsem mümkün olurdu. Tembelliğe yer yoktu. Özellikle de şu anda. Şirketin en genç ortağı olma yolundaydım. Ama işimi seviyordum, gerçekten seviyordum.

Biraz yoga nefes egzersizi yaptım, vücudumdaki her kası gevşetmeye ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Kulağa çok kolay geliyordu ama genelde buzdolabında yeterince süt olup olmadığı veya gaz tedarikçimizi değiştirip değiştirmememiz gerektiği gibi aptalca şeyleri düşünmeme yol açıyordu ve kalp atışlarım yavaşlasa da hâlâ uyumuyordum.

Uzun bir gün olacaktı.

2

Doğum gününe on bir gün kala

İşler yoğunlu. Saat on kırk beş olmuştu ve ben bu zamana kadar iki konferansa katılmış, bazı faturalarla ilgilenmiş ve üç müvekkilin daha aramalarına geri dönüş yaparak mahkemelerin daha hızlı çalışmasını sağlayamayacağımı, avukatlarından gelen yanıtları huzlandıramayacağımı ve gecikmeler ne kadar sinir bozucu olursa olsun, *onları* rahatlatmak için her aradığımda bunun kendilerine para kaybettirdiğini sakince açıklamıştım. İnsanlar bir evliliği bitirmek için, bir evliliğe başlamaktan daha aceleci davranıyor gibiydi.

Cep telefonuma baktım. Tanımadığım bir numaradan üç cevapsız arama vardı ama her kimse beklemek zorunda kalacaktı. Önce halletmem gereken başka bir şey vardı. Alison.

Kapım çalınınca derin bir nefes aldım. Alison asla kolay biri değildi. "Girin."

Alison Canwick ellili yaşlarının ortasındaaydı ve yaşın başlı başına otorite sağlayacağını düşünen bir zihniyete sahipti. Benden çok daha uzun süredir avukatlık yapıyor olmasının, benden kıdemsiz olmasından daha ağır basması gerektiğini düşünüyordu. Eğer ortak olursam beni gerçekten öldürebilirdi.

"Eski Bayan McGregor için aferin." Gülümseyerek oturmasını işaret ettiğim koltuğa oturmadı. "Sonuçtan memnun kalmıştır."

"Otuz yıllık kocası, en büyük kızlarıyla aynı yaşta olan bir kadınla kaçan biri ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutlu oldu."

Övgüyü kabul et olsun bitsin, demek istedim. Alison'ın güçlü yanı, intikam isteyen öfkeli eşlerdi. Gerçi ben hepsinin intikam istediğinden emin değildim ama Alison, on yıl önce kendi kocası onu başka bir kadın için terk ettiğinde yaptığı gibi, onları da her şeyi göze almaya teşvik ediyordu. Belki de başkalarının öfkesini körüklemeyi bıraksa kendi öfkesi de sönebilirdi. McGregor'daki sonuç fena değildi ama tamamen müvekkilinin lehine de değildi. Ona sadece söyleyeceklerimi yumuşatmak için iltifat etmiştim.

"Pekâlâ, evet, o da var." O hâlâ ayakta olmasına rağmen ben oturuyordum. "Konu saat ücretinle ilgili," dediğim anda yüzü asıldı. *İşte başlıyoruz.* "İki haftadır yüzde 80'in altındasın ve herhangi bir baskı altında olmadığından emin olmak istedim çünkü biz..."

"Eminim o aptal bilgisayar programı her zaman her şeyi doğru kaydetmiyordur."

"Lütfen, Alison, bitirmeme izin ver." Bir de bu vardı: Alison asla yanılmazdı. Zayıflığı da asla kabul etmezdi. "Bunun için seni eleştirmiyorum," diye yalan söyledim, "sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Normalde hedefleri tutturmakta çok iyisindir." Adil olmak gerekirse sonuncusu doğrudu. Oldukça rekabetçi biriydi. Her zaman her şeyin üstesinden gelemeyebilirdi ancak çalışma saatlerinin en az yüzde 80'inin ücretlendirilebilir saatler olması gerektiğini kesinlikle biliyordu.

"Ben iyiyim," diye huysuzlandı. "Bundan sonra her şeyin daha iyi olmasını sağlayacağım."

"Herhangi bir sorun olursa yardım etmek için buradayım." Kelimeler ağzından çıktığı anda yanlış bir şey söylediğimi anladım. Çenesi kasıldı ve gözleri öfkeyle parladı.

"Bunu aklımda tutarım," dedi dişlerini sıkarak. Kapının tekrar çalınmasıyla ikimiz de bu tuhaf durumdan kurtulmuş olduk. Gelen sekreterim Rosemary'di. O da ellili yaşlarındaydı ama dünyaya sıcaklık ve neşe saçan biriydi, elinde büyük bir vazo dolusu gülle içeri girdi.

"Şunlara bakın!" Onları doğrudan pencerenin yanındaki süslü masaya götürdü. Çok güzellerdi, en az yirmi tane vardı.

“Benim için mi?” Kafam karışmıştı. Özel bir gün değildi ve Robert bana asla gül almazdı. Çok güzel görünse bile çürümeye mahkûm bir bitki yerine yaşamaya devam eden bir bitkiyi tercih edeceğimi bilirdi.

Alison merakla oyalanırken ona gitmesini söyleme zahmetine girmedim. “Bu buketteydi,” dedi Rosemary bana bir kart uzatırken. Aman Tanrım, Parker Stockwell.

Tekrar teşekkür ederim. Ve eğer canın o akşam yemeğini isterse, sadece ara.

Parker x

Homurdandım. Rosemary bana meraklı gözlerle bakarken Alison bilerek alaycı bir tavır takındı. “Tahmin edeyim, Bay Stockwell mi?” Bir şekilde zafer kazanmış gibi arkasını dönüp gitti ve bu beni daha da sinirlendirdi.

“Bu kadar iğrenç biri olmasa,” dedim çiçeklere bakarken, “beni yemeğe davet etmesini umursamazdım. Ancak bu adamın evli olmama rağmen hayır cevabı beklediğini sanmıyorum.”

“Pek fazla hayır cevabı almıyordur bence.”

“Doğru. Ama kesinlikle benim tipim değil.” Derin bir nefes alıp Alison’ı günlük programımdan sildim. “Belki de onu Alison’la tanıştırmalıyım.” Bu fikre hafifçe güldüm. “Neden bu kadar zor olmak zorunda?”

“Kıskanıyor, hepsi bu,” dedi Rosemary. “Sen daha gençsin, daha başarılısın, harika bir ailen var ve -ah, aile demişken- kız kardeşin aradı. Birkaç kez ceptelefonundan aramış. Onu geri aramanı istiyor. En kısa sürede, dedi.”

Phoebe.

Çiçekleri, Alison’u, yoğun geçen günümü ve uykusuzluğumu bir anda unuttum. Phoebe aramıştı. Telefonumdaki bilinmeyen numaradan gelen cevapsız aramaları açtım. Bir İngiltere numarasıydı. Phoebe. Kız kardeşim. Geri dönmüştü. Ve aklıma gelen tek şey şuydu... *Neden şimdi? Neden doğum günüme bu kadar az kalmışken?*

3

Hastanedeyim. On beşinci koğuş. Gelsen iyi olur.

Telefonu kapatmadan önce sadece bunu söyledi ve şu an burada olduğum için nedenini biliyordum. Geleyim diye beni kandırmıştı.

Burası özel bir koğuştu ama geriatri* koğuşuydu. Birkaç odanın önünden geçerken yarı açık kapılardan içeri bakmadan edemedim. Birinde cildi elmacıkkemiklerine kadar çekilmiş, saçları seyrek bir adam, sessizce başına gelecekleri bekliyordu. Bir diğerinde, bir hasta çok yüksek sesli bir televizyondan *Homes Under the Hammer* izliyordu. Sonuncusunda duvara yaslanmış bir tekerlekli sandalye vardı ve bir kadın, belki annesi ya da teyzesi olan ve onu dikkatle dinlerken bir yandan da çayını yudumlayan yaşlı bir kadına dergi okuyordu. Hayatlardan anlık görüntülerdi. Benim hayatımın anlık görüntüsünün bulunduğu odaya ulaşmak istemiyordum.

“Yardımcı olabilir miyim?” Bir hemşire irkilmeme sebep oldu.

“Ben Emma Averell. Yani Bournett. Phoebe Bournett’i arıyorum?”

“Emma mı? Patricia Bournett’in diğer kızı mı?” *Ve işte.* “Kayıt yaptırdınız mı?” Gürültülü ve sinirliydi, hatta önünde dur-

* Yaşlı bireylerin sağlık sorunları, hastalıkları ve bakım ihtiyaçlarıyla ilgilenen tıp dalıdır. -en

duğum odada annesine dergi okuyan kadın bile durup baktı. Kapıdan biraz uzaklaştım.

“Özür dilerim, ben—”

“Emma. Buradayım.”

Phoebe koridorun ilerisinde duruyordu. Ablam.

Saçları uzamıştı, omuzlarma dökülüyordu ve üstünde tunik, altında dar siyah kot pantolonu ve babet ayakkabılarıyla kırk iki yaşında olduğuna inanmak zordu. Ama bu bir kılık değiştirmeydi. Phoebe tasasız biri değildi ve yüzüne daha yakından bakıldığında bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Alnunda ve ağzının çevresinde beliren çizgiler artık incecik iplikler gibi değildi, daha da derinleşmişti ve zamanın oltasına takılmış gibi cildini aşağı doğru çekiyordu.

“Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin, Phebes. Hasta olduğumu sandım.”

Uzun bir süre beni süzdü. “Çok tuhaf.”

“Ne?”

“Ona çok benziyorsun. O zamanki hâline.”

Neden hiç güzel bir şey söyleyemiyordu? *Hey Emma, seni özledim. İşler nasıl? Seninle gurur duyuyorum.* Hayır, direkt can damarından vurması gerekiyordu. Sanki beni sevmekten rahatsızlık duyuyordu. Bazen -mesela şimdi- bundan emin oluyordum.

“Ona hiç benzemiyorum.”

“Hatırlamıyorsun.” Omuz silkti. “Ama o zamanki hâline çok benziyorsun.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Yani, tıpkı onun gibisin. Bu çok rahatsız edici.”

Yemi yutmayı reddettim. “Kaza geçirdiğini sandığım için işten çıkıp geldim. İyiysen, daha sonra görüşürüz.” *Muhtemelen birkaç yıl sonra.*

“Söyleseydim gelmezdin.”

“Konu o, değil mi?” Haklıydı, gelmezdim. Ve hiçbir şey beni kalmaya ikna edemeyecekti.

“Annemden mi bahsediyorsun? O Voldemort değil. Anne kelimesini kullanabilirsin.” Kapalı bir kapıyı işaret etti. “İçeride.

Gecenin bir vakti kafasını aynaya vurmuş." İstemsizce geri adım attığımda duraksadı. "Hem de arka arkaya. Hayati tehlikesi olan bir beyin hematomu var. Bilmek istersin diye düşündüm."

Etrafıma bakıp kaşlarımı çattım. "Gardiyanlar nerede?"

Phoebe keskin bir şaşkınlıkla güldü. "Yıllardır ayaklarım sürüyüp mırıldanmaktan başka bir şey yapamamış, şiddetli beyin kanaması geçirmiş, yetmiş beş yaşında, kırılğan bir kadın o. Kaçma riski pek yok."

"Yine de burada birileri olmalı." Gardiyanlar olsaydı kendimi daha güvende hissederdim. Kapıda nöbet tutan birileri. Çocukluk korkuları derinlere işliyordu.

"Artık kimse onun yaptıklarını umursamıyor, Emma," dedi Phoebe, her zamanki açık sözlülüğüyle, "ve yaşadığı yer güvenli bir birim, hapishane değil."

Bazen orayı Google'da aratıyordum. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyordum. Nedenini bile bilmiyordum; belki de hâlâ birkaç güvenlik kapısı olan bir yerde ve mecazi anlamda parmaklıkların ardında olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Hartwell House Orta Güvenlik Birimi. *Ceza adalet sistemiyle temas hâlinde olan ve başkaları için ciddi risk oluşturan hastalar için...* Bir süper kahraman filminde "suçlu akıl hastaları için bir kurum" denebilecek türden bir yerdi.

"Çünkü hapishaneye giremeyecek kadar deli de ondan," diye mırıldandım. "Ve ben umursuyorum." Şu an öfkelenme sırası bendeydi. "Beni buraya getirdiğine inanamıyorum. Onu asla görmek istemediğimi hep açıkça belirttim," dedim. "Aslında *senin* gelmiş olmana da inanamıyorum." Aklıma bir şey geldi. "Buraya *nasıl* geldin?" Birim onunla nasıl iletişime geçmişti ki? Bulunması en kolay kızı kesinlikle bendim. Phoebe ülkede bile yaşamıyordu.

Omuzlarını silkti ve Phoebe'nin bu sessiz, hafif sinirli omuz silkmeleri normalde bir bomba patlatacağı anlamına gelirdi.

"Onu ziyaret ediyordum."

İşte buydu. Duvara yaslandım. Ofiste olmalıydım. Bugün çok

yoğundu. Buna ihtiyacım yoktu. “Onu ziyaret ediyordum derken ne demek istiyorsun? Ne zaman?”

“Sık sık değil. Ama son birkaç aydır.”

“Bir dakika.” Phoebe’den en son haber aldığımızda İspanya’da yaşıyor ve bir emlak firmasında çalışıyordu. “Geri döneli *birkaç ay* mı oldu? Ve benimle daha bugün mü iletişime geçiyorsun? Tanrı aşkına, Phoebe.” Tanrım, beni çok sinirlendiriyordu. Burada olamayacak kadar meşguldüm ve beni gelmem için zorlamaması gerektiğini bilmeliydi. Arkamı dönüp koridordan hızla ilerledim. Hemşire, ziyaretçi defteriyle masanın yanında duruyor ve imzalamam için işaret ediyordu. Yanından geçerken ona, “Kahrolası Emma Averell!” diye bağırdım. Beni kendisi kaydedebilirdi.

Arabama yaslandım, esinti öfkemin ateşini söndürdü. Ziyaret saati bitmiş olmalıydı çünkü insanlar yanımdan geçip arabalarına doğru gidiyordu. Bazıları şüphesiz annelerini görmeye gelmişti. Otoparktaki en kötü kız evlat bendim. En kötü annenin en kötü kızı. Ama en kötü kız kardeş değildim. Duygularımı kelimelere bile dökemiyordum. Phoebe resmen bana bir yumruk atmıştı. *Onu* ziyaret etmek mi? Ve geri döndüğünü bana hiç söylememek?

“Emma!” Bana doğru geliyordu. “Bekle!”

“Şu anda seninle konuşamam Phoebe, gerçekten konuşamam.” Ablamla halka açık bir otoparkta tartışmaya girecek enerjim yoktu.

“Böyle olacağını biliyordum.”

“Sakın konuyu bana çevirme. Ben her zaman senin yanımdaydım. Her zaman. Uzak duran sendin.”

“Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kendine bunu söylemeye devam et.” Öfkeli bir bakış atma sırası ondaydı. “Ben de birçok kez senin yanında oldum. Sen bütün bunlara sahip olmadan önce de.” Başıyla yeni arabamı işaret etti.

“İspanya’daki hayata ne oldu? İşe?”

“Buraya gelmem patronumun fikriydi. Onunla vakit geçirmenin bana iyi geleceğini söyledi.”

“Ama benimle değil.” Ben soğuktum, o da savunmacı.

“Hayat tercihlerimi sana açıklamak zorunda değilim, Emma. Ayrıca onu görmem konusunda bana kızacağını da biliyordum. Tıpkı o zamandan beri ve şu anda da olduğu gibi epey uyuştu ve—”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Umurunda değil.” Arabamın kapısını açtım. Neredeyse kırk yaşındaydım, canavardan bu kadar korkmak için çok büyüktüm. “Ama sen? Sen benim duygularımı incittin, Phoebe.”

“Ah, sanki beni görmek çok umurunda da. Kendine bir bak. Yeni bir araba. Yeni bir ev. Hızlı bir hayat. Her zaman çok meşgulsün. Gazetede seninle ilgili o haberi gördüm. Yükselen hukuk yıldızı. Duyguların incinmiyor. Sadece her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun.” O kadar acı dolu görünüyordu ki bu eski tartışmaları tekrar yaşamak istemedim. “Her neyse,” dedi bir adım geri çekilerek. “Durumu çok kötü. Belki onu görmek sana iyi gelir. Bir kapanış sağlar. İçindeki korkuları dışarı çıkarırsın.”

“Korkmuyorum.” Çantamı yolcu koltuğuna atıp arabaya bindim.

“Elbette korkuyorsun.” Phoebe kapıyı tuttu, koyu gözleri keskindi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Bir hafta kadar sonra kırk yaşına gireceksin. Bundan hep korkmuştun.”

“Sana İspanya’ya dönüşün için iyi yolculuklar dilerim, Phoebe,” dedim, arabanın kapısını sertçe kapatıp motoru çalıştırmadan önce. Uzaklaşırken beni izlediğini dikiz aynasından görebiliyordum ve gülümsediğinden emindim.

Doğum günümü nasıl böyle gündeme getirebilirdi?

Kaltak. O tam bir kaltaktı.

Çıkışa doğru sürünerek ilerleyen trafiğe katılırken gözlerimi ileriye diktim. Phoebe hep kırk yaşma girmenin onu rahatsız etmediğini söylerdi ama kırkına basmadan bir süre önce düzenli işini bırakıp aramızdaki iletişimi kesmişti -zaten kesintili olan iletişimi- sonra Doğu Avrupa'da bir yemek pişirme kampına gittiği ortaya çıktı ki bu, Phoebe'nin yaptığı en saçma şeydi, yani ne isterse söylesin, bu onu da rahatsız etmişti.

O zamandan beri neredeyse hiç ortalıkta yoktu. En azından benim için. Ve bunca yıldan sonra tam da kırkinci doğum gününden önce, aniden annemizle vakit geçirmek istememi bekliyordu. Aklım almıyordu doğrusu.

Öğle yemeği vaktiydi ve kavşağa doğru yavaş yavaş akan trafik dur-kalk yaparak ilerliyor, huzursuz sürücüler boğucu sıcakta iyice huysuzlanıyordu. Klimanın ayarını yükselttim. Kendimi toparlamalıyım.

Odasındaki aynaya kafasını vurmuş.

Sola döndüğümde trafik nihayet azaldı. Ofiste beni bekleyen iş yığının ve neden hastanede olduğum hakkında herkese yalan söylemek zorunda kalacağıma odaklanmaya çalıştım çünkü onlar annemin çoktan öldüğünü sanıyordu. Phoebe'nin kaza falan geçirdiğini iddia etmek zorunda kalacaktım ama aklım sürekli ona takılıyordu. Annemize. Bu asırlık esprilerin -Neden korkuyorsun? Kırk yaşına girmekten. Anneme dönüşmekten- hepsi benim için korkunç derecede gerçektir.

Kırk yaş hayatımda her zaman bir hayalet gibiydi; Phoebe'den çok benim için öyleydi çünkü annemiz Phoebe'ye hiçbir zaman *deli çocuk* dememişti. Bazen bana fısıldar, benim de onun gibi delireceğimi söyler, parmakları kollarıma sıkı sıkı gömülürken yüzüme benim de *kanımın bozuk* olduğunu ve bunun aileden geldiğini tıslardı.

Annemle geçirdiğim çocukluğuma dair hatırladıklarımın çoğu, o son gün hariç, belirsiz parçalardı. Phoebe daha fazlasını hatırlıyordu ama ben beş yaşındayken o sekiz yaşındaydı. O zamanlar daha çok kardeş gibiydik. Birbirimize bağlıydık. Ve sonra o gece gelip bizi tamamen ayırdı.

En net hatırladığım sabah o son sabahı. Önünde Phoebe'nin dikkatle çizdiği ve benim de boyadığım büyük bir 4-0 yazan o kartı yaparken dizlerimin altındaki sert halıyı hissedebiliyordum. Sonra Phoebe elimi sıkıca tutmuş ve birlikte aşağı inmiştik.

Bir an için oraya geri döndüm, anılarda kayboldum, derken gürültülü bir korna sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. İş. İşe gitmem gerekiyordu. Ama arabayı park ederken bile annemin hayaletinin zihnimin karanlık köşelerinden çıktığını hissedebiliyordum ve Phoebe'nin elinin elimi kavrayıp beni ondan uzaklaştırdığını.

Tıpkı ona benziyorsun.

Keşke ikisi de beni rahat bıraksaydı.

“Komik, değil mi? Hayatımı mahvetmiş olman?”

Arabamı park edip ofise geri dönerken öfkeyle söylenen bu sözlerin bana yönelik olduğunu fark etmedim, ta ki başımı kaldırıp Miranda Stockwell'in gergin bir şekilde yolumu kapattığını görene kadar.

“Bayan Stockwell, eğer dile getirmek istediğiniz başka bir şey varsa kendi avukatınıza başvurmanızı öneririm —”

“Çocuklarımı benden çalmasına yardım ettin!” Yüzü kıpkırmızı, makyajı dağılmış hâldeydi, ellerini arabanın kaputuna vurdu. Hafifçe irkildim. Etrafımızdan başka arabalar da geçiyordu,

bu yüzden bana fiziksel olarak saldıracağını düşünmedim ancak Phoebe ile bile otoparkta kavga etmekten kaçınmışım, dolayısıyla burada bir müvekkilimin eski karısıyla kavga etmeye hiç niyetim yoktu.

“Hayır, Miranda.” Sesim yumuşak ama soğuktu. “Bunu ben yapmadım. Sen yaptın. Ama işler değişebilir. Biraz yardım alırsan, eminim tekrar başvuru yapabilirsin—”

“Ah, şimdi de bana akıl mı veriyorsun?” diye dalga geçti. “Herkes deli olduğumu düşünüyor. Sen deli olduğumu düşünüyorsun.” Hıçkırarak güldü. “Çok iyi iş çıkardı, değil mi? Beni delirtti ve siz de buna uydunuz. Kendi çocuklarıma bakacak kadar *istikrarlı* değilmişim. Tam bir saçmalık!”

Bir sabah için gerçekten yeterince çılgınlık yaşamışım ve bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Artık değil. Dava bitmişti.

“Üzgünüm.” Temkinliydim ama onun için üzülüyordum. Ben her zaman ebeveynlerin velayeti paylaşmasını tercih ederdim ancak onun dengesiz davranışları bunu imkânsız hâle getirmişti. “İtiraz etmek istiyorsanız avukatınızla konuşun.”

“Belki de kendi kanunumu kendim uygulayım.” Hafifçe sendeleyerek döndüğünü görünce sabahını içerek geçirdiğini fark ettim. “Ve bu hoşuna gidecek mi göreceğiz, seni *lanet olası kaltak*.”

Son cümleyi uzaklaşırken bağırarak söyledi. Kadın köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledim, sonra arabama yaslandım. Başım zonkluyordu. Herhâlde günüm bundan daha kötü gidemezdi.

Ancak daha sonra, yani günün sonunda Phoebe’nin burkulan ayağını kontrol etmem gerektiğini iddia ederek Harry’s Bar’daki Cuma içkilerini içmeden kaçtığımda, günün gerçekten de daha kötüye gittiğini fark ettim. Will’in yatma vaktine daha çok vardı ve ailemle gerçek bir cuma akşamı geçireceğim için çok rahatlamışım. Derken yeni arabamı gördüm. Beni sarsan ilk şey, aracın yan tarafındaki boyanın -*eğer firmaya ortak olmak istiyorsan Emma, rolüne uygun görünmelisin*- tamamen çizilmiş olmasıydı,

mavi rengin üzerindeki pürüzlü çizgi oldukça belirgindi. Sonra ön camımın altındaki notu gördüm. Spiralli bir not defterinden koparılmış bir kâğıt parçasıydı, insanların artık yanlarında taşımadığını düşündüğüm türden, özellikle de Miranda Stockwell gibi kadınların.

Kelime tükenmez kalemle, öfkeyle ve o kadar sert bastırılarak yazılmıştı ki, kâğıdın arkası Braille alfabesi* ile yazılmış gibi hissediliyordu.

KALTAK

Önce kâğıda, sonra etrafa baktım. Kadından eser yoktu. Herhangi bir kameradan da. Telefonumu çıkarıp çizilen arabamın fotoğrafını çektim; gerçi bir şey kanıtlayamazdım. Sonra içeri girip kapıyı kapattım ve notu bardak bölmesine attım. Harikaydı. Gerçekten harika.

* Görme engelli veya az gören kişilerin parmaklarıyla okuyabildiği kabartmalı noktalardan oluşan bir sistemdir. -yhn

“Hey, babam nerede?”

“Bilmiyorum. Çalışma odasındadır herhâlde. Kardeşin yatmaya hazır mı?” diye sordum.

Eve yeni gelmiştim ve mutfaktan bir bardak su alırken, su ısıtıcısının yanına sıkıştırılmış postalara göz atıyordum; Robert’ın hallettiği yeni bir sigorta poliçesi vardı ancak ona bunun neden önceki poliçelerimizden çok daha pahalı olduğunu sormam gerekiyordu. Göz yaşartıcı prime bakarken Chloe elinde iPad’iyle kapıda belirmişti. Artık benden uzundu, sarışın, çekici ve özgüvenliydi. Babasının kızı.

“İstediği Facebook etkinliğini ayarladım,” dedi. “Davet edebilmek için okuldaki anne babalardan bazılarını arkadaş olarak eklemek zorunda kaldım. Sanırım herkesi davet ettim.”

“Ne etkinliği?”

“Sana söylemedi mi? Babamın...” dedi. Dönüp koridora doğru seslendi. “Baba? Baba! Anneme söylemedin mi?”

“Neyi söylemedi mi?”

Üç dakika sonra Robert’ın çalışma odasında, televizyonun önünde durmuş Leeds’in korne, serbest vuruş veya onlara kazanma şansı verebilecek her neyse onu yaptığını görmesini engelliyordum. “Bir doğum günü partisi mi?” dedim.

“Emma! Hadi ama göremiyorum!” Robert eğilip yandan bakmaya çalıştı. Ama ben yerimden kıpırdamayınca maçı durdurdu.

"Sana tantana istemediğimi söylemiştim." Huysuzluk ediyordum. Elimde değildi.

"Kırkinci doğum günün. Bir şeyler yapmalısın. Hem zaten bu bir parti değil, sadece bir buluşma. Hayat yeni başlıyor, falan filan." Kaşlarını çattı, sinirlenmişti. "Güzel bir sürpriz olması gerekiyordu. Neden bu kadar *rahatsız oldun?*"

Bir cevabım yoktu. Yani *vardı* ama sadece kendim için.

"Kabullenmelisin." Chloe odaya bir girip, bir çıkıyordu ve bugünlerde evdeki varlığının çoğunlukla kapı eşiklerinde geçtiğini fark ettim, bizimle vakit geçirmeye asla tam olarak kendini vermiyor, bir gözü her zaman hızla kaçmak istediği kendi odasında oluyordu. "Kadınların yaşlılıktan endişelenmesinin nedeni ataerkil düzendir. Bunu kabullenmelisin. Kırklı yaşların senin en güçlü yılların olacak."

"Belki de gücümü bu partiyi veto ederek *göstermeye* başlama-lıyım."

"*Anne,*" dedi Chloe dramatik bir şekilde elini beline koyarak, "hadi ama!"

"Sadece yirmi kişi falan olacak," dedi Robert. "O kadar büyük bir şey değil."

"Peki." Yenildiğimi biliyordum ve Chloe'nin Facebook etkinlik davetine şimdiden iki yanıt gelmişti bile. Şu an iptal etsek tuhaf görünürdü. "Tamam. Ama önce bana sormalıydın."

Ben Will'i bulmaya giderken, ikisinin birbirlerine gözlerini devirdiklerini hayal edebiliyordum. Aşırı tepki verdiğimin farkındaydım ama midem kasılıyordu.

Kırk. Gerçekten geliyordu. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Omurgamda korkunun soğuk parmaklarını hissederken kendi kendime *bu sadece bir sayı*, dedim. *Sadece bir sayı*. Farkına bile varmadan gelip geçecekti.

Will dişlerini fırçalamayı neredeyse bitirmişti. Dudaklarını aşağı çekip alt dişlerini ve sonra üst dişlerini incelerken ağzının etrafındaki diş macunuyla bir palyaço gibi gülümsedi.

“Henüz sallanan yok mu?” En çok neyi istediğinden emin değildim, bazı arkadaşları gibi ilk boşluğu mu yoksa diş perisinin ziyaretini mi? İkisinden birini ya da ikisini de istiyorsa bile Will, hâlâ yapısal olarak sağlam olan azı dişleri yüzünden kendini aldatılmış hissediyordu.

Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. “Sürekli bulanık olan başım onları gevşetir sanmıştım.”

Alnına dokundum. Sıcak değildi ve çok da solgun görünmüyordu. Gözbebeklerine baktım ama ikisi de iyiydi. “Başın mı ağrıyordu?”

“Biraz bulanıktı.”

“Şimdi geçti mi peki?” Belki de bir hastalığa yakalanıyordu. Bir süredir grip olmamıştı ve muhtemelen vakti gelmişti. Sinirli bir şekilde omuz silkti ve hiçbir şey söylemeden yatak odasına doğru gitti.

En sevdiği kitaplardan biri olan *Paddington Goes to Hospital*’ı seçti ve dinozor yorganının altına girdi. Ben de yorganın üzerine uzandım ve birbirimize sokulduk ama kitap seçimi tadımı kaçırdı. Paddington kafasına bumerangla vuruyor ve hastaneye gitmek zorunda kalıyordu. *Kafasını aynaya vurmuş.*

Will’in göğsüme yaslanan vücudu sıcak ve rahatlatıcıydı ve hikâye biter bitmez, resimleri ve kelimeleri biraz kendi başına inceleyebilmesi için kitabı ona uzattım. Akşam yemeği için aşağı inmeden önce biraz sessizlik iyi geldi. Chloe gece bir arkadaşında kalacaktı, bu yüzden Robert’la baş başa olacaktık. O bana günümün nasıl geçtiğini soracak ve ben nasıl cevap verirsem vereyim, ortada bir yalan olacaktı. Phoebe ile olanların tamamını ona anlatamazdım çünkü Robert annemizin öldüğünü sanıyordu. Yirmi bir yaşındayken, ilk tanıştığımızda ona yalan söylemiştim ve Phoebe de yalanıma uymuştu. Hiç pişman olmadım. Anlatsam anlar mıydı? Muhtemelen. Ama annemin hikâyesinin hayatımın bir parçası olmasını istemiyordum.

Bir film önerecektim. O uyuyakalacaktı ya da daha büyük ihtimalle ben uyuyacaktım. Ne yaparsak yapalım, *onu* düşünmek

istemiyordum. Ya da Phoebe'yi. Ama işte yine onları düşünüyordum. Kafamdaki aile albümünün sayfaları hızla akıp giderken yine geçmişe, o son güne sürükleniyordum.

"Anneciğim?"

Öyle dalmıştım ki ilk başta Will'i duyamadım.

Tekrar, "Anneciğim," deyince yine şimdiki zamana geri döndüm.

Kıvrınarak, "Bana çok sıkı sarılıyorsun," dedi. Gerçekten de öyleydi. Kolumun onu sardığını, parmaklarımın omzuna gömüldüğünü hissettim. Çok fazla sıkıyordum.

"Ah, çok üzgünüm, bebeğim." Hemen bıraktım, şok olmuş ve dehşete düşmüştüm. Daha önce bana hiç böyle şaşkın bir tedirginlikle baktığını görmemiştim. Bu hiç hoşuma gitmedi. "Uzaklara dalmışım. Başka bir Paddington ister misin?"

Bulutların ardından doğan güneş gibi gülümsedi ve ben de kitapları değiştirdim. Ayı *Grand Tour*'u bitirdiğinde, Will de annesinin o tuhaf anını unutmuş, bana sokuluyordu. *Annesinin tuhaf anları*. Bunları düşünmek istemiyordum.

Seks yaptık. Güzeldi ve numaralarla yapılan resim gibi pratikti, her şeyin doğru sırayla yapıldığı bir seksti ki böylece ikimiz de tatmin oluyorduk. Bu yıllar geçtikçe içine düştüğümüz bir rutin hâline gelmişti. Artık daha az seks yapıyorduk, Will doğduğundan beri daha da az ve kulağa ne kadar korkunç gelse de, bitirdiğimizde onu zihnimdeki haftalık yapılacaklar listemden siliyordum.

Robert benden sonra tuvalete gitti ve lambanın ışığında yatak odasının süpürülmesi gerektiğini ve çamaşır sepetinin taştığını gördüm. Alt kat da çok farklı değildi. Will'in eşofmanlarının yıkanması gerektiğini söylediğimde verdiği ters tepki ve aramızda oluşan genel mesafeli tavır, bana Robert'ın ikinci kez evde kalan ebeveyn olmaktan ilk seferki kadar mutlu olmadığı izlenimini verdi. Oysa bu, yıllar önce yaptığımız anlaşmaydı. Bu büyük evi o istemişti ama parasını ben ödüyordum. Belki bir temizlikçi tut-

mayı düşünmeliydik ama bu daha masraflıydı. Son zamanlarda aramızda bir gerginlik vardı ve ne zaman başladığından emin değildim. Ama şimdi ben de ona sinir oluyordum. Sabah elektrik süpürgesiyle temizlik yapmaya karar verdim. Her ne kadar evde her şeyi halleden kişinin neden hep kadınlar olması gerektiğini merak etsem de hepsini halletmek için her şeyi yapardım. Ama önce, bu çılgın günün uykusunu almam gerekiyordu.

6

Doğum gününe on gün kala

Uyuyamadım. Saat dört buçukta hâlâ uyanıktım ve gün ağarırken birkaç saat uyuyakaldım, ta ki evde başlayan gürültü beni yedide yataktan çıkarana kadar. Saat üçte barbeküye gittiğimizde bitkin hâldeydim.

“Emma, yorgun görünüyorsun!” Michelle’in kapıyı açarken söylediği ilk şey bu oldu ve ben de parlak, kusursuz makyajlı gözlerini oymak istedim.

“Yoğun bir haftaydı,” dedim. “Ve iyi uyuyamadım.”

“Papatya çayı denedin mi?”

“Denerim,” dedim kibarca. Michelle her şeye bir önerisi olan ve genelde önerilerinin hiçbir işe yaramadığı kadınlardandı. Papatya çayını denememe gerek kalmamasını umdum.

Bizi çift kanatlı kapılarının güzel bahçelerine açıldığı mutfığa götürdü. “İşe yarıyor.” Arkasma baktı. “Ama içine biraz votka damlat.”

Diğerlerine katılmak için giderken Robert’ın önce gitmesine izin verdim. Okul kapısı çetesi. Aslında hepsi Robert’ın arkadaşlarıydı, gerçi sürekli belirttiği gibi ‘kızlar’ beni hep içkiye, yemeğe veya tiyatroya davet ediyordu ama ben günde on veya on iki saat çalıştığım için nadiren kabul ediyordum.

“Matthew trambolinde.” Michelle bir elini sanki onu önemser gibi Will’in omzuna koymuştu, bunu görünce hepsinin ne kadar iyi kaynaştığını hatırladım. Kuaför randevuları uzadığında, okuldan sonraki kulüp aktivitelerinden birbirlerini çocuklarını falan

alırlardı. Robert'ın hakkında çok az şey bildiğim hayatı. "Masa tenisinin yanındaki buzdolabında da biraz meyve suyu var."

"Bahçeyi güzel kurmuşsun," dedi Robert.

"Hafta içi onları yeterince görüyoruz, değil mi?" Michelle ona bir bira uzattı.

"Doğru. Son yazım hatalarını nasıl hallettin?"

"Hadi ama, o sadece zihinsel bir hataydı! Bu hafta tam not aldım."

Güldüler. Will bahçenin diğer tarafına, çocukların oynadığı yere doğru yürürken ben de grubun bir parçasıymışım gibi davranarak gülümsedim. Michelle'in en küçük çocuğu Matthew, Will'in en iyi arkadaşlarından biriydi ama yedi yaşındaki oğlu Ben'i pek sevmezdim. Çocuk tam bir kabadayıydı ve kontrolü elinde tutmayı seviyordu. Ama bugün Betty'in iki kızı da buradaydı ve en büyüğü on yaşında, güzel bir kızdı, bu yüzden Ben onun söylediği her şeyi yapacaktı. Hava çok sıcak olmasa da trambolin, masa tenisi ve çocuk havuzu kurulmuştu, hepsi de kullanıma hazırды.

Yetişkinlere gelince, sadece biz vardık. Yakışıklı ve göz alıcı ev sahiplerimiz Michelle ve Julian ve İskoçya'dan yeni taşınan grubun en yeni üyesi Betty ve Alan vardı. Hepsi, en azından kadınlar, Robert'ın okul WhatsApp grubundaydı. Belki içlerinden *birine* ona Will'in eşofmanlarım yıkaması gerektiğini hatırlatmasını söylemeliydim.

"Şarap, Emma? Cin tonik?" Julian, büyük gazlı barbekünün yanına bir bar kurmuş, üzerine çeşitli tabaklar dizmişti. Karides şişleri, tavuk satay ve balık paketlerini görebiliyordum. Umarım çocuklar için sosis veya başka bir şeyleri de vardı.

"Diyet kola var mı?"

"Hadi, bir içki iç. Kutla." Bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu.

"Neyi kutluyorum?"

"Parker Stockwell boşanmasını. Yerel gazetede bir yazı vardı."

"Öyle mi?" Bu güzel bir sürprizdi ve ortakların hoşuna gidecek, firmalarının ücretsiz reklamının yapılmasından memnun olacaklardı. Benim tanıtımım için de iyiydi.

“Şirketim o adamın inşaat işlerini yapıyor,” diye devam etti Julian. “Uğraşılacak biri değil.” Kadehini kaldırdı. “O yüzden sana aferin.”

“Teşekkürler.” Biraz şaşırdım çünkü bu tür şeylerde genelde erkeklerden pek övgü almazdım. Erkekler beni işlerinden, golften veya başka ne hakkında konuşuyorlarsa onlara dahil etmez ve ben de kadınlarla okul hakkında pek konuşamazdım, bu yüzden bu hoş bir değişiklik olmuştu. Çocuk havuzuna doğru baktım.

“Chloe, gidip Will’e biraz göz kulak olabilir misin?” Chloe yanımda duruyor ve o da biraz rahatsız olmuşa benziyordu.

“Burada misafirim, bedava işçi değil,” dedi ve sonra bardağıma baktı. “Gerçi şoför ben olacağım gibi görünüyor.”

“Ah, şah mat,” diye güldü Julian. “Hadi, gel biraz masa tenisi oynayalım. Bu uğursuz canavarlarla bir ebeveyn ilgilensin.”

Omzunun üzerinden geriye baktı. “Doğum günü partini dört gözle bekliyorum, Emma. Umarım çocuklar gelmiyordur!”

Yaklaşan büyük günümün anılmasıyla zorla gülümsedim ve Chloe’nin onu dürtmesini izledim.

“Tamam, ihtiyar. Sen oyununa bak,” diye takıldı. Görünüşe bakılırsa kızımın ergenlik huysuzluğu sadece bana yönelikti.

“Meydan okuma kabul edildi.” Julian diğerlerine baktı. “Alan? Çocuklara tavuk burger yapabilir misin?”

Chloe, Julian’ın söylediği bir şeye gülerek uzaklaştı ve masadaki yerlerini almadan önce koluna vurdu. O bile bu insanların yanında benden daha rahattı ama bir noktada çocukların çoğuna Chloe bakmıştı -gençliğimin kaza bebeği olmasının kefareti- ve dürüst olmak gerekirse, hâlâ bizimle ailecek dışarı çıkmak istemesine memnundum.

Burgerler pişmiş ve çocuklar battaniyenin üzerinde oturup yemeye başlamıştı. Gayet iyi vakit geçiriyordum. Şarabın verdiği hafif sarhoşluk, Betty’nin o İskoç espri anlayışının, başka bir arkadaş grubunda müstehcen bulunacağını ve bunun eğlenceli bir gece olabileceğini düşündürdü. Okuldaki diğer annelerden ba-

zılarıyla acımasızca alay ediyor ve haklarında isimlerinden başka bir şey bilmesem de komik zamanlaması beni kahkahalarla güldürüyordu. Belki daha çok çabalarsam bu kadınlarla arkadaş olabilirdim. Bunu sonu gelmeyen yapılacaklar listeme ekledim. *Annelerle daha çok çabala.* Belki onları bize davet edebilirdim. Ya da birlikte akşam yemeğine çıkardık, bu daha kolay olurdu.

“Sende bir tane vardı, değil mi, Robert?” diye seslendi Michelle ve Betty’in hikâyesi yarım kaldı. “Eski püskü bir Land Rover? Bir süre önce? Şimdi çok moda oldu.” Yüksek sesle konuşuyordu. Yoksa şaraba biz gelmeden evvel mi başlamıştı?

“Evet, vardı.” O oyuncağı tamamen unutmuştum. Kıdemli ortak olduktan sonra ona otuz beşinci doğum gününde almıştım. “Uğursuz bir şeydi.”

“Sadece altı ay kadar kullandım,” dedi Robert birasını bitirirken. “Peki, Emma’nın kırkıncı doğum gününe dönüş yaptınız —”

“Nasıl uğursuzdu?”

“Abartıyorum,” diye güldüm. “Açıkçası eski ve ucuzdu. Ama her zaman bir sorun çıkarırdı ve sonunda Robert ondan kurtuldu. Taşınmaya karar vermeden hemen önceydi, değil mi? Bir seminerdeydim ve döndüğümde kocamın yaralı olduğunu ve Land Rover’ın hurdaya satıldığını gördüm.” Bunu nasıl unutmuştum?

“Direksiyon kitlendi ve bir ağaca çarptım.”

“İyi ki kurtulmuşuz,” dedim kızıma bakarak. “Yoksa o senin ilk araban olabilirdi, Chloe. Üniversite için ufak bir hediye. On sekizinci yaş günü hediyesi.”

Chloe hiç etkilenmemiş görünüyordu. “Aslında bir yıl ara vermeyi düşünüyorum.”

Bu benim için yeni bir haberdı ama kızım hava durumuna göre fikrini değiştiren biriydi, bu yüzden diğerleri ona nedenini sormaya ve Avrupa tren seyahatlerini, Tayland’da geçirdikleri yazları ve şanslı oldukları diğer şeyleri anlatmaya başlarken, konuyu akışına bıraktım.

“En azından ücreti ödmeden önce fazladan bir yılınız olur,” dedi Alan.

"Tam bir İskoç gibi konuştun," dedi Betty. "Çok kabasın! Onun adına özür dilerim."

"Emma'dan bahsediyoruz," dedi Robert. "O para çoktan kenara kondu. Emma daha on dört yaşındayken gazete dağıtıp cumartesi işlerinde çalışarak ilk arabası için para biriktirmiş biri." Cümlesini gülerek bitirmesi beni rahatsız etti, sanki daha iyi bir hayat istemek beni erdemlik taslayan biri yapmış gibi.

"Birikim yapan bir eşe sahip olmak güzel olmalı." Julian öne eğilip şarap kadehini doldurdu. "Ama para kazanan bir eşe sahip olmak da güzel olmalı. Ne kadar şanslısın, Robert." Kadehini kaldırdı. "Emma'ya."

Michelle tokat yemiş gibi oldu ve kendini toparlamadan önce gözlerinden incinmiş olduğunu anladım. "Çok teşekkür ederim, canım." Sesi buz gibiydi. "Bu bana pazartesi günü kendime yeni ayakkabı almam gerektiğini hatırlattı."

"Michelle çok çalışıyor," dedim. "Robert gibi. Bahse gireyim senin çalışma saatlerin benimkinden kısa değildir ve eğer Robert'ın düzgün bir işi olsaydı ben de çok uzun saatler çalışmazdım." Cümleyi bitirdiğimde, bu kez dehşete düşenin Robert olduğunu fark ettim.

"Aslında Em—"

Bir çılgılık tüm konuşmayı böldü. Bir anda ayağa kalkıp koşmaya başladım. Kalbim hızla atıyordu. *Bu benim çocuğum.* Bir anne bilirdi. Trambolin.

"Zıplaması gerekiyordu! Ama zıplamadı!" Ben ellerini beline koymuş trambolinin üzerinde duruyor, Will çimlerde oturmuş ağlıyordu. "Yardım etmeye çalışıyordum!"

"Onu ittin mi?" Trambolinin etrafında bir güvenlik ağı vardı ama boldu ve değiştirilmesi gerekiyordu. "İttin mi?" Ona dik dik baktım ve sonra hemen Will'i kontrol ettim. Kan yoktu. Kırık yoktu. Gözyaşları yavaşlıyordu ve yaralanmadığını, sadece şokta olduğunu anlayınca rahatlardım. Diğer çocuklar sessizce geri çekilirken dikkatimi tekrar Ben'e çevirdim.

“Aşağı in ve özür dile! Bu çok kötü sonuçlanabilirdi. Yaptığın şey çok kötü.”

“Kahrolası bir kazaydı.” Michelle aniden benimle en büyük oğlunun arasına girdi. “Ve çocuğuma bağırma.” Hafifçe sallanıyordu. Birbirimize baktık, ikimiz de geri alamayacağımız ve muhtemelen -kesinlikle- pişman olacağımız şeyler söylemeye ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydık. O sarhoş, ben yorgundum. Eve gitme vakti gelmişti.

“O tam bir kaltak.” Chloe, Michelle’in bana çıkışmasına benden daha çok öfkelenmişti.

“Ah, o Will’e bağırıyordun ben de aynı şekilde davranırdım.” Arka koltukta sessiz ama sakın bir şekilde camdan dışarı bakan Will’le oturuyordum. Arabayı kızım kullandığı için sanki bir tür rol değişimi yaşıyorduk. “Ve ona kaltak dememelisin. Kadın dayanışmasına ne oldu?”

“Kadın dayanışması, kadınların olmak istedikleri kişi olmalarına izin vermekle ilgili. O bir kaltak olmayı seçti.” Dikiz aynasından bana baktı. “Ayrıca annenin arkasında durmakla da ilgili.”

Odasındaki aynaya kafasını vurmuş.

“Hey bak,” dedi Chloe arabayı caddeye çevirirken biraz daha doğrularak, sesi heyecanlıydı. “Bu- Aman Tanrım, Phoebe Teyze mi? Kapımızın önündeki?”

Aman Tanrım. Herkes döndü, hatta araba koltuğunda oturan Will bile. Oradaydı. Phoebe, gergin bir şekilde kapıda duruyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarında bir şey gördüğümü sandım. Beni rahatsız ettiği için kötücül bir zevk parıltısı mı?

Her ne idiye anlık bir şeydi ve sonra sırtıp sanki ziyareti, gelmiş geçmiş en iyi şeymiş gibi kollarını açtı.

Kızımın heyecandan çığlık atarak ona doğru koştuğunu izlerken yüreğim ağzıma geldi. En azından Will hâlâ elimi tutuyor ve utangaç bir şekilde bakıyordu.

"Buraya gel, Will," diye seslendi Chloe. "Bu Phoebe Teyze!" Will elimi bıraktı ve ben daha hayır bile diyemeden Phoebe onu kollarına alıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. İstedığı zaman son derece sıcak biri olabiliyordu. Will onu üç yaşından beri görmediği için hatırlamıyordu ama yine de son derece rahat görünüyor, Phoebe yanağına bir öpücük kondururken kollarında kıkırdıyordu. Kendimi ihanete uğramış gibi hissettim.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi en az benim kadar şaşkın görünen Robert, ablamı yanağından öperken.

"Buralardaydım, uğrayayım dedim."

"Araman gerekirdi," dedim. "Ama zaten nadiren ararsın." Şaka yapıyormuşum gibi gülümsedim.

"Beni içeri davet edecek misiniz?"

Ne tip bir oyun oynuyordu? Neden buradaydı?

"Elbette." Robert kapıyı açtı ve Phoebe önden girdi. Taytının üzerine mini bir elbise giymişti. Herhâlde doğum gününden sonra yogaya devam etmişti çünkü itiraf etmeliydim ki gerçekten fit görünüyordu.

"Bu batık mi Phebes Teyze? Çok retro ve havalı."

"Elbise mi? Evet. İstersen alabilirsin. Bir ara bırakırım."

Birdenbire neden böyle giyindiğini merak ettim, bir zamanlar olduğu sanat öğrencisi gibi. Genç ya da özgür değildi. İkimiz de değildik. Costa Brava'da ev satıyordu. Muhtemelen benimkine çok da benzemeyen, sadece daha ucuz takımlarla dolu bir gardırobu olmalıydı. Bu numaraların sebebi neydi? Kimi etkilemeye çalışıyordu? Beni mi? Çocukları mı? Robert'ı mı?

"O hâlde bir süreliğine geri döndün?" dedi Chloe. "Seni görmeyeli *asırlar* oldu! Lütfen döndüğünü söyle. Bu harika, değil mi anne?" Mutfığa vardığımızda bana baktı. Robert çoktan şarap kadehleriyle buzdolabından bir şişe çıkarıyordu.

"Tabii ki." Robert'a baktım. "Çay alacağım. Ben yaparım. Will'i de yatırmalıyım. Hadi maymun. Phoebe Teyze'yi başka zaman görürsün." Will ablamın bacağına sarılmış, arkasından bana bakıyordu.

“Seni ben götüreyim mi?” dedi Phoebe ve Will mutlu bir şekilde başını salladı. “Tamam o zaman, gidelim. Sana hikâye okuyayım mı yoksa artık büyüdüün mü?”

“Paddington!”

“Öyleyse Paddington.” Oğlumu tekrar kucağına aldı –Will artık o kadar da küçük olmadığı için Phoebe kesinlikle egzersiz yapıyor olmalıydı- ve sonra koridora çıktı. “Ama o şarap için geri döneceğim.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Ve kız kardeşimle sohbet etmek için.”

“Ben de gelip yardım edeyim. İspanya hakkında bir şeyler duymak istiyorum,” dedi Chloe. “Annemin doğum gününe kalyor musun?”

“Ah, hayatta kaçırmam,” diye cevap verdi Phoebe, Robert’la beni yalnız bırakarak ortadan kaybolurken. Bir an tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Derken sessizliği Robert bozdu.

“İyi görünüyor,” dedi su ısıtıcısını doldururken. “Döndüğünü biliyor muydun?”

“Phoebe bana ne yaptığını ne zaman söylemiş ki?” Gözlerine bakarak yalan söylememek için buzdolabında süt aradım.

“Siz sohbet ederken ben de maç izleyeyim. İkinizi de baş başa bırakayım.” Şarap kadehini aldı ve sonra durdu. “Onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyorsun.”

“Sadece yorgunum. Erken yatmak istiyordum.” Onu temin etmek ister gibi gülümsemeye çalıştım. “Fazla kalmaz,” dedi. “Asla kalmaz.”

Nadiren kullandığımız ana salonda, Robert’ın çalışma odasından çok uzaktaydık. Chloe yukarıdaydı. Will, Phoebe hikâyeyi bitirmeden önce uyumuş olmalıydı.

“Ailen iyi görünüyor,” dedi Phoebe, bir iki dakika sessizce birbirimize baktıktan sonra. “Chloe çok büyümüş.”

“Neden buradasın, Phebes? Ve neden önce mesaj atmadın?” Oyun oynayamayacak kadar yorgundum.

“Gelmemi istemezdin. Ve aniden çocuklarını görme isteği duydum. Dün çok da iyi ayrılmadık.”

Adil olmak gerekirse, haklıydı. Çok da iyi ayrılmamıştık. Ama ben de onu burada istemiyordum. Başımızda başka bir bela -o- varken, hayır.

“Annemle ilgili tüm bu meseleler bana ailemi düşündürdü,” diye devam etti. “Geçmiş. Geçip giden zamanı. Burada olduğum sürece yeniden bağ kurmak ne kadar güzel olurdu.” Bir an ikimiz de birbirimize karşı bastırılmış bir kızgınlıkla, sessizce oturduk.

“Bu arada, merak ediyorsan söyleyeyim, hiçbir değişiklik yok,” dedi.

“Merak etmiyorum.”

“Elbette etmiyorsun.” Hafif bir tiksintiyle bana baktı. “Bir başkasını neden önemseyesin ki?”

“Onu şu anda düşünmek istemiyorum. Bu hafta.”

“Ah, kırkıncı doğum günün.” Sonra küçük, gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Bunun seni rahatsız ettiğini biliyordum. Bence sana onun doğum gününü ve eskiden söylediği şeyleri hatırlatıyor.”

“*Sence mi?*” Vay canına. Başka ne düşündüğümü sanıyordu acaba? “Rahatsız ediyor da diyebiliriz.”

“Ama gerçek değil,” dedi. “Sadece kafanın içinde. Oysa annemizin ölmesi beni gerçekten rahatsız ediyor. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Beni üzüyor ki buna inanmakta zorlanacağımı biliyorum ve düşündüm ki biz —”

“Sana onun hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim,” diye çıkıştım.

“Her şey hep seninle ilgili, değil mi? Allah korusun, küçük Emma’yı üzmeylem.” Gülümsemesi kayboldu ve ayağa kalkıp telefonunu çıkardı. “Taksi çağıracağım. Buraya gelmekle seni rahatsız ettiğimin farkındayım. Mükemmel hayatını geçmişimizle mahvetmeyeyim.”

“Nasıl birdenbire kötü adam oldum?” Evime gelip bana saldırma hakkını ona kim veriyordu? Ayrıca hayatım hakkında ne

biliyordu ki? Üniversitedeyken bir yıl kadar aynı daireyi paylaşmamız dışında, neredeyse hiç birlikte vakit geçirmemiştik.

“Neden bir kötü adam olmak zorunda?” diye sordu, tırnaklarıyla bir taksi uygulamasına basarak. “Annemiz -tüm sorunlarına rağmen- hastanede olduğu için seninle iletişim kurmaya çalışıyordum. Muhtemelen ölüyor. Ve belki, sadece belki, bununla yüzleşmek bize -sana- iyi gelir.”

“Geçmiş anlıyorum,” diye fısıldadım sessizce, Robert’ın beni duyma ihtimali olmamasına rağmen. “Tekrar hatırlatılmasına gerek yok. Ve bu, beni kötü biri yapmaz. Ve sen her şeyi bildiğini mi sanıyorsun—”

“Hadi ama,” diye lafa girdi, asit gibi keskin bir sesle. “Senin için her şey yolunda gitti, değil mi? Her şeyden sonra? Güzel bir koruyucu aile -elbette *herkes* küçük Emma’yı evlat edinmek isterdi...”

“Bu doğru değil—” Son dakikada geri adım atan bir ailenin yerine, yeni bir ailenin devreye girmesinin *herkes* olmadığını belirtmek istedim ama o tam gaz devam edip beni susturdu.

“Ve böylece üniversiteye gittin, hukuk diplomanı aldın ve -benim sayemde- harika, yakışıklı kocanla tanıştın, harika, güzel çocukların oldu, şimdi o kadar steril ve pahalı bir evde yaşıyorsun ki mükemmel hayatının geri kalanı için her şey planlanmış ama hâlâ bundan mutlu olduğunu gösterme nezaketine bile girmiyor veya tüm bunlarla bir ilgim olabileceğini kabul etmiyorsun.”

Şarap kadehini dikkatlice masaya koydu, o kadar dikkatliydi ki sanki kırmak istiyor gibiydi.

Çat. Çat. Çat. Kafamdaki hayalet bir anıyı fısıldadı ve ben onu silkeleyip attım.

“Sen asla böyle bir hayat istemedin,” diye çıkıştım. “Bir aile. Çocuklar.” Beni suçlu hissettirmesine izin vermeyecektim. Farklı koruyucu aile deneyimlerimiz olması benim suçum değildi. Ve bu hayat için çok çalışmıştım.

“Ne istediğimi bilmiyorsun,” dedi, soğuk bir tavırla. “Hiçbir zaman da bilmedin.”

Telefonu *bip* sesi çıkarınca yanımdan geçti, artık gitmek için can atıyordu. Taksisi gelmişti.

"Phoebe," dedim. Durdu.

"Ne var?"

"Onun hakkında bir şey bilmiyorlar. Bunu sen de biliyorsun. Ve ben öyle kalmasını istiyorum."

"Onlara söylemek için mi geldiğimi sandın?" Yüz ifadesi okunaksızdı. "Aklımın ucundan bile geçmedi." Boş bir sesle güldü. "Annem gibi olmaktan korkmana şaşmamalı. Hiç paranoyak değilsin, Emma," derken, sözlerinden alaycılık akıyordu. "Hem de hiç."

Sanırım Robert'a veda bile etmedi ve sanki hiç buraya gelmemiş gibi saniyeler içinde kayboldu. Anlaşılmaz Phoebe. Bir hayalet. O benim ablamdı ve onu seviyordum ama keşke birbirimizden daha çok hoşlanabilseydik.

Hâlâ nasıl uyanık olabilirdim?

Su ısıtıcısını doldurup mutfak tezgahına yaslandım, gerginlik ve yorgunluktan başım zonkluyordu. Normalde uyumak benim için hiç sorun olmazdı. Işık gibi söner giderdim. Çocukları kontrol etmiştim. Evde hiçbir sorun yoktu. Geriye ne kalıyordu? Bende bir sorun mu vardı? *Annem gibi olmaktan korkmana şaşmamalı. Hiç paranoyak değilsin, Emma. Hem de hiç.*

Annem o geceden, kırkına bastığı günden kaç gün önce uymayı bırakmıştı?

Pencereden dışarı baktım ama parıltıda gördüğüm tek şey bana bakan gergin yüzüm, dışarıdaki yansımamda hapsolmuş başka bir bendi. Bu beni ürpertti ve dışarıda beni izleyen birileri olabileceğini fark ettim. Su ısıtıcısı fokurdamaya başlayınca ışıkları kapattım. Kısa bir süre sonra gözlerim karanlığa alıştı. Ay ışığının dışarıdaki ağır dallarda kırılan beyaz yansıması düzensiz çizgiler hâlinde fayansa yansıyor.

Tekrar pencereye yaklaşıp bahçeye baktım. Bu sefer ufukta okyanus gibi uzanan geceye karışan siyah ve gri, devasa gölgeler vardı. Gözlerimi kısıtım. Bu- bu- sarı bir ışık lekesi miydi? Gözlerimi kırıştırdığımda yok oldu. Tabii eğer var olduysa. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Dışarıda biri mi vardı? Phoebe mi? Phoebe neden gecenin bir yarısı bahçemde olsundu ki? Yoksa sadece yorgun hayal gücümün bir ürünü müydü?

Gözlerimi kırptırdım. Hiçbir şey. Dışarıda hiçbir şey yoktu. Tuttuğum nefesi verdim ve sonra arka kapıya baktım.

Annemiz hep deli değildi.

Kapıya gittim ve kulpuna tutunup aşağı yukarı çevirdim. Kilitliydi. Tekrar kontrol ettim. Hâlâ kilitliydi. Fırının saati 1.13'ü gösteriyordu.

Hayır, annemiz hep deli değildi. En azından Phoebe bana öyle söylerdi. Tuhaf olabilirdi belki ama deli? Hayır.

Arkamdan su ısıtıcısı kapandı. Çay. Bu bana kendimi daha iyi hissettirirdi. Normal bir şeydi. Çayın her şeyi iyileştirdiğini söylerlerdi, *söyleyen* her kimse artık. Phoebe'nin ziyaretinden sonra huzursuzdum, hepsi bu.

Onunla iyi şanslar! Phoebe, yıllar önce Thompsonlar beni evlat edinmeye geldiğinde böyle bağırmişti. *"O deli!" Annemiz hep böyle söylerdi! "Emma da delirecek! Benim ve büyük teyzem Joanie'ninki gibi onun da kanı bozuk!"* Haklıydı. Annem hep böyle söylerdi.

Annemizi normal hatırlamak için çok uğraşırdım ama onu sadece deli olarak hatırlayabiliyordum.

Süt almak için buzdolabını açtığımda gördüğüm ilk şey, tam önümdeki rafta duran ve olması gerektiği gibi kenara sıkıştırılmış bir tepsi yumurta oldu. *Çat. Çat. Çat.* Anılar hızla aklıma doluştu; çürük yumurtaların kokusu, kemikli parmaklarının kollarıma batması, yukarıdan yüzüme doğru attığı o sıcak, bayat tükürük, *sadece uyumak istiyorum* diye hırlarken... Buzdolabının kapağını çarparak kapattım. Süte ihtiyacım yoktu. Papatya çayı içecektim.

Keşke onu deli olmadan hatırlayabilseydim. Keşke hep deli olsaydı. Bunlardan hangisinin daha iyi olacağından emin değildim. İki düşünce arasında bir sürtüşme vardı. Bilişsel uyumsuzluk. Geçmiş neden hep geceleri çok daha canlı oluyordu? Hayaletler, ruhlar, hortlaklar. Anılar.

Chloe'nin ceketini koridordaki askıdan kaymış ve içi boşalmış bir gövdenin derisi gibi ahşap zemine yayılmıştı. Almak için çömeldim. İç cebinden çeşitli rujlar, bozuk paralar ve gençlik ıvır zıvırları düşünce hepsini toplamak için kupamı yere koydum.

Ne zaman delirmişti? Neden?

Son eşyayı da geri koyup kalkacakken merdiven altı dolapla aynı hizada olduğumu fark ettim. Buradaki hava daha soğuk hissediliyordu ve bu konumdan dolabın kapağı çok büyük görünüyordu. Bir çocuğun görüş açısı. Alttaki ahşabın damarlarındaki her fırça darbesini görebiliyordum. Kalbim güm güm atarken anılar beni tekrar yakaladı.

Kapağı açmak istiyordum. Kapağı açmak istemiyordum.

O geceden ne kadar süre önce uyumayı bırakmıştı?

Kapağa, hatta neredeyse ötesindeki boşluğa baktım. Neden delireceğimi söylemişti ki? Çünkü o deliydi de ondan. Bunu söylemesi delilikti. Buna az kalsın gülecektim. Dr. Seuss çizgi filmi gibi konuşuyordum. Ama yine de kapağa bakmaya devam ettim. Görebildiğim tek şey kapaktı. Sanki bütün dünya, bütün evren o kapakmış da başka hiçbir şey yokmuş gibi. Tanrım, çok yorgundum.

Aniden ayağıma kramp girdi ve acıdan nefes nefese bir hâlde ayağa kalktım. Bıçak darbesi gibi gelen o ilk his geçince Chloe'nin paltosunu astım ve bitki çayımı yudumladım. Bir anda irkildim, kafam karıştı. İçecek soğuk ve bularıktı. Bu doğru olamazdı. Su ısıtıcısı kaynıyordu. Hatırlıyordum. Kramp azalırken uyuşmuş bacaklarımda bir karıncaların ve batma hissettim. Tek alternatif aklıma gelince dolap kapağına tekrar baktım. Ben kapağa bakarken içecek soğumuştü. Sadece birkaç dakika baktığımı sanmışım.

Ama orada gerçekten ne kadar süre çömelmişim?

Düzenleme

Ny.ozlem

Doğum gününe dokuz gün kala

Üçüncü kahvemi içerken gergin bir enerji ve bitkinlik karışımı bir şeyler hissediyordum, bu yüzden aileme kendi ruh hâlimin filtresinden mi bakıyordum yoksa hepsi bu sabah benim gibi huysuz muydu, emin değildim.

Chloe beş dakikalığına aşağı indi, sonra bir mesaj geldi ve bir sorun varmış gibi tekrar yukarı koştu. Will, çok cansız bir sabah kucaklaşmasının ardından mutfak masasında, yoğun ve sessiz bir şekilde defterine bir şeyler çiziyordu. Resminin üzerine kıvrılmıştı, görmeme izin vermiyordu.

“İyi misin, maymun?” Başını kaldırmadı. Kesinlikle bir sorun vardı. “Dün Ben seni korkuttu mu?” Okulda Ben’le ilgili başka olaylar da mı olmuştu? Küçük bir çocuğu trambolinden itmek oldukça aşırı bir davranıştı. Ya dün yaşanan bu olay aslında uzun bir zorbalık zincirinin sadece bir halkasıysa?

“Çocuğun aklma böyle şeyler sokma.” Robert bahçeden içeri girdi, tost tabağıyla kirli kupasını bir kenara koydu. “Muhtemelen unutmuştur.” Sabahlığı hâlâ üzerindeydi ve iyi bir gece uykusundan sonra terlemişti. Şu anda onu sırf kıskançlıktan boşayabilirdim. Soğuk papatya çayından sonra yatağa geri dönmüştüm ama yine de uyuyamamıştım; kuşlar ötmeye başlarken kadar bir saat kestirebilmişim. Bu arada Robert yanımda mutlu bir şekilde kedi gibi horluyordu. Farkında olmadan.

Böyle devam etmeyecektim. Bir çeşit uyku hapına ihtiyacım vardı. Asda’da bir eczane vardı. NightNight satıyor olmalıydı.

“Süpermarketten bir şey lazım mı? İşe giderken pasta almam gerek. Jade’in doğum günü de.” Jade stajyerlerimden biriydi, geçmişte yaşadığı zorluklara rağmen çok çalışıp geldiği yeri hak etmiş tatlı bir kızdı. Rosemary’dan istemek yerine pastayı ben alacaktım ve bunu sadece Jade için yapardım.

“Ah, harika.” Robert, su ısıtıcısının arkasındaki tezgâhın üzerinde fişler, notlar ve diğer kâğıt parçalarıyla dolu bir yeri karıştırdı. Bana listeyi uzattı. “Ben gidecektim ama madem sen gitmek istiyorsun...”

“Şaka yapıyorsun.” Aniden sinirlenerek listeye baktım.

Bu birkaç şey değildi. Bu haftalık alışverişin yansıydı ve gelecek hafta Will’in öğle yemekleri için gereken hemen hemen her şey yazıyordu.

“Yine başlama, Emma. Bugün pazar, sakın ol.”

“Nasıl başlamayayım?” diye sordum çoktan başlayarak ama ne bekliyordu ki? Onu çok fazla affetmişim ve evde kalma rolünü üstlendiği için ne kadar minnettar olsam da, yine de işlerin çoğunu benim yaptığımı fark ettim. “Daha hiçbir şey söylemedim.”

“Şimdi söylüyorsun işte.” Kendine kahve doldurdu. Acaba kafein fazlalığından birbirini öldüren bir çift olmuş muydu? “Ben lanet bir ev kadını değilim,” dedi. “Cuma günü bir şeyler çıktı. Daha sonra da gidecektim ama sen gönüllü oldun.” Buzdolabının kapağını açtı ve ben de yumurtaları düşünmemeye çalıştım.

“Will’i okula bıraktıktan sonra gidebilirdin. Asda eve dönüş yolunda.”

“Benimle çocukmuşum gibi konuşma. Ben yetişkin bir adamım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve unuttum. Bu dünyanın sonu değil. Ve eğer hayatımın her zaman yemek pişirmek, temizlik ve ödev yapmaktan ibaret olacağını sanıyorsan, o zaman istediğimin bu olmadığını bil. Will artık okula başladı. Ben de tam zamanlı çalışmayı düşünüyorum. Kendime bir kariyer edinmeyi.”

“Dün barbeküde söylediklerim yüzünden mi? Ben arkadaşına destek olmaya çalışıyordum, seninle uğraşmıyordum.”

“Arkadaşımıza Emma. Michelle bizim arkadaşımız.”

Will defterinden başım kaldırdı, koyu gözleriyle ikimizi de süzdü. Konuşmamız zararsızdı ama kavga etmeye can atıyor gibiydik. “Bunu sonra konuşalım,” dedim arabanın anahtarlarını alırken.

“Her şey hep seninle ilgili olamaz,” dedi Robert sessizce ama laflarında tehditkâr bir şey vardı. “Benim de bir hayata ihtiyacım var.”

Süpermarkette dolaşırken sersemlemiş durumdaydım. Burası daha sadece on dakikadır açık olmasına rağmen şaşırtıcı derecede kalabalıktı ama eczacıdan bir tane NightNight aldım -*evet, onlar benim için ve hayır hamile değilim, sadece ver-* ve sonra Robert’ın listesindekileri hallettim. Beni ayakta tutan tek şey öfkem ve üzüntümdü. Sanırım Robert, bizim için ne kadar çok çalıştığımı fark etmiyordu. Evet, işimi seviyordum ama anne olmanın ve ailenin geçimini sağlamanın baskısı beni altüst edebiliyordu ve şimdi Robert bunun için de bana kızıyordu. Hiç kazanamayacakmışım gibi geliyordu. Otomatik pilota bağlanmış gibi poşetleri doldurdum ve ödemeyi yaptım. Sonra da hepsini arabaya götürdüm.

Güneş parlaktı ve doğrudan görüş alanımdaydı, beni kör ediyordu. O anda “*Çekil yolumdan, aptal karı!*” diyen bir ses duydum ve boş bir alışveriş arabası benimkine sanki kasıtlıymış gibi sertçe çarptı. Arabayı kimse tutmuyordu ve irkilerek başımı kaldırıncaya beyzbol şapkalı ve kapüşonlu üç genç adamın –haberlerde onlara *gençler* denirdi– bana doğru geldiğini gördüm, nahos bir şekilde kıkırdadılar. İkisinin elinde hâlâ alışveriş arabaları vardı ve onları bana doğru fırlattılar, bunu yaparken de gülüyorlardı.

“Büyüyün artık.” Alışveriş arabalarını ittim. Çocuklar sadece on beş yaşındaydı ve kalbim biraz hızlanmış olsa da gün ışığında bu çocuklardan korkacak değildim. Arabam birkaç adım ötedeydi ve onlar etrafımda daireler çizirken bile yürümeye devam ettim.

“Sakin ol büyükanne, sadece eğleniyoruz.”

“Bööö!” Arkamda başka bir çocuk olduğunu bilmediğim için bu kez korkudan sıçradım. Çocuğun boynuma vuran nefesi bayat ve sıcak tütün gibi kokuyordu.

Arkamı döndüm. “Defol git!” diye çıktım. Uzun boylu ve diğerlerinden biraz daha büyüktü. Birkaç adım geri çekildi, kasıklarını tutarak bana güldü. “Seni yaşlı inek.”

O kadar yorgun ve sinirliydim ki yumruklarımı sıkıp üzerine atlamak istedim ama sonra diğerleri de ona katıldı ve sevinç çığlıkları atarak alışveriş arabalarını bırakıp otoparkın ilerisindeki benzin istasyonunun yanında bulunan McDonald’s’a doğru gittiler. Birkaç derin nefes alırken gitmelerini izledim ve sonra arabama geri döndüm. Aptallar. Benim oğlum böyle biri olmayacaktı. Asla.

Alışveriş poşetlerini arka koltuğa attım, sonra içeri girip kapıyı kapattım, yine bitkin bir hâldeydim. Kendimi berbat hissediyordum. İnsanlar uyumadan nasıl yaşıyordu? Yatma vaktine ne kadar vardı? Çok.

Sıcak bir gündü ve gençler zavallı hamburgercileri taciz etmek için ortadan kaybolmuşken, ön camdan gelen sıcaklıkla rahatlardım. Saat on bir buçuktu. Aslında alışverişi oldukça hızlı yapmıştım. Poşetlerde dondurucuya koyacak bir şey yoktu. Belki burada on dakika oturdum. Gözlerimi kapattım. Baş ağrısının ilk belirtisini daha başlamadan bastırdım. Tekrar aileme dönmeden önce kendime biraz zaman ayıracaktım. Buna ihtiyacım vardı. Ilık esinti için pencereleri araladım ve koltuk başlığına yaslandım. Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. On dakika. Hepsi bu.

İrkilerek uyandım –*kimim ben, neredeyim*– çünkü yanımdan içinde çığlık atan bir bebeğin olduğu bir bebek arabası geçiyordu. Başım zonkluyordu ve susamıştım. Burası çok sıcaktı. Uyuyamı kalmıştım? Çenemden kuruyan salyaları silip saatime baktım, sadece birkaç dakika geçmiştir sanıyordum ama saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Kırk beş dakika olmuştu. Kahretsin.

Koltuğumda doğruldum, statik elektrikten dağılmış atkuyruğu şeklindeki saçlarımın arkasım düzeltiltim ve ayılmaya çalıştım. Yan kapıda yarısı içilmiş bir şişe su buldum ve sıcak plastik tadı vermesine rağmen beni kendime getirdi. Kırk beş dakikalık dinlenme Tanrı'nın lütfu gibiydi ve derin uyumuş olmalıydım çünkü çok kısa bir an gibi gelmişti. Evliliğim bozulmadan günü atlatmak için artık yarı yarıya şansım vardı. Neredeyse insan gibi hissediyordum.

"Pasta nerede?"

"Hangi pasta?" Alışveriş poşetlerini kaldırıyorlardık ve Robert'ın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tartışmamız yüzünden kendini suçlu hissetmiş olmalıydı, zira ben yokken garajdaki karton kutu koleksiyonuyla çöplüğe gitmişti.

"O pasta. Jade için olan? O yüzden çıkmıştın ya?"

"Aman Tanrım." Yalan, yalanı doğururdu. Dışarı çıkma sebebim, şu an çantamda eski sevgiliden gelen bir mektup gibi sakladığım NightNight hapyıydı ve o küçük beyaz yalanı söylediğim için yüzüm düşmüş olmalıydı çünkü Robert gülümsüyordu.

"Endişelenme, ben gider alırım. Zaten benim gitmem gerekirdi. Bu benim işimdi. Will'i de gezdiririm. Oyun parkına uğrarız." Kolunu boynuma doladı ve alnımdan öptü. "Ama artık benim de çalışmam hakkında konuşmamız gerek, Em. Sıra bende, değil mi?"

Dağınık atkuyruğum kolunun altında sıkışmış olduğundan göğsüne isteyerek yaslanmak yerine kendimi orada kapana kısılmış gibi hissettim. *Sıra ondaydı*. Bu kulağa, yarı zamanlı bir iş bulmaktan daha ciddi geliyordu. Bir dadı veya Will'in her gün okul sonrası kulüplerinde sıkışıp kalmasını istemiyordum ama çalışma saatlerimi de kısaltamazdım. Ya işimden ayrılmamı bekliorsa? Robert aylık masraflarımızı asla karşılayamazdı ve kariyerimden vazgeçmem de mümkün değildi. Felaket tellallığı yapıyordum, biliyorum ama son zamanlardaki hâllerine bakınca, bunun daha büyük bir şeyin parçası olup olmadığını merak etmeden duramadım.

“Mutlu olmamanı anlıyorum,” dedim. “Ve huysuzluk ettiğim için özür dilerim.” Tek istediğim TV’de güzel bir şeyler açıp kanepeye gömülmekti. “Bunu daha sonra konuşuruz.” Derin bir nefes alıp kendimi toparladım. Çalışmak *isteyebilirdi* ama yöneticilik seviyesinde bir şeyler yapacak hâli yoktu ve kırklarm sonunda işe başlamak onu bezdirecekti, o yüzden muhtemelen olmayacak bir şey için tartışmanın ne anlamı vardı?

Kötü ama eğlenceli bir gerilim filminin bir bölümünde, elimde bir fincan çayla kanepeye gömülmüştüm ki kapı zili çaldı. Chloe'yi çağıracaktım ama şüphesiz kulaklığını takmış ve ailesini ergen dünyasının dışında bırakmıştı. Eğer yine Yehova Şahitleri ise duyacakları şeyler pek de dindarca olmayacaktı.

Kapıda benim yaşlarımda ya da benden birkaç yaş büyük, uzun saçlarını atkuyruğu yapmış, hemşire üniforması giymiş, garip ve benim kadar yorgun görünen bir kadındı. "Şey, Emma Averell siz misiniz?" diye sordu. Rozetinde 'Caroline' yazıyordu.

"Evet?" Hastaneden bir hemşire miydi? Yoksa birimden mi? Onun için mi gelmişti? Adresimi nasıl bulmuştu?

"Bunu buldum," dedi. "Büyük Asda'da. Otoparkta." Cüzdanını kaldırdı. *Cüzdanımı*. "McDonald's'ın orada. Onlara teslim edecektim ama ehliyetinizde adresiniz yazıyordu ve ben de bu yoldan geçecektim, o yüzden..." Neredeyse özür dilercesine omuz silkince beynim nihayet harekete geçti.

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim." *O lanet olası çocuklar*. Cüzdanı aldım ve hemen kartlarımı kontrol ettim. Sonra başımı kaldırdım. "Burada kırk pound vardı." Sinirlenmeye başlıyordum. *Ah, o lanet olası çocuklar*.

"Ben almadım." Sesi biraz sertleşti. "Hemşirelik çok para kazandırmıyor olabilir ama biz çalarak gelirimizi artırmayı pek tercih etmeyiz."

Robert araba yoluna girince kadının -Caroline'ın- önce onun

arabasına, sonra benimkine ve evimize baktığını gördüm. Çok kibirli bir inek gibi görünüyor olmalıydım.

“Yo, hayır ben onu kastetmedim —” Utançtan yüzüm kızardı. Bir yabancı çantamı geri getiriyor ve ben de ona bir şey çaldığını söylüyordum. “Orada gençler vardı ve... yani *onlar* almış olmalı. Çantam alışveriş arabamdaydı ve dikkatimi dağıttılar. Dürüst olmak gerekirse, ben —”

“Sorun değil,” dedi. “Anlıyorum. Neyse, gitmeliyim.”

“Size bir şey vereyim. Teşekkür olarak... Cüzdanda biraz para var. Zahmetiniz için.” *Zahmetiniz için.* Büyükanne gibi konuşuyordum. Ama berbat biri olduğumu düşünerek gitmesini istemiyordum.

“Sorun değil. Zaten bu tarafa geliyordum,” dedi. Hızla arkasını döndü, hiç ihtiyacım olmayan bir pasta ile gülümseyerek gelen Robert’a az kalsın çarpacaktı. Özür dileyip *aceleyle* uzaklaştı. Muhtemelen neden buraya kadar zahmet ettiğini merak ediyordu.

“Çok teşekkür ederim!” diye seslendim arkasından. O da köşeyi dönerken elini hafifçe kaldırdı ama içinden bana bir sürü küfür savurduğundan emindim. Yine de Robert ve Will’i içeri alıp kapıyı kapatırken, en azından cüzdanımı geri aldım diye düşündüm.

Gün, pazar günlerinden beklendiği aktif bir hareketsizlik içinde geçti. Robert televizyon izlerken ben bahçe makasım çıkarıp ön taraftaki aşırı büyümüş gülleri budadım. Akşamın erken saatlerinde arabadaki uyku yetersiz hâle geldi. Bu yüzden başımın ağrıdığını söyledim -tam da yalan sayılmazdı çünkü kesinlikle hafif bir baş ağrım vardı- ve dinlenmek için yukarı çıktım, giderken çamaşır odasından aldığım temiz havlu yığınınu da yanımda götürdüm; Robert’ın günlerdir yapmadığı bir iş daha.

Havluları diğerleriyle birlikte istiflemek için misafir odasındaki dolaba gittiğimde, alacakaranlık çökmesine rağmen oda havasızdı, bu yüzden pencereyi açtım. Nefesim kesildi.

Phoebe arabamın yanında durmuş, eve bakıyordu. Yumruklarını sıkmuştu. Saçları yüzünü gizliyordu ama bu hareketsiz ve gergin duruşu beni rahatsız etti. Uzun bir süre sonra arkasını dönüp gitti. Onu durdurmak için pencereden seslenebilirdim ama yapmadım. Geri dönse ne olacaktı? Bir elimi otomatik olarak yumruk gibi sıktım. *Ablam ve ben bu hâle nasıl gelmiştik?*

NightNight beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kilitli olduğundan emin olmak için arka kapıyı bir kez daha kontrol ettim. Çocukları da kontrol etmişim, ikisi de uyuyordu. Robert da uyuyordu, *elbette*. Misafir odaları boştu. Sadece ben uyanıktım.

Uzun saçlarımın yarısını örttüğü yüzüm pencereden bana bakıyordu. Yorgun görünüyordum. Çaresiz. Bu sefer ışıkları açık bırakmaya, birinin beni izlediği hissiyle savaşmaya kararlıyım –*kim gecenin birinde bahçede olurdu ki?*– ama yapamadım ve duvardaki düğmeye koşup ışıkları kapattım, boğucu karanlık kaybolana kadar gözlerimi sımsıkı yumdum.

Boğucu.

Pencereye geri döndüm, camdaki yansımam artık neredeyse bir hayalet gibiydi. Dışarı baktım. Hiç ışık göremedim. Alçakta süzülen yoğun bulutlar geceyi gizemli hâle getiriyordu. Orada kimse yok, dedim kendi kendime ama beynim aynı anda bana orada birileri olabileceğini fısıldıyordu. Üstelik Phoebe değildi. O ön kapıya bile gelmezdi. Daha önce neden buradaydı? Özür dilemek istemiş de yapamamış mıydı? Hiç de öyle görünmüyordu. Ama belki de öyleydi. Herhâlde ben de bu yüzden uyuyamıyordum.

NightNight neden işe yaramamıştı? Neden uyuyamıyordum?

Neredeyse kırk yaşındaydım. Acaba kırkıktan ne kadar önce uyumayı bırakmıştı?

Su ısıtıcısını çalıştırıp papatya çayı yaptım. Michelle'in önerdiği gibi içine biraz votka koymalı mıydım? İçki dolabına uzun uzun baktım, olması gerekenden daha fazla hayranlıkla, ama sonra arkamı döndüm.

O uyumadığında içerdi.

Su ısıtıcısı kapandı, çayı koydum ve fincanda demlenirken bir kez daha arka kapıya baktım. Kilitliydi, değil mi? Evet. Evet. Tekrar kontrol ettim. Bu çok saçmaydı. Bu- *delilik* kelimesini söylemeden önce kendimi durdurdum. Bu delilik değildi. Bu geçici bir şeydi. Zihnim çok doluydu. Belki de hormonlardandı. Değişime giden yolun başlangıcıydı. Başımı çevirdim ve sıcak içeceğimden bir yudum aldım. Saate baktım. İkiyi beş geçiyordu. Pazartesi sabahına yaklaşıyorduk.

Koridordaki dolabın yanında tekrar durdum ve çömeliş kapağına baktım. *Burada kaplanlar var*, diye düşündüm ancak bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildim. Fincanı yere koydum -hâlâ sıcaktı- sürgüyü çektim ve kapağı açtım.

Hiçbir şey yoktu. Her zamanki ıvır zıvır dışında yani. Lastik çizmeler. Robert'ın birinden ödünç aldığı ve geri vermediği birkaç eski golf sopası. Garip bir açıyla içeri itilmiş Henry marka elektrik süpürgesi. İçeri uzanıp onu düzelttim ama sonra yarattığım boşluk beni rahatsız etti. Burası sizi içine çekip asla bırakmayacak bir boşluk gibi görünüyordu. Tıpkı o dolap gibi. Kapağı kapatmak için uzandım ama sonra durdum ve parmaklarımı içrideki ahşapta hafifçe gezdirdim. Pürüzlü ama hasarsızdı. Hiç çizik yoktu. Bu beni rahatlatı.

Bu o zaman değil. Ben o değilim.

Ayağa kalktığımda içeceğimin hâlâ sıcak olması beni bir kez daha rahatlatı. Bu sefer orada sonsuza dek çömeliş kalmamıştım. Çalışma odama gidip panjuru kapattım -*burada görülecek bir şey yok*- ve masa lambasını yaktım. Phoebe'ye sert sözlerimiz için özür dilediğimi belirten bir mesaj yazıp fikrimi değiştirmeden önce gönder tuşuna basarak ona bir zeytin dalı uzattım, sonra çantamı açıp notlarımı, dizüstü bilgisayarımı ve ses kayıt cih-

zımı çıkardım. Gönderilmesi gereken birkaç mektup vardı, bu yüzden onları şimdi dikte edip yarın için vakit kazanabilirdim.

İşim benim dayanağımdı ve yarım saat içinde çok daha sakin-
dim, *onunla* ilgili tüm düşünceler tamamen aklımdan çıkmamış
olsalar bile, tozlu bir köşeye itilmiş durumdaydı. Kendimi notla-
rın ayrıntılarına kaptırdım ve sonra Rosemary'nin göndermesini
istediğim mektupları dikte ettim. İşim bittiğinde saat neredey-
se dörttü ve gözlerim yanıyordu. Birkaç dakika önce saatin üç
olduğundan emindim. Evlilikleri bitirirken zaman su gibi akıp
geçiyordu.

Fincanımı yıkadım ve her şey yatağa giderken bıraktığımız
gibi mi diye kontrol ettim, zira uyuyamadığımı *kimsenin bilmesi-*
ne gerek yoktu ve neredeyse şafak vakti, mavi gökyüzünde kuş-
lar şarkı söylemeye başlarken parmak uçlarımda yukarı çıktım.
Sessizce Robert'ın yanına yattım ve en az bir saat dinlenebilmek
için dua ettim. Gözlerimi kapatıp boşluğa gömüldüm.

12

Doğum gününe sekiz gün kala

Sürücü kapısını açtığımda, aşırı büyüyen güllerin gizleyemediği patlak lastiği fark ettim. Robert, stepneyi takmak için saat altıda dışarı çıkmaktan pek memnun olmadı ama yine de geldi ve ben de kendi başıma nasıl yapacağımı öğreniyormuş gibi onu izledim, gerçi mekanikle ilgili her şeyin beni sonsuza dek şaşkına çevireceğini ve feminist davanın yüzkarası olacağımı biliyordum.

“Birisi bunu bilerek yapmış,” dedi. “Bak.” Kesiği gördüm. Haklıydı. Çok temizdi.

“Ama neden? Bunu kim yapar ki?”

“Bahse girerim kriket sahasında sürekli takılan o çocuklardır. Michelle, bunların tam bir ASBO çetesi olduğunu söylüyor. Neyse ki sen evdeyken patlamış. Büyük bir hasara yol açmadı.”

Büyük bir hasara yol açmadı. Arabayı kullanacak olan o değildi. “Evin dışındaki güvenlik kameralarını ayarlayacağını sanıyordum?”

“Ayarlayacağım.” Ellerindeki tozu silkeledi. “Ama henüz fırsat bulamadım.”

Kendime hâkim olamayıp, “Her şey gibi,” diye mırıldandım.

Anlaşılan bu pazartesi ev hayatımıza pek de iyi bir başlangıç yapmıyorduk. *Tanrı’ya şükür işe yaradı,* diye düşünerek arabaya binerken, ikimiz de birbirimize üstünkörü bir veda ettik. *Bunun için de Tanrı’ya şükür.*

Arabayı yavaşça sürerken, süpermarketteki çocuklar yapmış

olabilir mi diye merak ettim. Ben o gün arabada uyurken? Ya da gece. Adresim cüzdanımdaydı. Gelip bir kez daha canıma mı okumak istemişlerdi? Bu bana cüzdanımı geri getiren hemşireyi hatırlattı. Yüzü sürekli aklıma geliyordu. Benim kadar yorgun ve bıkkın görünüyordu. Ruh eşim gibiydi. Belki o da yalnızdı. Ona ne kadar kaba davrandığımı hatırlayınca irkildim. Muhtemelen bir süreliğine yapacağı son iyilik bu olacaktı.

Şişme lastiğin altındaki yol biraz sarsılınca az daha yavaşladım, zihnim yine tahrip edilmiş lastiğe kaydı. Sonra aklıma başka bir şey geldi. Miranda Stockwell olabilir miydi? Arabamı çizdiğinden ve notu ön camın altına bıraktığından emindim. Nerede yaşadığını biliyor muydu? Dengesiz bir tipti, Parker'ın kaydettiği ve mahkemeye sunduğumuz tüm olaylardan bu açıkça anlaşılıyordu. Yüzlerce telefon görüşmesi, küfürlü mesajlar, polise çocuklarının kaçırıldığını söylemesi, kocasının evine girip evi mahvetmesi. Öfkesini şimdi de bana mı yöneltmişti? Ne kadar ileri gidebilirdi? Bunu öğrenmeliydim.

Alison çoktan gelmiş ve çalıştığını göreyim diye kapısım açık bırakmıştı. Ama ben geçerken gülümseyip günaydın dedim, sonra ses kayıt cihazımı Rosemary'nin masasına koydum ve yeni bir lastik taktırmak için birini aramasını söyleyen bir not yazıp bıraktım, sonra da gidip kahve aldım. Pastayı mutfığa bıraktım ve bir mesaj yazıp herkesin alabileceğini söyledim. Sonra ofisime girip sandalyeme çöktüm ve keşke vücudumdaki her kemik bu kadar ağrımasaydı diye düşündüm.

Yorgun bir şekilde yapılması gerekeni yapıp Parker Stockwell'i aradım. Saat daha yedi otuzdu ama onun rutinini biliyordum. Bir şeref göstergesiymiş gibi en geç dört otuzda kalkar, sonra doğruca spor salonuna gider ve yedide de çalışmaya başlardı. Yani ben muhtemelen acınası bir saat geçirmek için yorgun argın yatağa sürünürken, o çoktan uyanıyordu.

"Emma, merhaba. Pazartesiye ne güzel başladım." Kulağımdaki sesi yumuşacıktı.

“Sadece çiçekler için teşekkür etmek istedim. Göndermene gerek yoktu ama teşekkür ederim, çok güzeller.”

“Güzel bir kadın için güzel çiçekler.”

Bunu gerçekten söylemiş miydi? İğrençti. Ama sonra bunun ona nasıl görüldüğünü fark ettim.

Kocamın önünde aramak istemediğim için bütün hafta sonu onu aramayı beklediğimi falan düşünmüş olmalıydı.

“Miranda ile herhangi bir sorun yaşadın mı diye merak ettim,” dedim. “Mahkemenin kararından sonra herhangi bir geri dönüş oldu mu?”

“Miranda mı? Hayır. O Londra’ya ailesinin yanına gitti. Cumartesi günü gelip onu aldıklarından eminim. Çocuklara öyle söylemiş. Ailesiyle biraz zaman geçirmesi ona iyi gelebilir.”

“Güzel. Bu iyi.” İyiydi de. Cumartesi günü Leeds’te değilse, pazar gecesi lastiklerimi kesen o değildi. Belki de marketteki çocuklardı. “Bir şey olursa, tepki vermek yerine polise bildir. Çünkü onun istediği tepki vermen.”

“Hâlâ bana göz kulak olduğunu duymak çok tatlı. Bak, şu akşam yemeği meselesi...”

“Kapatmam gerek, üzgünüm, Parker. Cevaplamam gereken bir telefon var.” Tam o anda telefonum çaldı ve pelvik tabanım için ne kadar iyi olsa da artık ihtiyacım olan bilgiyi aldığıma göre, bu konuşmayı uzatmak istemiyordum. Ona zaten yeterince yanlış bir izlenim vermiştim.

Telefonu kapatıp ekranı kontrol ettim. Phoebe’den bir mesaj gelmişti. Neredeyse bir deneme yazısıydı: **Cevap vermediğim için özür dilerim, uyuyordum. Ben de sinirlendim, ikimiz de stresliyiz. Ayrıca, erken mi kalktın yoksa geç mi yattın??? Umursamayacağını söylediğini biliyorum ama annemin durumu bu sabah biraz daha kötü. Bir süreliğine hastaneye gidiyorum. Sana döndüğümü söylemediğim için özür dilerim.**

Erken mi kalktın yoksa geç mi yattın??? Soru işaretlerine baktım. Ağırlığma. Ne ima ettiğini anlıyordum. Dün gece evin önünde olduğundan bahsetmiyordu ama bu mesajın içeriğinden anladır-

ğım kadarıyla belki de özür dileyecekti. Phoebe'nin ne yapacağını kim bilebilirdi? Yine de kavga etmememiz iyiydi. En azından bugün için.

Öğle yemeğine kadar kahve, yorgunluk ve gül kokusu arasında, hafif mide bulantısı baş ağrısına dönüşmüştü ve gerçekten biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Pencereyi açtım, taze sayılabilecek şehir havasının ilk birkaç nefesini içime çektim ve dışarıya doğru camın izin verdiği kadar eğildim. Kendimi çok daha iyi hissettim ve çerçeveye yaslanıp geçip giden dünyaya bakarak anın tadını çıkardım. Derken bir anda duraksadım ve kaşlarımı çattım.

Karşımdaki ara sokakta duran figürün neden gözüme çarptığını bile bilmiyordum ama çarpmıştı. Belki de başkaları geçerken o hareket etmediği içindi. Acaba kadın birini mi bekliyordu? Köşede birkaç kafe ve bar varken orası buluşmak için çok tuhaf bir yerdi. Ara sokak pek de şık değildi. Çelik grisi saçları olan, kareli bir palto giymiş yaşlı bir kadındı, hatta belki de o yaşta bir kadın için fazla şıktı, yüzünün yarısı devasa güneş gözlükleriyle kapanmıştı. Binaya bakıyordu. Gözlerim gözlükleriyle buluşunca gölgelerin içine doğru hızla bir adım attı. Sanki görülmek istemiyormuş gibi.

Beni mi izliyordu? Yoksa sadece utanmış mıydı?

Başka yöne bakmaya başladım, sonra kadın ara sokaktan fırlayıp yolda hızla ilerledi. Arkasına bile bakmadı. Ama ben onun arkasından baktım.

"Bir arkadaşın geldi. Michelle. On dakikan var mı diye soruyor." Arkamı dönünce Rosemary'i ofisimin kapısında gördüm. "Öğle yemeğinde olduğunu söyledim. Ayrıca tamirhane arabayı saat ikide getirecek."

Michelle mi gelmişti? Ne istiyor olabilirdi ki? Hangi şirkette çalıştığını bilmesine, hatta yerini bulmasına çok şaşırdım. Pencereden dışarı baktım ama yaşlı kadından eser yoktu. Beni izlemiyordu. Bu saçma bir düşünceydi. Ama aklıma başka bir şey daha geldi. Pencereden gördüğüm başka biri. Dün akşam

araba yolunda duran Phoebe. Lastiğimi o kesmiş olabilir miydi? Sıkıdığı yumruğu. Sessiz öfkesi. O kadar ileri gider miydi? Hayır, dedim kendi kendime. Çocuklar yapmıştı. Onlar olmalıydı. Pencereyi kapattım, kafamdaki olumsuz düşünceleri uzaklaştırdım ve Rosemary'e Michelle'i içeri getirmesini söyledim.

"Burada konuştuklarımız gizli, değil mi, Emma? Kimseye söyleyemezsin?"

Onu burada, benim alanımda görmek garipti ama oturdu, sınırlı nezaket ifadeleri yaptı, kahveye gerek duymadı ve etrafına bakındı. Tamamen makyajlıydı ama cildi kuruydu ve gözleri hafifçe kan çanağına dönmüş gibiydi. Belki o da uyumakta zorlanıyordu.

"Evet, doğru. Buna ücretsiz danışmanlık diyelim. Tamamen gizli."

Başını salladı ve konuşmadan önce bana sert bir bakış attı. "Julian ve ben boşanırsak ne yapacağımı bilmek istiyorum."

Biraz şaşırmıştım. Hafta sonu aralarında hafif bir gerginlik vardı ancak boşanmayı işaret eden hiçbir şey yoktu.

"Ve bundan Robert da dahil olmak üzere hiçbir arkadaşımıza bahsetmedim, bu yüzden sen de lütfen bahsetme."

"Elbette." Ne diyeceğimi tam olarak bilemedim. Onunla yakın değildik. "Sen iyi misin?"

Yüzünde kırılğan bir sertlikle bana baktı. "Julian'ın bir ilişkisi var. Bundan oldukça eminim. Sanırım bir süredir devam ediyor. Geç saatlere kadar çalışıyor. Dışarıda daha çok kalıyor."

"Muhtemelen meşguldür. Onun hep çok işi olur, değil mi? Yönetmesi gereken çok fazla proje var." Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama deneyimlerim bana bir kadının içgüdülerinin bu tür şeylerde genellikle isabetli olduğunu öğretmişti. Ancak bir kaçamağın her zaman bir evliliğin sonu anlamına gelmesi gerekmediği de doğrudu. "Ne düşündüğünü onunla konuştun mu?"

"Aptalca davrandığımı söyledi. Ama gelip bana açıkça söyleyecek değil ya?" Bana meydan okurcasına baktı. "Gençken de yapmıştı. İş etkinliklerinde ara sıra tek gecelik ilişkiler... ama

hiçbiri önemli şeyler değildi. En azından onun için. Ve benim için önemli olsalar da her seferinde pişman olduğunu görebiliyordum. Pişmanlığı gerçektir. Ama bu kez farklı. Mesafeli davranıyor. Bana sinir oluyor. Telefonunu saklıyor. Hepsi çok klişe."

Uzun süre sessiz kaldım.

"Kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Tekrar etrafa baktı. "Güller. Bence bunlar Robert'tan gelmemiştir."

Bu kadının kocamı bu kadar iyi tanıması çok garipti. "Haklısın. Robert'tan değiller. Bir müşterimden." Bunu küçümseyerek ve biraz da utanarak söyledim, oysa utanmak için hiçbir nedene yoktu. Belki de benden yardım istemesine rağmen bu kadar huysuz davrandığı içindi.

"Bir hayranından demek? Zeki Emma." Sırıttı. "Kadehimi Emma'ya kaldırıyorum."

O kadar yorgundum ki ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda neredeyse konuşamayacak kadar şok oldum. "Ben mi? Sence ben miyim?"

"İkiniz de sürekli geç saatlere kadar çalışıyorsunuz. İkiniz de seksle hiç ilgilenmiyorsunuz..." *Tamam Robert, işte bu konu hakkında konuşmamız gerek,* diye düşündüm kadın hızını alamayıp devam ederken. "Ve kocam iPhone'umu Bul uygulamasını kapatmadan önce, bana hâlâ işte olduğunu söylerken hep buralarda park hâlinde oluyor."

"Burası şehrin merkezi, Michelle! Herhangi biriyle görüşüyor olabilir. Hatta iş toplantısı bile olabilir. Ama her ne yapıyorsa benimle yapmıyor. Ve Robert'la açıkça konuştuğunuz anlaşıldığına göre söyleyeyim, biz artık daha az seks yapıyoruz çünkü küçük bir çocuğumuz ve benim günde on iki saat çalışmamı gerektiren bir işim var. Bunlar da yetmezmiş gibi hâlâ evdeki işleri benim denetlemem gerekiyor çünkü erkekler genelde giyim, ödev ve detaylara dikkat etme konusunda berbatlar ve ben de bu yüzden sürekli bitkin durumdayım. Ve bil diye söylüyorum, Robert da her gece beni becermeye falan çalışmıyor."

İkna olmuş gibi görünmese de yüzünde en azından hafif bir şüphe oluştu. "Öyleyse Julian neden sürekli seni övüyor?"

"Bilmiyorum. Ama Tanrı aşkına Michelle, benim kendi kocamla bile sevişecek enerjim yokken gidip senin kocanla sevişmek için vakit ayıracak değilim."

İkimiz de eteğimizdekileri döktüğümüzde, ağlamak üzereydi. "Bak," dedim. "Belki de senin bilmediğin iş veya para sorunları vardır. Ya da orta yaş krizi geçiriyor olabilir. Onu *konuşturmalısın*. Birçok harika evlilik terapisti ve danışmanı önerebilirim."

"Asla gitmez."

"Bunu daha önce kaç kez duyduğumu bilsen şaşırırsın ama sonra o insanlar fikirlerini değiştirdiler." Saate baktım. "Gerçekten üzgünüm ama yapmam gereken bir müşteri görüşmesi ve ardından bir konferans var. Fakat söylediklerin kesinlikle gizli kalacak ve eğer geri dönüp seçeneklerini konuşmak istersen, beklerim. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı. Hâlâ huysuzdu ve şüphelerinden tamamen kurtulduğundan emin değildim. Ya da daha muhtemelen beni suçladığı için utanıyordu.

"Ah, ayrıca özür dilerim," diye ekledim, o kapıya ulaşırken. "Hafta sonu için. Ben'e çıkışmam konusunda. Will'le çok az zaman geçirebildiğim için korumacı davranıyorum."

Başka bir şey söylemeden gitti. Ben de işleri düzeltmeye çalıştığım için kendime sinirlendim. En azından ters cevap verdiğini söyleyip özür dileyebilirdi.

"Emma?" Rosemary içeri girdi. "Geri dönüş yapman gereken birkaç potansiyel müşteri var." Masama dört telefon notu bıraktı ve sonra tereddütle oyalandı.

"Başka bir şey?" diye sordum.

"Evet. Şey... İstediyim mektuplarla ilgili bir sorun yaşıyorum. Emin değilim... yani, biraz tuhaf."

Kaşlarımı çattım. "Hangisi?"

Kapıyı kapattı. "Hepsi."

"Anlamıyorum." Neyden bahsediyordu? "Kasette üç tane ol-

malı. Marshall, Smith ve Michaels davaları için. Dün gece dikte ettim."

Bir süre hiç kıpırdamadı ve daha önce onu hiç bu kadar rahatsız görmediğimi fark ettim. Sonunda, "Bir şeyler ters gitmiş olmalı," dedi ve diktafonu sanki sıcak kömürden yapılmış gibi bana uzattı. Şaşkınlıkla oynat tuşuna bastım. Bir an parazit oldu ve ardından sessiz odayı tıslayan, telaşlı bir fısıltı doldurdu. Hızlı ve öfkeliydi.

"... iki yüz yirmi iki, yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz on sekiz, iki yüz yirmi iki, yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz on sekiz, iki yüz yirmi iki, yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz..."

Şaşkın bir çılgılık attım, küçük cihazı neredeyse yere düşürecektim. Fısıltı devam ediyordu ve her kelimedede odadaki sıcaklığın biraz düştüğünden emindim.

"... on sekiz, iki yüz yirmi iki, yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz on sekiz, iki yüz yirmi iki, yüz on üç..."

Bu o, diye düşündüm. Annemin volta atıp mırıldandığı çocukluğuma geri döndüm, sayılar ağzından sertçe fısıldanan bir mantra gibi çıkıyordu. Korkunç gerçeğin farkına varmam neredeyse otuz saniye sürdü.

O değildi. *Bendim*. Sesim zor tanınıyordu ama bendim.

Diktafonu kapattım ve ellerimin titrediğini belli etmemek için parmaklarım sıktım. Bu nasıl ben olabilirdim? Bunu hatırlamıyordum. *Mektuplar*. Ben mektupları dikte etmiştim. Bunu değil. *Onun* rakamlarını değil.

"Baştan sona aynı," dedi Rosemary gergin bir şekilde. "Bir saat boyunca devam ediyor."

Zorla gülmeye çalıştım. *Onun rakamları benim ağzımdan dökülüyor*. "Ah, sanırım ne olduğunu biliyorum." Boğazım o kadar kurumuştı ki galiba kusacaktım. "Bu bir meditasyon numarası. Dün gece uyumak için yapıyordum ve yanlışlıkla kelimelerin üzerine kayıt yapmış olmalıyım."

Mektupları hiç dikte etmiş miydim? Yoksa ettiğimi mi sanmıştım? Nasıl bilmezdim?

“Ah, o zaman sorun değil.” Hikâyetimde birkaç büyük boşluk olmasına rağmen -örneğin, uyumaya çalışırken neden diktafonumu yanımda bulunduracağım gibi- Rosemary rahatlayarak gülümsedi. “Ama çok sinir bozucu.”

“Bu öğleden sonra Bay Wither’in konferansından önce halledirim. Tamam mı?” Tebessümüm yüzüme sabitlenmişti.

“Sana biraz bisküvi ve kahve getireyim. Öğle yemeğini kaçırdın.”

“Harika olur.”

Rosemary odadan çıkana kadar bekledim ve istemsizce öğürdüm, başım dönüyordu.

Bunlar annemin rakamlarıydı.

Kırkınıc yaş gününden ne kadar önce uyumayı bırakmıştı?

O geceden ne kadar süre önce delirmeye başlamıştı?

Bu öğleden sonra yeni ve pahalı lastiğimin takılı olduğu arabamdan inerken kendime bininci kez delirmiyorum dedim ve içeri girmeden önce bir anlığına aracıma yaslandım. Mantıklı düşünmeliydim. Mektupları dikte ederken yarı uykulu ve *onu* düşünüyor olmalıydım. Hepsi buydu. Terapiden öğrendiklerimi ofiste Michelle'e uygulamama rağmen, kendi adıma karar verecek gücü bulamıyordum. Sadece uyumam gerekiyordu. Bu gece uyuyacaktım. Bu gece başka bir geceydi ve erken başlayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Bana bıraktıkları fajitalardan birini yerken Chloe belirdi ve kapıda şöyle bir döndü. Kaşlarımı çattım. "Bu—"

"Phoebe Teyze'nin elbisesi. Gündüz bıraktı. Güzel görünüyor, değil mi?"

On yedi yaşındaki kızım *benim* gardırobumdaki hiçbir şeyi giymezken tıpkı Phoebe gibi, siyah taytın üzerine batık mini elbise giymişti. Sanki Phoebe, bunu Chloe'nin isteyeceğini bilerek seçmişti. Phoebe Teyze'ye tam puan. Demek buraya gelmişti. Yine. Ve bir kez daha bana haber vermemişi.

"Harika görünüyorsun."

"Amylere gidiyorum. Muhtemelen gece kalırım?"

"Tamam. Oraya vardığında mesaj at ve kalıp kalmayacağını kesin olarak haber ver."

İşler ne zaman bize dışarı çıkıp çıkamayacağını sormaktan, söylemeye geçmişti?

"Olur." Çoktan ön kapıya ve özgürlüğe doğru koşturuyordu bile.

"Phoebe mi geldi?" Robert'a baktım. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Bugünkü mesajlarımızdan sonra değil. Ama neden geçen sefer bana geleceğini söylememişti?

"Evet." Kendine fazladan bir fajita çıkarmaya yetecek kadar artığı kazıdı ve karşıdaki koltuğa oturdu. "Elbiseyi getirdi ve Will ile beş dakika oynadı, hepsi bu. Çok az kaldı." Süzgecin üzerinde ters çevrilmiş iki fincan vardı. Bir fincan çay içecek kadar kalmıştı ki bu bence *çok az kaldı* tanımına uymuyordu

"Bugün okulda bir şey olmuş," dedi. "Will altına kaçırmuş."

"Ne?" Phoebe hakkındaki tüm düşüncelerim bir anda silindi. "Neden? Yıllardır böyle bir şey yapmamıştı." Will tuvaletini yapmayı çok hızlı öğrenmişti; Chloe'den hızlı ve kesinlikle bir erkek çocuğu için de hızlı. Üç buçuk yaşından beri hiç böyle bir kaza olmamıştı.

"Emin değilim. Öğle tatilindeymiş anlaşılan." Robert bira açarken kayıtsız görünüyordu. "Bu konuda hiçbir soruya cevap vermiyor. Phoebe de ondan hiçbir şey öğrenemedi."

"Gidip onunla konuşmalıyım." Kariyer suçluluğunun keskin sancısını hissettim. Ben çalışırken ablam bile çocuğuma yardım etmeye çalışmıştı.

"Uyuyor, Emma. Sıkıntı yok."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Kafasının bulanık olduğunu söyledi, hepsi bu."

"Geçen gece de aynısını söyledi." Zihnimden berbat şeyler geçti. Kendi çocuğunuzun başına gelmesini asla beklemeyeceğiniz şeyler. "Belki hastadır."

"Artık geçtiğini söyledi." Bana o bakışı attı, fazla düşündüğüm ve fazla endişelendiğim zamanlar için sakladığı bakıştı. "O iyi. Ve çocuklar okula gittiğinde böyle şeyler olur."

"Bu arada, öğretmeni ne dedi?"

"Endişeli değildi. Olay olduğunda Ben'le oynadığını söyledi."

Şimdi anlaşıyordu. Endişemin ve bitkinliğimin yerini ani bir öfke aldı. "Hafta sonu onu trambolinden iten Ben'le mi?"

"Hadi ama, o bir kazaydı. Ben iyi bir çocuktur."

"Bunun biraz fazla tesadüf olduğunu düşünmüyor musun? Yarın tekrar öğretmenle konuşmalısın. Onları Ben'le konuştur."

"Okul işlerini nasıl yapacağımı biliyorum, Emma." Sinirleniyordu. "Yaptığım şey bu, unuttun mu?"

"Ah, sanki en yakın arkadaşın Michelle'in çocuğunu şikâyet edersin de." Hâlâ ona seks hayatımız hakkında sızlanmasına sinirleniyordum, hatta bu konuyu açmadığım için daha da sinirleniyordum.

"Neyin var senin?" Ayağa kalktı. "Yarın okulla konuşurum. Bana bu kadar kötü davranmana gerek yok. Ve istersen Michelle'le de konuşurum."

"Ben bunu *senin* istemeni istiyorum. Buna neden kızmadığını anlamıyorum."

"Ben de senin neden *bu kadar* kızdığını anlamıyorum."

Bitmemiş yemeğime bakıp daha fazla tartışmak istemedim. Başka bir tartışmayla daha uğraşamazdım. "Uzun bir gündü," dedim. *Annemin rakamları*. "Ve Will birkaç gündür moralsiz. Bu da beni endişelendiriyor." Erkekler çok dar görüşlü olabiliyordu ve Robert bunu okul ile konuşabilirdi ama onu tanıyordum. Okul ne derse, onu gerçekmiş gibi kabul ederdi. *Erkek çocukları böyledir*, diyecekler ve konu kapanacaktı. Will beş yaşındaydı. Beş yaşındayken kötü şeyler olabiliirdi.

"Acısını benden çıkarma," dedi sessizce. "Ben elimden gelen en iyisini yapıyorum." Birasını alıp çalışma odasına yöneldi. Kirli tabağı önümde duruyordu ve tava hâlâ ocağın üzerindeydi. *Gerçekten mi?* diye düşündüm. *Gerçekten öyle mi yapıyorsun?*

Mutfağın dağınık olmasından nefret ederdim. Hep etmiştim. Bana annemi hatırlatırdı. Dişlerimi sıktım ve her şeyi temizlemeye başladım.

Bir kez daha gece olmuştu. Ve ben bir kez daha hâlâ uyanıktım.

Alt kattaki dolaba baktım. *O bir boşluk değil. Beni yutmayacak.* Karanlıktı, evet ama o sadece bir dolaptı. Çömeldiğim yerde içine bakarken baldırlarımda karıncalanmalar hissettim. Henry marka elektrik süpürgesi golf sopalarının yanındaydı. Sadece bir dolaptı. Kapağını kapatıp ayağa kalktım, bacaklarım kan akışıyla karıncalandı. Bu sefer iki tane NightNight içmiştim ama yine de buradaydım. Uyanıktım.

Kupamı durulamak için mutfığa geri döndüm. Arka kapı kilitliydi. Biliyordum çünkü saat biri on gece aşağı indiğimde kontrol etmişim. Yeni rutinler, yeni kaygı tikleri. Kupayı kaldırırken şık ve pahalı beyaz duvar paneline baktım, bu panel aynı zamanda Robert'ın günlük ihtiyacımız olan tüm hatırlatıcıları yazdığı silinebilir tahta olarak da kullanılıyordu. Dişçiler. Doktorlar. Sıkıcı şeyler. En altta 'EMMA'NIN DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ HAZIRLIKLARI yazısını gördüm. Of. Gidip sildim. Diğer tüm hatırlatıcıları da birlikte sildiğimi fark ettim ve sonra geride kalan boşluğa baktım. Rahatlatıcıydı. Dağılmış durumdaydım. Hiçbir şey doğru çalışmıyordu. Bir an sonra derin bir nefes aldım. Yatağa geri dönüp tekrar uyumayı deneyebilirdim. Denemeliydim. Daha çok denemeliydim.

Yukarıdaki karanlık koridora doğru ilerlerken kendimi bir yankı gibi hissettim. Acaba ters yöne giden kendi hayaletimin içinden mi geçiyordum? Belki de dün geceki ben ve yarın gece-

ki bendi. *Dün merdivenlerde orada olmayan bir adamla karşılaştım. Titriyordum. Çok yorgundum.*

Will'i tekrar kontrol etmek için keskin bir dürtü hissettim. Buna gerek yoktu. Will iyiydi. Ama yine de bir an kapısının önünde durup saatime baktım: 2.21. Odasına girmeliydim. *Girmeliydim.* Bu bir zorunluluktu. Aşağı indiğimden beri hiçbir şey olmamıştı ama yine de odasında olmam *gerekiyordu.* Pes edip kapısından gizlice baktım. Ne aradığımı bilmiyordum. Az önceki gibi uyuyordu. Yatağının yanında durup onu izledim. Çok hızlı büyüyordu.

Kendi yatağıma gidip serin yastığıma uzandım. Ağlamak istiyordum. Uyumak istiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Robert, hafifçe kıpırdanarak.

"Tuvalete gittim," dedim.

"Hadi uyu," diye mırıldandı.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Karnımın üzerine dönüp yastığının kenarlarını kavradım, hırsla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bir saat orada yattıktan sonra kalbim hızla çarparak pes ettim ve tekrar aşağı indim. Belki kanepede daha kolay uyuklayabilirdim. Mutfakta su ısıtıcısı kaynarken bahçeye baktım ama hiçbir tehlike göremedim. *Çok mu paranoyaksın, Emma? Bu sana kimi hatırlatıyor?*

Papatya çayı yaptım ve kendimi votka şişesine uzanırken buldum. *Boş versene,* diye düşünüp bir damla daha ekledim. Sabahın üç buçuğunda votka iyi bir fikir değildi. Bunu biliyordum ama iyi fikirlerin hepsi tükenmişti; NightNight işe yaramıyordu ve beni rahatlatabilecek her şey denemeye değerdi. Şafağın ilk ışıklarının gelmesini istedim. O benim küçük, hayat kurtaran uyku penceremdi.

Oturma odasına gitmek için döndüğümde donakaldım. Duvardaki paneli temizlediğimi sanmıştım. Ve temizlemiştim de. Ama boş bıraktığımı sanmıştım. Bundan emindim. Fakat panel boş değildi. Oraya başka bir şey yazılmıştı. Kesik kesik karalanmış rakamlara baktım. *Yo, hayır.*

1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3 1 55 2 1 82 2 2 1 1 3

Hayır, hayır, hayır.

Doğum gününe yedi gün kala

Şafak vakti bir iki saat uyuyakaldım, korkumun içinde bunun mümkün olması beni şaşırtmıştı *-deliriyorum-* ama hâlâ ölü gibi hissediyordum. Midem bulanıyor ve burnum akıyordu. Önümde uzun, bitmek bilmeyecek bir gün vardı. İşe giderken enerji için bolca kahveye ve belki bir keke ya da pastırmalı böreğe veya ikisine birden ihtiyacım vardı.

Radyo açıldı. Robert kahvaltıyı ve son dakika öğle yemeği paketlerini hazırlarken her şey çok gürültülü geldi. Hâlâ doğal olmayan bir şekilde sessiz olan Will hariç her şey. Küçük oğlum kesinlikle kendinde değildi. Bu nadiren yaşadığım geç sabah saatlerinin tadını çıkarmam gerekirdi -bugün duruşmam ve on bire kadar görülecek bir müvekkilim de yoktu- ama kaygı ve yorgunluktan gergindim.

"İyi misin, maymun surat?" Koyu saçlarını karıştırdım. Benim oğlum, Chloe ve Robert gibi sarışın değildi.

Başını salladı ama defterinin üzerine kapandı. Kırmızı bir tükenmez kalemle resim çiziyor ve eli hızlı hareket ediyordu. Merakıma rağmen bakmaya çalışmadım. Robert birkaç dakika önce bunu denemiş ve Will defteri çarparak kapatıp öfkeyle babasına sırtını dönmüştü. Robert incinmişe benziyordu, bu yüzden Will'in mısır gevreğini dökerken okulda öğretmenle Ben hakkında konuşmasını hatırlatmak istemedim. Küçük bir ebeveynlik görevi yapıp biraz kızarmış ekmek koydum. Rutinlerini bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Şanslıysam ayda bir kez

kahvaltuya kalırdım. Bazen yeterince suçlu hissetmediğim için suçluluk duyuyordum.

“Sütü uzatır mısın?”

Tereyağı ve reçeli alırken uzattığım şişede sadece tortu kalmıştı. “Bu kalmış,” dedim. “Bugün sütçü günü, değil mi?” Robert, özellikle Will’in ruh hâli göz önüne alındığında, okulda olanlar hakkında endişelendiğimi biliyor olmalıydı. Neden unutmadığını ve onlarla konuşacağını söylemiyordu? Sonra birden aklıma geldi ve beni gerçekten uyandıran bir enerji dalgası hissettim. Bu sabah okula gitmek için vaktim vardı.

Sorun çözülmüştü. Çatışmalardan hoşlanmazdım ama biri uykusuzluğumun üstüne bir de çocuğumla uğraşıyorsa, ya işin aslını öğrenecektim ya da en azından Will’in o gün güvende olduğundan emin olacaktım.

Robert sütü getirmek için arka kapıyı açtığında ferahlatıcı bir sabah esintisi içeri doldu. Konuyu kocamla nasıl açacağımı düşünürken dışarıdan şaşkın ve acı dolu bir bağırış ve ardından bir “Kahretsin!” sesi geldi.

“Yerinde kal.” Will dikkatini çizdiği şeyden alan bir telaşla başını kaldırdı ama ben arka kapıya vardığımda Robert çoktan eve doğru topallayarak yürüyordu.

“Ne oldu?” Çenesi kenetlenmişti, onu bir tabureye oturttum. Her zamanki gibi yalınayak dışarı çıkmıştı ve ayağı kanadığı için yerde kan izi vardı. Çömeli büyük bir cam parçası çıkardım. Robert biraz daha küfür etti.

“Baba?”

“İyiyim,” diye hırıldadı. “Neden gidip iPad’de çizgi film izlemiyorsun?”

Will tuhaf bir ruh hâlinde olabilirdi ama konu fazladan ekran süresi olunca iki kere söylenmesine gerek yoktu ve defterini alıp oturma odasına koşmadan önce bize son bir endişeli bakış attı.

“Bekle.” İlk yardım çantasını bulmak için dolabı aradım. Kesik olduğundan daha kötü görünüyordu ama yine de hoş değildi.

“Lanet süt,” dedi Robert dişlerinin arasından. “Şişelerden biri kırılmış. Camlar kapının diğer tarafına saçılmış. Sanki bilerek koyulmuş gibi.”

“Ne demek *bilerek koyulmuş*?” Ayağını sıkıca tuttum. Anti-septiği sürerken irkildi. Acıyacaktı ama dikiş atılmasına gerek yoktu.

“Oraya koyulmuş işte.”

“Sence yine o çocuklar mı?” Kameraları halletmiş olsaydı bunu kesin olarak bilirdik. Lastiğimi kimin kestiğini de bilirdim. Belki şimdi *Robert’ı* da etkilediği için artık hallederdi.

“Muhtemelen. Küçük pislikler.”

“Sen burada kal ve dinlen.” Tamponun üzerine dikkatlice bir bandaj sardım ve eğilip kocamın yaralı ayağını sanki bir çocukmuş gibi öptüm. “İşe saat ondan sonra gideceğim. Will’i okula ben bırakırım.”

Ama haklıydı, kırık süt şişesi tam kapının yanına bırakılmıştı. Annemin hayaleti kafamda dönüyor, daha yakından bakmaya çalışıyordu.

O zamanlar evimizde ne kadar çok süt şişesi vardı, değil mi? Sütçü her geldiğinde üst üste yığılırdı. Ne derdim, hatırlıyor musun? Onları kırmak istemeyiz. Ayağınıza cam batabilir. Sonra da okula gidemezsiniz.

Tesadüftü. Hepsi bu. Sarhoş gençler ve tesadüf.

"Babanı merak etme." Arka koltuktaki Will sessizdi. "O iyi. Bazen kesikler olduğundan çok daha kötü görünür." Başını salladı ama pencereden dışarı bakıyordu. Bu benim hareketli, geveze oğlum değildi. Öğretmeni nasıl fark etmemişti? Bazen sessiz olduğu doğrudu, hatta iki yaşındayken Phoebe bir kere ona *yaşlı bir ruhu* var demişti ama bu seferki birkaç gündür devam ediyordu. Kafası bulanıktı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun? Çok sessizsin."

"İyiyim." Hâlâ bana bakmıyordu.

"Kafan bulanık değil mi?" Cevap vermedi. "Will?"

"Hayır."

"Hasta değilsen, sorun ne? Bana söyleyebileceğini biliyorsun. Anneler bunun için vardır." Bekledim ama cevap alamadım. "Dün ne oldu? Öğle yemeğinde?"

"Kaza geçirdim."

Hâlâ yüzüme bakmıyor ama en azından konuşuyordu. "Bu pek senlik bir olay değil."

Neredeyse okula varmıştık. Neyse ki erken gelmiştik, böylece kalabalığa yakalanmayacaktık. "Ben orada mıydı? O senin arkadaşın, değil mi?" İsteksiz oğlumdan bilgi almaya çalışırken sesim yumuşaktı.

"Beni sarstı."

Ani bir öfke hissettim. Bir şeyler olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. Ayaklandım. "Seni sarstı mı? Neden?"

Tekrar omuz silkti ama artık onu zorlamama gerek yoktu. Ben duyacağımı duymuştum. Oyun alanının kapısından geçerken elini sıkıca tuttum, Will'e babasının izinli olması gerektiğiyle ilgili şaka yapan kadının yanından geçtim. Kadına gergin bir şekilde gülümserken, *baba her lanet gün izinli*, diye düşündüm.

Will bana sınıfının nerede olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı -kariyer tutkunu annenin suçluluk duygusunun bir başka örneğiydi işte- ve küçük masalarla sandalyeleri görünce yüreğim sıkıştı. Bazen çok hızlı büyüyormuş gibi hissediyordum ama bu alanda onun hâlâ ne kadar kırılgan bir çocuk olduğunu hatırladım.

Öğretmeni Bayan Russell, sınıftan hiç çıkmamış gibi görünüyordu. Çalışma kâğıtlarından başını kaldırıp gülümsedi.

"Bayan Averell. Günaydın."

"Kocam dün olanları anlattı," dedim. "Çok endişeliyim."

"Endişelenmeyin, sadece kazaydı. Olur böyle şeyler." Will'e baktı. "Neden gidip paltonu askıya asmıyorsun? Sonra da istersen renkleri ayırmama yardım edebilirsin?"

Will gitmeden önce diz çöküp onu öptüm, o da bana hafifçe karşılık verdi. "Ben Simpson'ın onu sarstığını söyledi. Ben'le daha önce de sorunlarımız olmuştu." Bu biraz abartıydı ama devam edecektim. "Cumartesi günü aralarında bir olay yaşandı."

"Öyle mi?" Kadın şaşırmış gibiydi. "Ben zor biri olabilir ama normalde zorba bir çocuk değildir."

"Ya da belki de siz burada ama onlar dışarıda olduğu için fark etmediniz?"

"Çocuklar her zaman gözetim altında ve—"

"Bugün Will'in teneffüste ve öğle yemeğinde sınıfta kalmasını istiyorum, ta ki siz meseleyi çözene kadar. Belli ki kendinde değil ve çocuklarımızı biz ebeveynleri kadar iyi tanımanızı beklemiyorum ama fark etmemiş olmanıza da inanamıyorum."

"Evet, daha sessizdi," diye kabul etti. Çok uzun boyluydu. Topuklu ayakkabılarımla bile ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. "Ve tabii ki bununla ilgileneceğim. Ama lütfen endişelenmeyin Bayan Averell. Eminim—"

"Lütfen ne olduğunu öğrenin ve bir daha olmamasını sağlayın." Ufak tefek olabilirdim ama güçlüydüm. "Şikâyetle bulunmak istemiyorum."

"Elbette." Kadın sindi. Gitmek üzereyken kendimi kötü hissettim. Okul kapısındaki huysuz, talepkâr, şımarık bir anne gibi görünüyordum -tıpkı çantamı geri getiren zavallı Caroline'a davrandığım gibi- ve asla öyle biri olmak istemiyordum.

"Bu kadar aksi davrandığım için özür dilerim," dedim daha nazik bir şekilde. "İş yerinde çok yoğunum ve her şeyin üstüne bir de buna hiç gerek yoktu. Zor bir gün geçiriyorum." *Ve birkaç zor gece.*

Ateşkes için mutlu bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorum."

Şaşkın görünüyor olmalıyım çünkü ince süveterimi işaret etti. "Sanırım ters giymişsiniz?"

Yan taraftaki etiketi gördüm ve hafifçe gülmeye çalıştım. "Ah. Teşekkür ederim."

Başka bir anı içimde fısıldıyor, sisli, çürümüş nefesi kafamı dolduruyordu. *O son gün, Phoebe ile merdivenlerden inerken, annemin 40. doğum günü kartını tutuyordum. Kendime bakınca okul kazağımı ters giydiğimi gördüm.*

Will geri döndüğünde ona hızla bir öpücük daha verdim ve sonra koridorda süveterimi çıkarıp düzgünce giydim. Bugün bende bir sorun vardı. Sadece yorgunluk değildi. *Rakamlar.* Sadece Will değildi. *Kırık süt şişeleri.* Başka bir şeydi. *Kaltak. Kesik lastik.* Yorgundum ve sabrım tükenmişti ama bundan daha fazlası vardı. *Tersyüz.* İçim sessiz bir korkuyla doldu. O hastanedeydi. Doğum günüm yaklaşıyordu. Phoebe haklıydı. Korkuyordum. Onun gibi olmak istemiyordum. Onun yaptıklarını yapmak istemiyordum. Onun gibi delirmek istemiyordum. Bozuk kanı taşımak istemiyordum.

Oyun alanından çıkıp arabaya doğru giderken arkamdan tanıdık bir ses duydum.

"Acele et, Matthew, oyalanma. Yogaya geç kalacağım. Ve Tanrı aşkına, tişörtünü içine sok, Ben."

Bir ağacın arkasına saklandım ve Michelle'in telaşla iki çocuğu okula götürmesini, sonra saatine bakıp kaldırımdaki arabasına doğru koşmasını izledim. Bir an olduğum yerde kaldım. Matthew doğruca içeri koşmuştu ama Ben etrafta dolanıyor, bir asır önce kızlarla erkekleri ayıran bina girişlerinin arasında geziniyordu.

"Özür dilerim," dedim kapıdaki neşeli kadına. "Araba anahtarlarımı içeride unutmuşum."

Binaya girip girmediğimi kontrol etmek için dönüp bakmadı bile. Bu iyiydi. Çünkü oraya gitmiyordum.

Nerede olduğumu, hatta *kim* olduğumu bilmeden irkilerek uyan-
dım. Parlak ışık. Sert sandalye. Boş bilgisayar ekranı. *Kahretsin.*
Hızla doğruldum. İş. İsteydim. Ne zaman isteydim? Bugün gün-
lerden neydi? Saat kaçtı? Bu bir rüya mıydı? Zihnimi toparla-
maya fırsat bulamadan -on iki otuz randevum iptal olmuştu ve
bu süreyi faturaları yetiştirmek için kullanıyordum, yavaş yavaş
hatırlıyordum- damağıma yapışan kurumuş dilimi çektim ve
bulanık zihnim bir sesle kesildi.

“Emma?” Kıdemli ortak olan patronum Angus Buckley, ofisi-
min kapısında şaşkın bir şekilde duruyordu. “İyi misin?”

“Evet. Evet, özür dilerim, evet. Düşüncelere dalmışım.”

“Bir an için uyuduğunu sandım.” Küçük kahkahası, hâlâ
uyuyup uyumadığımdan emin olmadığını ima ediyordu.

“Baş ağrısını savuşturmak için gözlerimi dinlendiriyordum.
Senin için ne yapabilirim?” Hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaki o
korkunç, belirsiz, kimsenin giremediği bölgede olmama rağmen
parlak bir şekilde gülümsedim.

“Parker Stockwell. Bize ticari açıdan daha fazla iş getirmek
istiyor. Perşembe günü akşam yemeği yemeyi önerdi. Üçümüz.
The Elderflower Garden’da yer ayırtmış.”

“Robert’a sormam gerek...” İfadesinin sertleştiğini gördüm.
“Ama eminim sorun olmaz,” diye tamamladım.

“Güzel.”

Harika. Parker Stockwell ile bir akşam. Buckley kapıyı kapa-

tirken sandalyeme yığıldım ve bunun sorunlarımın en önemsizi olduğunu fark ettim. İş yerinde uyuyakalmıştım. Bunu anlayınca kalbim hızla çarptı. Bu arabada uyumaktan daha kötüydü, en azından o zaman gözlerimi kapatma kararım bilinçli vermiştim. Bu sefer çalışıyordum. Ve sonra birdenbire, kendimden geçmiştim. Bir ışık gibi sönmüştüm. Ne kadar uyumuştum? Saat biri yirmi geçiyordu. Sanırım otuz dakika kadar baygın kalmıştım ve ofisime başka kimse gelmediği için şanslıydım. Diktafon olayından sonra Rosemary'nin ne düşüneceğinden emin değildim.

Kısa uyukum bana biraz berraklık kazandırmıştı. Sadece beş gecedir uyumuyordum ama bana bir ömür gibi geliyordu. Ömür boyu sürecektir uzun, işkence dolu bir kâbus gibi. Birden Will'in öğretmenine nasıl çıktığımı ve sonra nasıl... eh, yeter artık. Böyle devam edemezdim. Sonunda kovulacak ve boşanacaktım.

Kadınlar tuvaletinde yüzüme su çarpıp saçlarımı ıslattım, sonra makyajımı tazeledim. Çantamda sadece eski bir maskara vardı, sürünce kirpiklerimde topaklandı. Gözlerimin etrafında koyu halkalar ve alımdaki kuru cilt lekeleri fondötenimi pul pul etti. Perişan görünüyordum, içim gibi dışım da ufalanıyordu.

Sen onun gibi değilsin, dedim yorgun yansımama.

Yansımam bana ikna olmamış bir şekilde baktı. Yüz ifadesinden hiç hoşlanmadım. *Bunu aşmanın tek bir yolu var. Gidip onu görmelisin. Fırsatın varken. Phoebe haklıydı. Barış. Kendini gerçekten delirtmeden önce.*

Çıkarken içeri giren Alison'la çarpıştım. Yanından geçmeye çalışırken, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Migren."

"Migrenin olduğunu hiç bilmiyordum." Yüzünde bir sempati maskesi vardı, gözleri ise baş ağrısına palavra diyordu. "Belki de çok çalışıyorsundur."

"Ben iyiyim," diye tersledim. "Ama teşekkür ederim." Yürümeye devam ettim ve doğruca Bay Buckley'nin ofisine yöneldim. Fikrimi değiştirmeden önce hemen gitmeliydim.

İmza atarken elim titriyordu, sonra odanın –odasının- önünde beni bekleyen Phoebe’ye doğru aceleyle yürüdüm

“Şey, mesajın sürpriz oldu,” dedi bu sefer o komik ses tonunu kullanmadan. Gerçekten memnun görünüyordu. “Ama şu ana kadar inanmamıştım. Gerçekten geldin.”

“Bir daha gelmeyeceğim.” Midem bulanıyordu ama adrenalin sayesinde tamamen uyanıktım. “Sadece bu seferlik.” Sanki buraya gelmek benim fikrim değilmiş de beni Phoebe sürüklemiş gibi, ona dik dik baktım.

“Bekleyeyim mi?” dedi. “Yoksa seninle içeri girmemi mi istersin?”

“Başka bir yere gidebilir misin? Buraya kadar gelmene bile gerek yoktu. Sen burada dikilirsen kendimi garip hissederim. Mahremiyete ihtiyacım var.” Parmaklarım tırnaklarımın kenarlarındaki deriyi vahşice yoluyordu ve bir parça koparken keskin bir acı hissettim. Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım.

“Madem öyle istiyorsun.” Omuz silkti. “Desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Bir saatliğine eve gidiyorum.”

“Sen nerede yaşıyorsun ki?” diye sordum. Üzerinde bir bar tişörtü vardı: *The Hand and Racquet*. Phoebe’nin bir barda çalıştığım, sarhoşların saçmalıklarına katlandığını hayal edemiyordum. Bunun için fazla kibirliydi. Ama eğer sadece birkaç aylığına buradaysa, geçici işlerde çalışıyor olabilirdi.

“Buradan çok uzak değil.” Eğildi ama tam olarak değil ve ya-

nağımı öptü. “İçeri gir ve artık korkacak hiçbir şey olmadığını kendin gör.”

Bunu söylemek onun için kolay, diye düşündüm, onun koridorda ilerlemesini izlerken. Masasından kalkıp yanına gelen hemşireye gülümsedi, benimle rahat edemiyor ama yabancılarla kolayca sohbet edebiliyordu. Bir kıskançlık sancısı hissettim. Phoebe artık kırk yaşında değildi. Ve *bunun* kendi kanında olmasından hiçbir zaman korkmamıştı. Oysa ben hep korkmuştum. Gerçi annemin deli olarak damgaladığı kişi o değildi. Kendimi tamamen yalnız ve korkmuş hissediyordum, sanki yine beş yaşındaydım ama bu sefer annemi görmeye hazırlanırken elimi tutan kimse yoktu.

Derin bir nefes aldım. Beş yaşında değildim. Güzel bir aileye ve başarılı bir kariyere sahip bir kadındım, bunu yapabilirdim. Kapının kolunu tuttum, çevirdim ve içeri girdim.

Jaluziler kapalıydı, sıcak odadaki ışık yumuşaktı, yatağın yanındaki bir makineden hafif bir *vınlama* sesi geliyor ve sonra sabit bir ritimle *tıklıyordu*.

Yatakta yatan figüre baktım. İşte oradaydı.

Yastığın üzerindeki saçları hâlâ uzundu ama mat koyu kahve yerine çelik grisiydi. Kapalı gözlerinin altındaki yüzü çökmüş *-nihayet uyuyabilmişti-* elmacikkemiklerinin altı çukurlaşmıştı ve battaniyenin üzerindeki kolları çubuk gibi inceikti, kâğıt gibi soluk teninin altındaki mavi ve öfkeli damarlar görünüyordu. Derisi gevşemiş olan yumruk şeklindeki ellerinden karşımda yatan kişinin annem olduğunu anladım. Derinlerde bir yerlerde, hâlâ öfkeliydi.

Şaşırtıcı derecede sakindim, sanki bu eşikten adımımı attığımda tüm endişelerimi *dışarıdaki* gerçek dünyada bırakmış gibiydim. Belki de onu, bu bitkin yabancıyı görmek o kadar gerçeküstüydü ki, onun o olduğunu bir türlü kavrayamıyordum.

Yan sehpanın üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazoda vardı, manolya rengi duvara karşı parlak ve uyumsuz duran neşeli çi-

çeklerden oluşan bir karışım. Yanlarında kart olan başka çiçekler de vardı. *Geçmiş olsun!* İçinde, SEVGİLİ ANNEME KUÇAK DOLUSU SEVGİLER, PHOEBE XX yazıyordu.

O öpücüklerle baktım. Bunu nasıl yazabilmişti? O gün o karta öpücükler çizdiğimi hatırladım. Okuldan önce. O...

Korkuluğa tutunup çıkmaya başlıyorum, bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum, uzun süre kramp giren bacaklarım uyuşmuş. Yeniden çakan soğuk bir şimşek beni korkudan sıçratıyor, daha beş yaşımdayım ve çok korkuyorum ama üst kattaki koridor boş. Fakat sesler var, Phoebe ve benim yatak odamızın olduğu yerden gelen, tam olarak anlayamadığım garip sesler.

"Anne?" diyorum sessizce.

Kartı bırakırken elim titriyordu. Korkudan değil, öfkeden titriyordum. *Anne.* O, bir annenin olmaması gereken her şeydi ve şimdi yataktaki kişi bir kabuk gibi olsa da o geceki korkunun közlerini hâlâ hissedebiliyordum.

Tıbbi notları yatağının üzerindeki bir panoda asılıydı, bakmak için eğildim. Anlamadığım bir sürü tıbbi ifade vardı ama sonra, en üstte şunu gördüm: *Hartwell Güvenlik Birimi'nin oda içi güvenlik kamerası ilk yaralanmayı 24/06'da saat 01.13'te kaydetmiş. Hasta rutin kontrol sırasında saat 02.00'de bulundu ve hemen Leeds General'a sevk edildi.*

Kaşlarımı çatarak baktım.

24/06 tarihinde saat 01.13'te.

Yirmi dört Haziran. Geçen cuma. Bunu perşembe gecesini geç saatlerde yapmıştı. Geçen perşembe. Stockwell velayet kararının verildiği gün. Uykusuzluğumun ilk gecesini. Gece uyanmış ve tekrar uyuyamamıştım. Çok net bir şekilde hatırlıyordum. Panik içinde *-evde biri var-* saate bakmıştım.

Saat 01.13'ü gösteriyordu.

Panoya geri dönüp notlara tekrar bakarken kalbim hızla çarpıyordu: *24/06 tarihinde 01.13'te.* Annemin kendi beynini aynaya vurduğu anda ben de dehşet içinde uyanmıştım.

Bu nasıl olabilirdi? Sadece bir tesadüf, dedim kendi kendime.

Ama o gece uyandığımdan beri hissettiğim korku midemde çınılıyordu. *Bana neler oluyordu?*

Buz gibi parmaklar bileğimi kavradı ve eli yataktan hızla kalktı. Çığlık attım -sessiz, nefessiz, panik dolu bir ses- ve şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledim ama o ölü gibi kıpırdamadan yatarken bile bileğimi sıkıca tutuyordu.

Hayır, anne, hayır! Anılar etrafımı sarıyor ve beni yine merdiven altındaki dolaba sürüklüyordu. Ben ona yalvarırken o beni bir mengene gibi tutuyordu. Yaşadığım panikte hem geçmiş hem de şimdiki zaman birbirine karışıyordu. Bayılacağımdan emindim. *Hayır, anne, lütfen hayır!*

Gözleri kocaman açıldı, sarımsıydı ve kan çanağına dönmüştü, bakışları gözlerime dikildi. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum ve yüzüm yanarken hırıltılı nefesimi duyabiliyordum. Bu sefer beni karanlığa, hapsediğı o boşluğa sürükleyeceğinden emindim; emindim... İçimde kabaran bir çığlık hissettim ve—

Parmakları beni yakaladığı kadar hızlı bir şekilde bıraktı. Kolu, sanki hiç hareket etmemiş gibi yan tarafına düştü. Gözleri tekrar kapandı.

Nefes nefese bir hâlde ziyaretçi koltuğına yığıldım. Makine *vınlayıp tıklamaya* devam ederek onu hayatta tutuyordu. Şaşkınlık içinde etrafa bakındım. Kimse yoktu. Yukarı baktım; bu odayı izleyen hiçbir kamera da yoktu. Kimse olanları görmemişti. Bileğimi ovuşturdum. Soğuk parmaklarını hâlâ orada hissedebiliyordum. Ona baktım, sanki hiçbir şey olmamış gibi çok huzurluydu. Belki de olmamıştı. Belki de bu benim delirmemin başlangıcıydı. Ona dönüşmemin.

Sabah 1.13. Benim uykusuzluğum başladığı anda o kafasını parçalamaya başlamıştı.

Yanılmıştım. Beni hâlâ korkutabiliyordu. Parmaklarını çekmiş olabilirdi ama beni bırakmayı reddediyordu.

Kısa bir süre sonra temiz hava almak ve uzaklaşmak için çaresizce çıkış yapmak istediğimde, önünde durmadan geçtiğim masa-

da hemşire yoktu. Binadan aceleyle çıktım, karşı yönden gelen yaşlı bir kadına çarptım, özür dilemek için durmadım ve bacaklarım boşalmadan hemen önce arabama ulaştım. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kapladı, görüş açımın köşesinde siyah noktalar oluştu ve bir an için bayılacağımı sandım. Klimayı sonuna kadar açtım ve derin nefesler aldım, cildimdeki soğuk ter yavaş yavaş kayboldu.

Buraya hiç gelmemeliydim. İş yerinde kalmalıydim. Onu görmenin hiçbir faydası olamazdı. Bunu bilmeliydim. Kulaklarımdaki uğultu azalmaya başlayınca telefonumun çantamın derinliklerinde bir yerde çaldığını fark ettim. Durdu, sonra tekrar başladı.

Telefonu çıkardım. Okuldan arıyorlardı. Beni görmek istiyorlardı. Elbette isterlerdi. Ağlamamak için kendimle savaşıırken ve bitkinlik kemiklerime kadar işlerken telefonu kapattım.

Robert apar topar ve telaş içinde geldiğinde, ben müdürün odasının önünde on beş dakikadır bekliyordum.

“Nerede kaldın?” diye sordum sinirli bir şekilde. Okul sekreteri onu arayıp telesekreterine ulaştıklarını, sabit hattan da cevap alamadıklarını ama mümkünse ikimizin de burada olmasını istediklerini söylemişti. Ben de telesekreterine ulaşmış ve okulun ne söyleyeceği konusunda endişelenmeyi bırakıp bu kez Robert’ın yine bir ağaca çarpmış olmasından endişelenmeye başlamıştım.

“Özür dilerim, şebekede bir sorun olmalı. Neler oluyor?”

Neyse ki cevap verecek vaktim olmadı çünkü kapı açıldı ve kibar selamlaşmalar arasında içeri alındık. Tanrım, keşke bunun için gelmemiş olsaydı. Ne düşünecekti acaba? Çok kızacaktı ve onu suçlayamazdım.

“Bayan Fincham,” dedim yerlerimize otururken. Bununla doğrudan yüzleşmem gerekiyordu. “Konu eğer bu sabah olanlarla ilgiliyse...”

“Bu sabah ne oldu?” Robert şaşkınlıkla bana yan yan baktı.

“Ah, o. Evet, aslında biri bizi aradı.” Müdür masasında öne eğildi ve sanki yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Gördüğü şey yüzünden çok endişelenmiş.”

Yüzüm tekrar kızardı. “Aslında ben çok üzgünüm, ben—”

“Öğrencilerimizden birini sarstığınızı görmüş. Yüzüne doğru eğilmişsiniz ve çok öfkeliymişsiniz, ona çok nahoş bir şey söylüyor gibiymişsiniz. Çocuğun sizden uzaklaşmaya çalıştığını söylediler.”

Kaşlarımı çattım. Hayır, bu doğru olamazdı. Evet, kollarını tutmuştum. Belki biraz sarsmıştım. Ama kötü değildim. Kötü değildim.

“Öyle olmadı,” dedim ama kafamın içindeki sayılar, diktafonlar ve kırık camlar hakkında susmayan o küçük ses şimdiden *Emin misin?* diye fısıldamaya başlamıştı bile.

“Sizin çocuğun annesi olmadığınızı biliyormuş çünkü biraz önce annesini çocuklarını bırakırken görmüş. Çocuğu ağlatacak kadar sert sarstığınızı söylediler.” Duraksadı. “Bu sabah o saatte ağladığı görülen tek çocuk Ben Simpson’dı.”

“Aman Tanrım, Emma.” Robert hem sinirli hem de utanmış görünüyordu ve bana bu kadar çabuk karşı çıktığı için ona öfkelen dim. Gerçekten savunacak bir şeyim yoktu ama en azından bana bir şans verebilirdi.

“Kendimi berbat hissediyorum,” dedim ve bu doğru ydu. “Ve elbette Ben’den özür dileyeceğim. Ama ona kötü davranmadım ve kesinlikle onu korkutmadım. Tek yaptığım, Will’e kötü davranmaması gerektiğini ve gelecekte iyi davranmazsa bunun sonuçları olacağını söylemekti.”

“Bir çocuğu mu tehdit ettin?” Robert’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Michelle ile konuşacağımı söylemiş tim. Bunu konuşmuştuk. Anlaşmış tık.”

“Onu tehdit etmedim ve—”

“Kendi çocuğunuz için endişelerinizi anlıyorum, Bayan Averell ancak bu tür bir davranış kesinlikle kabul edilemez.” Kadın bana sert bir bakış attı ve gözlerimin kenarlarında yaşlar biriktiğini fark edince dehşete kapıldım. Utanç. Suçluluk. Ben’le konuşmak için geri dönmemem gerektiğini biliyordum ve yoldan geçen birinin onu tehdit ettiğimi düşünmesi korkunçtu.

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Ancak,” diye devam etti, “Ben’le konuştuk ve bize onu korkutmadığınızı, sadece azarladığınızı söyledi. Yine de annesine anlatmamız gerekecek.”

Ah teşekkür ederim Ben, teşekkür ederim.

Michelle'in tepkisinden endişelenmiyordum. Ofisime gelmiş ve beni kocasıyla yatmakla suçlamıştı. Bu yaptığım onunkinin yanında hiçbir şeydi.

"Ama sizi buraya çağırmamızın nedeni bu değil."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve aynı derecede şaşkın görünen kocama baktım.

"Bu konu daha hassas. Will ile ilgili, Son zamanlardaki durgun ruh hâlini açıklamak biraz zor olabilir." Will'in mavi defterini masanın üzerinden bize doğru itti. Defteri her yere yanında taşımaktan yıpranmış, kenarları kıvrılmıştı. "Öğretmeni bugün bunu görmüş."

"Resim defteri mi?" dedi Robert ve ikimiz de öne eğildik. "Ne olmuş yani?"

"Lütfen içine bakın."

Birbirimize baktık ve defteri açtığım anda beklediğim şeyi gördüm. Çeşitli dinozor çizimleri, ezilmiş köpekler ve hayvanlar. Başımı kaldırdım. "Daha ileride. Daha yeni çizimler."

Birkaç sayfa daha çevirdim. Ve sonra donup kaldım.

Bu doğru olamaz.

Küçük oğlumu, biz görmeyelim diye sessiz bir huysuzlukla defterinin üzerine kapanmış hâlini düşününce kanım dondu. Çizdiği şey *bu* muydu? *Bu nasıl olabilirdi?*

Resim çok çocuksuydu ama özenle ve dikkatle çizilmişti. Uzun saçları dökülmüş, yüzünde öfkeli bir ifade olan bir kadın çizmişti. Kadın, üzerinde tıpkı Will'inki gibi dinozor desenli yorgan olan bir yatağa eğiliyordu. Yatağın içinde küçük bir çocuk vardı. Çocuğun gözlerinin olması gereken yerde, kâğıdın çökmesine neden olacak kadar sertçe çizilmiş 'X'ler vardı.

Ortaparmağımla tırnak etlerimi sıyrıp başparmağımı tekrar kanatırken, sayfaya kırmızı tükenmez kalemle çizilmiş kambur, deli kadına baktım.

Bir yastık tutuyordu. Sıkıca tutuyordu.

Sanki çocuğun yüzüne bastıracaktı gibi.

"Geceleri odasına gelen o korkunç kadını çizdiğini söyledi," dedi Bayan Fincham sessizce. "Başka bir şey söylemedi."

Hayır, hayır, hayır. Hayır.

Kalbim hızla çarparken sayfaları çevirdim. Beş, sonra on, belki daha fazla. Her sayfada aynı kabaca çizilmiş resim vardı. Bazılarında korkunç, asık suratlı bir yüz balon gibi yatağın üzerinde yükseliyordu ama her birinde senaryo aynıydı. Onu boğmak üzere olan korkunç bir deli kadın.

Nereden bilebilirdi? Onun ne yaptığını nasıl bilebilirdi?

"Bu ne?" diye mırıldandı Robert, son derece rahatsız bir şekilde. Bana baktı. İkisinin de bana temkinli ve ihtiyatlı baktığını fark ettim.

"Sizce bu *ben miyim?*" Şaşkın ve dehşete kapılmış bir şekilde hafifçe güldüm. "Bu ben değilim." *Bana benziyor.* Ama ben değilim. Ben olmadığımı biliyordum. *Ama nasıl bilebilir ki?*

"Uyumadığını biliyorum, Em. Uyandığımda hiç yatakta olmuyorsun. Onu korkutacak bir şey yapmış olabilir misin? Kazara? Kâbusla karıştırmış olabileceği bir şey?"

"Bu ben değilim!" dedim tekrar ama yükselen sesimdeki hafif histeriyi ben de duyuyordum.

"Öğretmeni kötü bir rüyadan kaynaklandığını sanmış," dedi Bayan Fincham ve sonra durup öne doğru uzandı. "Ama sonra bunu görmüş." Bir sonraki sayfaya geçti. Bunda çizim yoktu, büyük harflerle yazılmış bir kelime vardı.

ANNE

"Phoebe," dedim milyonuncu kez. "Öyle olmak zorunda."

Defter, Will şaşırtıcı bir şekilde o eski, neredeyse normal neseli hâliyle biraz meyve suyu ve bir iPad ile birlikte gider gitmez, Robert'ın fırlattığı ada tezgâhın üzerinde açıldı.

"Onunla doğru dürüst konuşmama izin verirsen —"

"Ben'le yaptığın gibi mi? Senin neyin var?"

"Ben'i sarsmadım." Utanmayı veya korkmayı reddederek defteri alıp kaldırdım. "Bu ben değilim. Bu Phoebe'nin işi. Bu görüntüyü onun kafasına Phoebe soktu."

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bana dik dik baktı.

"Annem," dedim. Ona daha fazlasını anlatmayacaktım. Bana karşı kullanabilirdi. "Phoebe ona annemden bahsetmiş olmalı."

"Annenin bununla ne ilgisi var?"

"Hiç." Bileğimi ovuşturdum. Hâlâ o kemikli parmakların beni kavradığını hissedebiliyordum. "Aslında tam olarak hiç denemez. Biz küçükken, annem ölmeden önce, sadece Phoebe ve benim aramda olan bir şey bu; yani, bu özel bir şey." Saçmaladığımı biliyordum ama bu özel bir şeydi. Hayatım boyunca bununla *tanımlanmamak* için çabalamıştım. "Ama bu Phoebe'nin işi. Başka bir açıklaması yok. Geri döndü. Buraya geldi. Will'i yatırdı. O zaman bir şey söylemiş olmalı."

"Bu hiç Phoebe'nin yapacağı bir şeye benzemiyor," dediğinde gülmek istedim.

“Ah, ama benim olabileceğimi düşünüyorsun? Öğretmen ne dedi? Geceleri odasına gelen o korkunç kadın? Sence o ben miyim? Cidden mi?”

Sonra tereddüt etti, artık kendisinden o kadar da emin değildi. “Hayır, elbette değilsin. Ama bence Phoebe’ye de benzemiyor.”

“Güvenoyun için sağ ol.” Phoebe’yi savunması yüreğimi burktu. Sanki yıllar önce yanlış kız kardeşi seçmiş gibiydi.

“Bak, Em...” diye başladı ve sonra kapı zili üç kez keskin ve ısrarcı bir şekilde çaldı. İkimiz de kapıdaki kim olduğunu biliyorduk. Michelle. Robert’ın bana karşı yumuşayan tavrı bir anda kayboldu. Bu gerçekten benim yarattığım bir rezillikti.

“Çok üzgünüm Michelle.” Koridordan içeri girmedi ve kızgındı ama Robert’ın beklediği kadar öfkeli değildi. Teorim doğruydı. Duygusal hayatında daha büyük sorunlar yaşıyordu ve bir soruna daha ihtiyacı yoktu. “O yoldan geçen kişinin ne dediği umurumda değil, ben Ben’i sarsmadım.”

“Biliyorum. Söyledi.” Bana dik dik baktı. “Ama ona hiç çıkışmamalıydın. Ve bunu ben yanında değilken kesinlikle yapmamalıydın.”

“Haklısın. Sana gelmeliydim. Ama Will yıllardır altına kaçır-mamıştı, bu yüzden şok geçirdim. Eminim ki her şey oyun par-kında yapılan bir şakanın ters gitmesinden ibaretti ama—”

“Will, Ben onu sarstığı için altına kaçırmadı,” diye araya gir-di. “Will altına kaçırdığı için Ben onu sarstı.”

Bir an şaşkınlıkla ona baktım.

“Ne?” dedi Robert. Ateş hattının dışında, arkamda oyalanı-yordu ama şimdi öne çıkmıştı.

“Ben, diğerleri ona oynaması için seslenirken Will’in oyun parkında boşluğa baktığını söyledi. Kıpırdamamış. Başını kal-dırmamış. Matthew ve Will’in sınıfındakiler korkup kaçmışlar. Ben ona seslenmiş ama Will cevap vermemiş ve sonra Ben... yani, Will’in altına kaçırdığını görmüş. Kendine gelmesi için onu sars-muş. Will de kendine gelmiş.”

Bana baktı, sonra Robert'a, sonra tekrar bana. "Onu korkutan şey Ben değildi."

Robert araya girip biraz daha özür dileyerek Michelle'i kapıya doğru yönlendirirken, ben de Will'in arabada söylediklerini düşündüm. *Bir kaza oldu. Sonra Ben beni sarstı.* Bana gerçeği söylemişti ve ben iki ifade arasına bir çizgi çekip kendi gerçeğimi uydurmuştum. Aman Tanrım.

"Öyleyse," dedi Robert, sakinleşmiş olan Michelle'e özür dileyerek veda ettiğimizde, "eğer Ben değilse, altına kaçırmasına ne sebep oldu?" Yüzünde yine o şüpheli ifade vardı.

"Ben değil." Bu sefer soğuktum, kendimi açıklamaya çalışmaktan yorulmuştum. "Onu bir doktora götürmeliyiz. Baş ağrıyordu ve sonra boşluğa bakıyormuş, Michelle öyle demedi mi? İç kulak enfeksiyonu olabilir."

"Bu çizimleri açıklamıyor."

"Ve ben bununla hemen şimdi ilgileneceğim." Phoebe. Lanet olası Phoebe. Çantamdan telefonumu çıkarıp çalışma odama girdim ve kapıyı kapattım. Bu konuşmada Robert'a yer yoktu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye tısladım Phoebe telefona cevap verir vermez. "Will'e ne anlattın? *Onun* hakkında? Kâbuslar görüyormuş ve okulda altına kaçırmuş. O zamanlar olanların hiçbirini benim suçum değil Phoebe, hiçbir zaman da olmadı ve bunları Will'in hayatına sokmana izin vermeyeceğim. Hâlâ bu kadar kırgın olduğun için üzgünüm, sonrasında senden daha iyi yaşadığımı düşündüğün için üzgünüm ve yalnız olduğun için üzgünüm ama bir süre yakınımızda olmanı istemiyorum. Anlıyor musun?"

Nihayet söylenmeyi bıraktığımda titriyordum. Diğer tarafta uzun bir sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mısın?"

"Öldü," dedi Phoebe sonunda.

"Ne?"

"Annem. Öldü."

Ciğerlerimden bir anda hava boşaldı, ani ve keskin bir nefes verdim, bir an için tekrar nefes almayı unuttum.

“Odasına döndüğümde ölmüştü.” Sesi sakindi. Kontrollü.
“Yanında kalmalıydım.” Derin bir nefes verdi ve o hırıltılı sesin-
de bastırıldığı tüm duyguları duydum.

“Ne oldu, Emma? Onu seninle bıraktığımda iyiydi. *Ne yaptın?*”

Bütün gece uyanıktım, kalkıp çocukları kontrol etmek, aşağı inmek, alışkanlıktan ziyade takıntı hâline gelen tüm yeni gece rutinlerimi tamamlamak için can atıyordum. Ama riske giremezdim. Yatağımız gerginlikle doluydu. Robert sırtını bana dayamıştı ama uyumakta zorluk çeken tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

Ding dong, cadı öldü.

Bu bilgi biraz rahatlamamı sağlamalıydı. Çocukluğumun kapısı sonunda kapanmıştı. Özgürdüm. Ama yine de hiç özgür hissetmiyordum. Henüz değil. Phoebe'nin sözleri kafamda yankılandı.

Ne oldu, Emma?

Konuştuktan sonra telefonu kapatmış, Robert Will'i yıkayıp yatırırken ben mutfakta volta atmıştım. Sonra Robert bana Phoebe'nin ne dediğini sorduğunda, ona ulaşamadığımı söylemiş ve duygusal olarak bitkin bir hâlde uzun bir banyo yapmıştım.

Tavan, üzerimde uzanan bir evren gibiydi. Phoebe ne ima ediyordu? Bir suçlama döngüsünün içine mi girmiştim? Ben onu oğlumun kafasını geçmişimize dair kâbus gibi görüntülerle doldurduğu için suçlarken, o da beni daha kötü bir şeyle mi suçluyordu? Saatler geçiyordu. Deliliği düşündüm. Gece 1.13'te, tam da deli annemin kafasını aynaya vurarak patlattığı saatte uyanıldığımı ve o zamandan beri uyuyamadığımı. Hepsi bir tesadüftü. Öyle olmak zorundaydı.

Robert yarı uykulu hâldeyken, en az on kez onunla konuşmak için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Robert'a *ondan* bahsedemezdim. Şimdi olmazdı. Bugün yaşananlardan sonra da olmazdı. Bu yüzden sessizce yattım, yatağımdan kaçıp evde dolaşmak için can atıyordum, ta ki ışık siyahtan gece mavisine, sonra da griye dönene ve sonunda bir saat uyuyabilene kadar.

22

Doğum gününe altı gün kala

“Normal danışmanlardan biriyle görüşeceğimi sanıyordum.” Dr. Andrea Morris’in önerdiği koltuğa otururken avuçlarım terliyordu. Dostane ve açık bir şekilde gülümsedi. Benden biraz büyüktü, kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve istemeden de olsa göz alıcıydı.

“Telefonda konuştuklarınızdan, daha geniş yetki alanına sahip birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Yani deli olduğumu düşünüyorsun?” Şaka yapmaya çalışıyordum ama sanırım işe yaramıyordu. Yine de güldü.

“Hayır. Ama reçetesiz alabileceğin uyku haplarından daha iyisi için bir reçeteye ihtiyacın olabilir.”

“Aman Tanrım, evet lütfen. NightNight uykumu bile getirmiyor.”

“Sana biraz dinlenmeni sağlayacak bir şey verebilirim ve vereceğim de ama uykusuzluğunun sebebini çözmemiz gerekiyor. Telefonda pek açık değildin.”

Fikrimi değiştirmek için kendime zaman tanımamış ve işe giderken onu aramıştım. O da bana kibarca çok net konuşmadığını söylüyordu. Ama nereden başlayacaktım?

“Neredeyse kırk yaşındayım,” dedim ve gülümsedi.

“Neredeyse elli yaşındayım. Perspektif harika bir şeydir. Ama ciddi. Bu seni neden rahatsız ediyor?”

“Yaşlanmakla alakası yok.” Bir yudum su aldım. “Kırk yaşımı geride bıraktığımda çok mutlu olacağım. Hayatım boyunca

kırk yaşına girmekten korktum. Konu yaşla ilgili değil, annemle ilgili.”

Sandalyesine yaslanıp açıklamamı bekledi.

“Çocukluğum harika değildi. En azından ilk yıllarım. Babam... yani... onun kim olduğunu bilmiyorum. Ablam Phoebe onu belli belirsiz hatırladığını iddia ediyor ama ben hatırlamıyorum. Ben doğduktan kısa bir süre sonra gitmiş ve ondan kısa bir süre sonra da ölmüş. Anlaşılan ben doğduktan sonra bir sürü şey ters gitmiş. Annemse siz emekli olana kadar randevularınızı doldurabilirdi ama siz onu düzeltmenin kıyısından bile geçemezsiniz. O, çok kırılmış bir kadındı. Ablam ben doğmadan önce annemizin neredeyse normal olduğunu iddia ediyor; gerçi Phoebe’nin bunu hatırlaması mümkün değil. Sanırım bunu sırf benim sahip olamadığım bir şeye sahip olmak için söylüyor. Her neyse, açık olan şu ki annem ben doğmadan önce biraz çatlaksa, sonradan iyice kırılmış. Beş yaşına geldiğimde ve annemin kırkinci yaş gününe yaklaştığı son birkaç günde, o...”

Tereddüt ettim ama sonra acı gerçekle devam etmeye karar verdim. “Delirmişti. Kendi kendine mırıldanıyordu. Uyumuyordu. Phoebe okula gitmem için giyinmeme yardım eder, karnımı doyurur, beni biraz korumaya çalışırdı...” O zamanlar, sahip olduğumuz tek şeyin birbirimiz olduğu günleri düşününce gözlerimdeki yaşları fark etmek beni dehşete düşürdü. “Ama ikimiz için de saklanacak yer yoktu.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “Sanırım mahkemenin kararı, kırkinci yaş günü gecesi tam bir psikotik krizin pençesinde olduğu yönündeydi.”

Dr. Morris şaşırmışsa da belli etmedi. “Annem bana delireceğimi söylerdi,” diye devam ettim. “Onun gibi. Bunu defalarca söyledi. Phoebe için hiç söylemezdi. Sadece benim için. Büyük teyzemin başına gelmiş, sonra onun da başına gelmişti ve benim de başıma gelecekti. Şimdi haklı olup olmadığını merak ediyorum. Neredeyse kırk yaşındayım ve son bir haftadır ben de uyuyamıyorum.”

“Annen şimdi nerede?” diye sordu.

“Öldü. Son otuz yılını güvenli bir birimde geçirdi. Ama dün öldü. Onu kırkınıc yaş günündeki geceden sonra ilk kez gördüğüm andan hemen sonra.” Hıçkırığa benzeyen bir kahkaha attım.

“Nasıl öldü?”

“Kendi kendine neden olduğı beyin kanaması yüzünden.”

“Üzgünüm.” Duraksadı. “Peki, sen ve ablan bu konuda ne hissediyorsunuz?”

Cevap verirken, yıllardır sıkıca sarılmış ve şimdi gevşetildiğinde her şeyin dışarı aktığı bir musluk gibiydim. Phoebe’nin annemizi ziyaret edip bana bunu hiç söylememesinden bahsettim, annemizin kırkınıc doğum günü gecesinde gerçekte neler olduğunu ve Phoebe’nin bundan dolayı bana her zaman kızdığını düşündüğümü ve o zamanlar sahip olduğumuz yakınlığın yıllar önce farklı koruyucu ailelere gittiğimizde nasıl kaybolduğunu anlattım.

Annemin bana delireceğimi söylediğı anların, fırını kaplayan yağ gibi beni kapladığını, pis ve gizlenmiş hissettirdiğini söyledim. Ona üniversitedeyken Phoebe ile kısa bir süre aynı dairede kaldığımız dönemi ve Phoebe’nin bir gece sarhoşken bardan bir çocuğı eve getirdiğini, ablam uyuyakaldığında çocukla konuşmaya devam ettiğimizi ve sabah âşık olmanın eşiğine geldiğimizi, şimdi iki çocuğumuz olduğunu ve genel olarak mutlu olduğumuzu ama son zamanlarda onun da benden nefret etmeye başladığını ve acaba ben de ona karşı aynı şeyleri hissediyor muyum diye merak ettiğimi anlattım.

Saat ilerlerken sabırla dinledi ve uykusuzluğumdan, beni saran korkudan ve çocuklarımı kontrol etme ihtiyacımdan bahsederken parmağımdaki derileri nasıl yolduğumu fark etti. Hatta sonunda ona annemin sayılarından, diktafondan ve onları duvar paneline karaladığımdan bahsettim. Eğer başta deli olduğumu düşünmediyse, artık kesin düşünüyor olmalıydı.

“Stresli olmana şaşmamalı,” dedi sonunda. “Başa çıkman gereken çok fazla şey var. Her şeyi göz önünde bulundurduğunda, takdire şayan bir şekilde başa çıkıyorsun.”

“Öyle mi?” Oysa Hartwell Güvenlik Birimi’ni arayıp kaybettikleri Bournett’in yerine, elinde başka bir Bournett olduğunu söylemesini bekliyordum.

“Öyle. Ayrıca ilişkinizin karmaşık olduğu bir annenin kaybıyla da başa çıkıyorsun —”

“Öyle de denebilir.”

“Ama yine de bir kayıp. Onu sevmemiş olsan bile -ki bu da gayet normal- birini, hatta bir akrabanı bile sevmek zorunda değilsin, yine de yas tutabilirsin. Uzun zamandır omuzlarında bir yük olmuş ve şimdi gitmiş ve onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Bence birkaç seans daha ayarlayalım. Bunun çözümü hızlı olmaz. Bu, başa çıkmaya çalıştığın çok büyük bir çocukluk travması çünkü.”

“Elbette. Elbette. Hafta sonuna kadar ararım.” Duraksadım. “Ya uyku hapları?”

Bir reçete karaladı. “Bu iki haftalık bir reçete, sonra tekrar gözden geçireceğiz. Uyumadan bir saat önce bir tane al. Ve sakın hapla birlikte alkol alma. Daha iyi uyumaya başlarsan, yarıya indir ve nasıl gittiğini gör. Bunları çok kısa bir süreliğine almalısın, tamam mı? Çünkü alışkanlık yapar. İş ajandanı kontrol ettikten sonra beni ara, gelecek haftaya bir seans daha ayarlayabiliriz. Umarım o zamana kadar güzelce uyur ve gece kaygılarını kırarsın.”

Sanki endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi bana gülümsedi. O kadar rahatladım ki başım döndü.

“Çok teşekkürler. Aslında şimdiden kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Yıkıcı yorgunluğu saymazsak tabii.”

Beni dışarı çıkardı ve koridordan asansöre doğru yürürken, başka bir kapıyı işaret etti. “Senin için bir müşterim olabilir. Meslektaşlarımdan biri boşanmaya doğru gidiyor ve birini tavsiye edip edemeyeceğimi sordu. Onu sana yönlendireceğim.”

“Harika.” Asansörün sesi duyuldu. “Ve teşekkür ederim. Her şey için. Bunu konuşabilmek çok güzeldi. Bazen... şey... herkes için her şeyi bir arada tutmam gerektiğini hissediyorum ve çok

bunaliyorum. Robert'la annem hakkında konuşmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Onun hakkında en son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyorum."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

Doğruca eczaneye gidip reçetemi aldım. Dr. Morris haklıydı. İyi bir gece uykusundan sonra her konuda kendimi daha iyi hissedecektim. Sonra da Phoebe'yi arayıp Will'i yatak odalarında ki deli kadın hikâyeleriyle neden korkuttuğunu öğrenecektim. Belki onu da bir psikiyatriste görünmeye ikna edebilirdim. İkimiz de hasarlıydık, geçmişimizi bilen birinin bunu anlaması için psikiyatri doktorası yapmış olmasına gerek yoktu.

Dışarı çıkarken vitamin ve uyku hapları tezgâhının yanında tanıdığımdan emin olduğum bir kadın gördüm. Bir an ona bakıp müşteri mi diye merak ettim ama sonra kadın başını kaldırıp bana bakınca hatırladım. Bu *oydu*. Cüzdanımı geri getiren kadın.

"Caroline?"

Bugün hemşire üniforması giymemişti, üzerinde boya lekeli kot pantolon takımı vardı, saçları dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve benim kadar bıkkın görünüyordu.

"Ben Emma Averell." Yüzüm kızardı. "Cüzdanımı geri getirdin ve ben sana çok kaba davrandım. Çok özür dilerim, berbat bir gün geçiriyordum ve yanlış şeyler söyledim."

"Evet, hatırlıyorum." Raflara garip bir şekilde bakınca muhtemelen uzaklaşmalıyım diye düşündüm ama gitmedim.

"Sen de mi uyuyamıyorsun?" Durduğu standı işaret edip reçetemi kaldırdım. "NightNight'tan uzak dur. Hiç işe yaramıyor. Ben de daha güçlü bir şey almak zorunda kaldım."

"D Vitamini." Bir şişe kaldırdı. Elinin bir tarafında büyük bir yara bandı vardı, ortası biraz kırmızıydı.

"Eline ne oldu?"

"Ah, bir şey yok. Biraz dekorasyon yapıyordum. Cam kırıldı."

Aşağı bakınca ayaklarının dibinde iki kutu boya olduğunu gördüm. Bunları taşıyorsa kesiğinin tekrar kanamasına şaşmamalıydı. "Bak," dedim, onlara uzanarak. "Sen vitaminlerin parasını öde, ben de bunları arabaya kadar taşımaya yardım edeyim."

"Otobüsle geldim," dedi. "Gerçekten iyiyim."

"Saçmalama." Düşündüğümünden daha ağır olan iki kutuyu da alıp içimden otobüs durağının çok uzakta olmamasını umdum. "Sana bir iyilik borcum var." Ona en büyük gülümsememi sundum. "*Israr ediyorum.*"

"Tamam," dedi. Aslında ona yardım etmememi tercih edeceğini ama bana hayır diyemediğini hissettim. Ama ben kaba davranışımı telafi etmek istiyordum ve o da kesik eliyle zar zor idare edebiliyordu.

Ödemeyi yaptı, sonra eczaneden ayrıldık. Garip yabancılar dık. Hemşire üniforması olmadan daha genç ve daha az ciddi görüldüğünü düşündüm ama gerçekten çok yorgun görünüyordu. "Bugün izin günün mü?"

"Güya. Ama satmadan önce evin boyanması, başka işlerin de yapılması gerekiyor -ev annemindi- ve birilerini tutmaya param yetmiyor. Beklediğimden daha büyük bir iş ama gerçekten bitirmem gerekiyor, bu yüzden bana izin günü falan yok." Sonra bana küçük, içten bir gülümsemeyle baktı. "Özür dilerim. Zor bir gün geçiriyorum."

"Seni anlıyorum." Biraz rahatladığını görünce içim ısındı. Onunla ilgili bir şey beni gerçekten cezbediyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Belki de yardım edebileceğim biriydi. Belki de yeni bir arkadaş olurdu. O lanet olası okul kapısındakilerle hiç ilgisi olmayan biri. Midem guruldamaya başladı ve bir Wetherspoons'un önünden geçerken kendi kendime şöyle dediğimi duydum:

“Brexit burger? Sanırım iki alana bir bedavaymış.”

“Dürüst olmak gerekirse gitmem lazım.”

“Tekrar ısrar etmeme neden olma,” dedim neşeli görünmeye çalışarak. “Yalnız yemekten nefret ederim. Meşgulmüş gibi görünmek için yemek boyunca telefonumda gezinmek zorunda kalıyorum çünkü.”

Otobüs durağına doğru baktı ama henüz hayır demedi.

“Hadi ama. Yarım saat. Şu yaralı eline biraz dinlenme fırsatı ver. Cüzdanımı geri getirdiğin için bir teşekkür gibi gör. Ve toplumsal vicdanıma çok ters ama ben buranın rokforlu burgerine bayılırım. Bu utancı benimle paylaş. Sonra da seni eve bırakırım. Arabam sadece birkaç dakikalık mesafede.” Sanki onu bir randevuya sürüklemeye çalışıyormuşum gibi konuşuyordum.

“Tamam,” dedi bir an beni inceledikten sonra. “Bir mola verebilirim.”

Hamburger sipariş edip küçük birer şarap da aldıktan sonra bir masaya yerleştik. Reçete paketime doğru başını salladı. “İyi uyuyamıyor musun?”

“Pek sayılmaz.” Bu çok büyük bir küçümsemeydi. Bana sessizce baktı ve ben de garip durumlarda her zaman yaptığımı yaparak sessizliği doldurdum. “Oğlum okulda sorunlar yaşıyor ve annem dün öldü.” Yüzü düşünce hemen ekledim. “Yaşlıydı ve çok yakın değildik -uzun, karmaşık ve sıkıcı bir hikâye- ama bu olay ablamla biraz sürtüşme yaşamamıza neden oldu. Ailevi meseleler, bilirsin işte.”

“Tek çocuğum, o yüzden bilmiyorum. Bazen buna sevinirim ama tek çocuk olunca her şey size düşüyor.”

“Aman Tanrım,” dedim burgerler hızla ve etkili bir şekilde gelirken. “Annenin evini satmak için dekore ettiğini söylemiştin. O da... O da mı vefat etti?”

“Hayır, daha kötüsü; kendisi bir bakımevinde.” Birkaç yudum şarap içtikten sonra rahatladı ve bir patates kızartması almak için uzandı. “Kulağa korkunç geliyor biliyorum ama o yerler para sömürüyor. Yarı düzgün yerler bile. Yine de ev satılınca

sorun kalmaz. Kendime küçük bir yer almam için biraz para da kalır. Annemle yaşıyordum. Aslında iş dışında yarı zamanlı bakıcı gibiydim.”

“Sana bol şans,” dedim kendi yemeğime uzanırken. Acaba yalnız mı diye merak ettim. “Kocalar ve çocuklar da para sömürüyor.”

“Sanırım, özellikle de yeni bir işe başlıyorsan. Ya da en azından kocan başlıyorsa.”

Yemek yemeye o kadar dalmıştım ki *benim* kocamı kastettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. “Ne yeni işi?”

Cevap almadan önce büyük bir lokmayı çiğnemesini beklemek zorunda kaldım. Hızla yutkundum. “Bar işi? Sen... Sanırım yanlış bir şey söyledim. Boş ver.”

“Ne barı?”

“Ah, önemli değil. Ama bugün tuhaf bir gün oldu. Sadece *seni* değil, kocanı da gördüm sanırım. Albion Caddesi’nde boş bir bar var. Boya dükkânına giderken kocanın bardan çıktığını gördüm. Yüzünün neden tanıdık geldiğini anlayamadım, sonra arabasını görünce hatırladım.”

Robert neden boş bir bara bakıyordu ki?

“Belki de o değildi. Onun senin evin önünde sadece birkaç saniyeliğine görmüştüm.” Benim içimden Robert’ı sorguladığım gibi onun da kendini sorguladığını gördüm. Bu çok büyük bir tesadüftü, değil mi? Robert işe geri dönmekten, kendine ait bir şey istediğinden bahsetmişti ve sonra Caroline onu boş bir işyerinin önünde mi görmüştü?

“Ah, o olabilir.” Ses tonum yumuşaktı. “Bazen hayallere kapılıp böyle şeyler yapıyor. Bazen de sadece meraklanıp boş dükkânların içini görmek istiyor. Bir ara yanından geçmişse daha fazlasını öğrenme hevesine kapılmıştır.”

“Hayal kurmak güzeldir,” dedi yumuşak bir sesle ve sonra ikimiz de sessizce yemeklerimizi yedik. Zihnimde çoktan Robert’la tartışmaya başlamıştım bile. Muhtemelen ona hiçbir şey söylememeliydim. Hayal kurduğu anlar olurdu, her zaman olmuştu ve bundan hiçbir şey çıkmayabilirdi. Ama nasıl olur da

bir bar işletmeyi düşünmeye başlayabilirdi ki? Bu, yedi gün yirmi dört saat bağıllık gerektirirdi.

Tabii eğer boşanmayı düşünmüyorsa. Kafamın içindeki ses fısıldamaya başladı. O zaman boş vakti olurdu. Sesi hızla geçiştirdim. Ara sıra sorunlarımız olabilirdi ama boşanma noktasına yakın bile değildik ve daha da önemlisi, tüm faturaları ben ödemeseydim, böyle bir finansal risk alamazdı.

Genelde kendi işimizden konuştuktan sonra boyaları arabaya taşıdım ve onu annesinin evine götürdüm. Neyse ki çok uzak değildi. Buckley nereye gittiğimi merak edecekti ve Alison'a faturalandırılabilir çalışma saatleri konusunda vaaz çektikten sonra ben de aynı hataya düşmemeliydim.

Ev, şehirdeki diğer birçoğu gibi küçük bir Viktorya dönemi sıra eviydi ve birkaç güzel çiçek sepeti bulunan pencerelerin pervazlarındaki boya dökülmüştü. Zamanında çok sevilmiş bir ev olabilirdi ama Caroline haklıydı, biraz bakıma ihtiyacı vardı.

"İyi şanslar," dedim Caroline arabadan inip arka koltuktan boyalarını alırken. "Biraz tuhaf olduysa özür dilerim. Ben bilmiyorum, sanırım öğle yemeğini tek başıma yemek istemedim."

"Seni anlıyorum, Emma." Kaldırımından bana baktı. "Hayat bazen zor oluyor, değil mi?"

Başımı salladım ve aniden ağlamak istedim, bu yüzden gülümsemeye çalıştım. Caroline ön kapıya giden dar patikada yürümeye başlarken arkasından seslendim.

"Numaralarımızı almalıyız. Belki de boya işini bitirdiğinde gelirim," dedim. "Bir şarap ya da paket servis ya da başka bir şey için." Telefonumu aldım. "Numaran ne? Benimkini sana mesaj atayım."

Bana rakamları verdi ve ben de ona mesaj attım. Kendimi daha iyi hissediyordum. Uykumla ilgili tüm bu boktan olaylar başladığından beri, ilk kez son bir saattir kendimi daha sakin hissediyordum. Sanırım bu kadında bir nezaket vardı. Michelle gibi sert ya da Phoebe gibi soğuk değildi, tanıdığım diğer tüm kadınlar gibi ya da benim gibi, kendi hayatıyla meşgul de değildi. Belki de *onun* ihtiyacı olan arkadaş ben olabilirdim?

Eve giderken müzik dinlemiştim -değişiklik olsun diye Radyo 6- ve daha önce hiç duymadığım ve muhtemelen hep çaldığım Radyo 2'de de asla duymayacağım folk-rock tarzı bir şarkı mırıldanıyordum. Yaz akşamı esintisinin içeri girmesi için camı açmışım. Uzun zamandır ilk kez moralimin iyi olduğunu fark etmişim.

Ama şimdi yine dünyaya geri dönmüştüm. Doğruca Robert'a gidip bir bara bakarak ne yaptığını sormaya karar verdim. Karşıt görüşlü olmaktansa meraklı görünmeye çalıştım ama o şu an sanki gizli bir ilişkisini yakalamışım gibi davranıyordu.

"Beni mi gözetliyorsun?"

"Saçmalama," diye gülmeye çalıştım. "Cüzdanımı getiren kadınla karşılaştım ve konuşmaya başladık. Bana seni gördüğünden bahsetti. Kötü niyetli bir şey değil."

"Alan'a onunla gideceğimi söyledim, hepsi bu. Yeni yatırımlar arıyor. Geleceğimle ilgili daha fazlasını yapmak istediğimi biliyor. Beş yıldır ikinci kez ev babası oldum ama artık bitti."

"Anlaşmamız böyleydi," dedim.

"Evet, neredeyse yirmi yıl önce! Bundan fazlasını istiyorum. Beni hadım etmenden bıktım."

"Ne bu? Seksenlerde miyiz?"

"Şaka yapmıyorum."

"Farkındayım." Derin bir nefes aldım. Bu bizi hiçbir yere götürmüyordu ve durumun değişmesi fikrinden nefret ediyor ola-

bilirdim ama Robert için bu geçici bir hevesten daha fazlasıydı. Ve belki de bu kadar yıkıcı olmayacaktı, özellikle de onu daha mutlu edecekse. Ve ben onun mutlu olmasını istiyordum. *Bizim* mutlu olmamızı istiyordum. “Peki, Alan senden tam olarak ne yapmanı istiyor? Pazarlamasını tasarlamayı mı?”

“Hayır, tam olarak değil.”

“Peki ne?”

“Ortak olmamı istiyor. Bizim barımız olacak. Sadece onun değil.” Bana meydan okurcasına baktı. “Julian, o ve ben. Benim payım on beş bin ve aradaki farkı kapatmak için daha fazla me-sai yapacağım.”

“On beş bin pound mu? Bizim o kadar paramız yok ki—”

“Evet var. Birikimlerimiz var. Ve Chloe en az bir yıl üniversiteye gitmek istemediğini söyleyip duruyor. Böylece parayı o havuzdan çekebiliriz. Giderse, kredi alır ve sonra hallederiz.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Bir bar mı? Orta yaş krizine gireceğini biliyordum ama bu çok saçma. Ve daha fazla çalışacaksın? Bu her akşam dışarıda olacağın anlamına mı geliyor?”

“Sen öylesin ya.”

“Bunu benden ne kadar saklayacaktın?” Buzdolabından bir şişe şarap alıp kendime bir bardak doldurdum, o da bir bira aldı.

“Bu bir sır değil, orayı bugüne kadar hiç görmemiştim. Sana daha önce söylemedim çünkü hâlâ düşünüyordum.” Birasını yudumladı. “Araya başka şeyler girdi. Belki de Will’in çizimleri gibi daha acil bir konu hakkında konuşmalıyız. Onunla konuşmaya çalıştım ama sustu. Hiç ona göre bir davranış değil.”

Dışarıda gece yavaş yavaş çöküyor ve ışık azaldıkça gerginlik yeniden içime sızıyordu. “Ne olduğunu tam olarak biliyorum. Phoebe onu bir hikâyeyle korkuttu. Annem...” Tam da yalan sayılmayan ama gerçek de olmayan kelimeler aradım. “Odamıza girip bizi yataktayken korkuturdu. Özellikle de Phoebe’yi.”

“Phoebe neden ona böyle bir şey söylesin ki?”

“Bilmiyorum, Robert.” Sinirim şimdi daha da artıyordu. “Ama neden benim olduğumu düşünmek senin için bu kadar

kolayken, onun olabileceğini düşünmek bu kadar zor? Ve ben -yani karın- sana çocuğumu gece korkutmadığımı söylüyorum, o yüzden artık şu bar işine geri dönebilir miyiz?"

"Ama uyumuyorsun, değil mi?" dedi.

"Bilmen gerekiyorsa bugün doktora gittim, iyi olduğumu söyledi. Hiç endişelenmedi. Bu yüzden şimdi gidip oğlumu kontrol edeceğim."

"Emma..."

"Neler oluyor?" dedi, ön kapıyı kapatıp babasının sinirli ses tonunu duyan ve benim öfkeyle merdivenleri çıktığımı gören Chloe.

"Baban üniversite paranı harcamak istiyor, olan bu işte."

"Tanrı aşkına, Emma." Robert mutfak kapısından bana dik dik baktı. Chloe çantasını bırakıp omuz silkti. "İhtiyacı varsa alabilir. Ben bir yıl tatil yapmayı düşünüyorum."

Onlara, yani bir elmanın iki yarıma, ailemizin sarışın yarısına baktım ve bu kaynayan gerginliği daha da arttıracığını bildiğim sözlerimi yuttum. *İyi de o para onun lanet parası değil.*

Will'in uyanık olmasını ve birbirimize sokulmamızı umdum, o zaman çizimler hakkında bana açılırdı ama yan tarafına kıvrılmış uyuyordu ve halının üzerine yansıyan yumuşak koridor ışığına rağmen kıpırdamadı bile. Koyu saçlı meleğim benim. İkisini de seviyordum ama ailemizde o annesinin oğlu, Chloe de babasının kızı gibiydi. Onu huzur içinde uyumaya bıraktım ama kapı arkamdan neredeyse kapanmak üzereyken, geriye hızlıca son bir bakış attım ve bir an için gözlerinin açık olduğunu, beni izlediğini düşündüm. Öyleyse de hemen tekrar kapattı. Göz kapakları mı titriyordu? Hayır, diye düşündüm. Bu olamazdı. Neden uyuyormuş gibi yapacaktı ki? Bu düşünce beni rahatsız etti, kendi çocukluğumun yankıları gibi geldi.

Benden korkamazdı. Değil mi?

Saat ona geldiğinde Robert'la neredeyse hiç konuşmamıştık; ben işin ardına saklanırken o da çalışma odasında *Hızlı ve Öfkeli* fil-

mini izlemişti ve sonra yatağa gitmiştik. Dokuz buçukta uyku haplarından birini aldım ve karışıma şarap da eklenince başım yastığa değer değmez uykuya daldım.

Ama uzun sürmedi.

Nefes nefese uyandım, kafamda yüksek sesle çalan bir şarkı, gözlerimi açtığım anda tam olarak kavrayamadığım bir melodiye dönüştü. Kalbim hızla çarparak doğruldum ve çalar saate baktım. 01.13'ü gösteriyordu. *Yine o sayı. Tabii ki öyle.* Evde kötü bir şey olup olmadığına bakarken perdeleri bu kadar sıkı kapatıp odayı zifiri karanlığa gömdüğüm için kendime lanet ettim.

Yatmadan önce arka kapıyı kontrol etmiş miydim? Arka kapıyı kontrol etmeliydim. Tekrar uzandım ve çarşafların altında işaretparmaklarımla tırnaklarımın etrafındaki deriyi yoldum. Yatakta kalmalıydim. Tekrar uyumalıydim. Bunların hepsi saçmalıktı. Bir şans verirsem uyku hapi tekrar etkisini gösterecekti, rahatlamaya çalışmalıydim. On beş dakika idare ettim ama yoga nefesi konusunda elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen gerginlik göğsümü sıkıştıracak kadar arttı. Örtüyü ittim. En azından çocukları kontrol etmeliydim.

"Nereye gidiyorsun?"

Duraksadım, hazırlıksız yakalanmıştım. Robert uyanmıştı. "Bir bardak suya ihtiyacım var," dedim.

"Yatağının yanında su var."

Karanlıkta sadece bir gölge, kopuk bir ses gibiydi. "O bayat," dedim, ayağa kalkıp bardağı alırken. "Yeni bir tane getireceğim. Sen bir şey ister misin?"

"Hayır." Sesi soğuktu, muhtemelen hoşnutsuz ve ben odadan çıkarken kesinlikle huysuzdu. Sıcak bir gece olmasına rağmen tüylerim diken diken oldu. Kafamın bir köşesinde şarkı hâlâ yüksek sesle çalıyordu ama merdivenlerden inerken şarkının sözleri sinir bozucu bir şekilde uzaklaştı.

Arka kapıyı kontrol etmek için neredeyse koştum, yeni tiklerim senkronize değildi -zamanlaması yanlıştı çünkü bunu 1.13'te yapmalıydim- ama yine de kapı kolunu sallayınca kendimi daha

iyi hissettim. Kilitliydi. Bir bardak su doldurup içtim ve karanlık geceye baktım. Camın diğer tarafında birinin bana baktığını görmeyi bekledim.

Geçerken alt kattaki dolaba baktım ama açma isteğime karşı koydum. O kayıp zaman anlarından birini yaşayamazdım. Robert uyanıkken olmazdı. Hemen geçip yatak odasına yöneldim. Sahanlığa vardığımda sola baktım ve bir an için pencerenin yanındaki gölgeler çocuk odalarına doğru gözden kaybolan bir figür gibi geldi. Döndüm, kontrol etmem gerekiyordu ama kimse yoktu. Koridor sessizdi.

Güzel kemerli penceremizin camına gidip ötesindeki karanlık manzaraya baktım. Boştaki elimle cama dokundum, avucum soğuk camda dümdüzdü. Ürperdim, ayak parmaklarım kalın tüylü halıya gömüldü.

Ağzımı O harfi gibi açtım ve camı buğulandıran sessiz bir çığlık attım. Biri beni izliyorsa ne düşünürdü? Başı deritte bir kadm gibi mi görünüyordum? Yoksa geceleri evinde hayalet gibi dolaşan deli bir kadın gibi mi?

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir çan... Onları arkama koydum...

Aklında bir şarkı sözü yankılandı, melodisi beni rahatsız etti. Radyoda duyduğum şarkıydı bu. Yatağa geri dönmeliydim ama çocukların odalarına çok yakındım ve onları kontrol edecektim. Bunda bir sakınca yoktu.

Önce Chloe'ye baktım, yorganının altında kaybolmuştu. Telefonu yastığının altında yarı saklıydı, uykuya dalarken arkadaşlarına mesaj atmış olmalıydı. Dikkatlice çıkarıp kenara koydum. Ekran aydınlandı; gece yarısı açmadığı iki mesaj. Kimden oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir isim yerine *emojiler* vardı. Bir kalp ve öpüşen dudaklar. Bir erkek miydi? Belki de... belki de değildi. Bildiğim kadarıyla Andrea da olabilirdi. Artık ergenlikteki arkadaşlıklarının dilini anlamıyordum.

Onu rahat bırakıp Will'in odasına yöneldim. Hızlıca baktım, hepsi bu. Uyku hapi kullansam da kullanmasam da ona bakmazsam asla uyuyamazdım.

Ah bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, bana hatırlatmak için oradalar...

Kapıyı açtım ve küçük oğlumun uyuduğunu gördüm. İçime bir sıcaklık doldu. O iyiydi. Elbette iyiydi.

“Aman Tanrım, Emma.” Duvarın karanlık köşesinden bir gölge belirdi, karanlığın içinde gizlenmiş tehditkâr bir canavar gibiydi, az kalsın bağıracaktım. Elimle ağzımı kapattım.

“Sen ne halt ediyorsun?” dedi canavar, öfkeli gözlerini üzerime dikerek. Neredeyse çılgılık atacaktım ama sonra bunun bir canavar olmadığını fark ettim. Robert’tı.

“Buraya geleceğini biliyordum. Biliyordum.”

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi, bunu korkunç bir şekilde söylüyordu.

“Kötü rüyalar görmesine şaşmamalı.” Kolumu tuttu ve beni odadan çıkardı.

“Her gece uykusunu bölemezsin. Bunu yapamazsın.”

“Canımı acıtırıyorsun,” dedim. Çok sıkı tutuyordu ama koridora döndüğümüzde bıraktı. “Tek yaptığım onu kontrol etmekti. Burada saklanan sendin!”

“Senin neyin var, Emma?” diye tısladı bana, yatağımıza geri dönerken. “Neyin var senin?”

25

Doğum gününe beş gün kala

Sabah 6.45'te işteydim, iyi bir uyku çekememiştim ve uyku ilacı yüzünden başım, sanki akşamdan kalmışım gibi zonkluyordu. Gecenin yarısını uyanık geçirmiştim ve iş baskısı olmasa yatakta daha uzun süre kalabilirdim ama bir an evvel evden çıkıp kahvaltıda Robert'ın herhangi bir soğuk davranışından kaçmak istemiştim.

Şimdi, on iki yorgun saatten fazla bir süre sonra, garson lezzetli ama pek doyurucu olmayan akşam yemeğinin ardından bardaklarımıza maden suyu ve şarap doldururken, biraz insan gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. Teşekkür etmek için başımı sallarken gülümsedim ve Stockwell ile Buckley'nin anlattıkları süslü okul anılarını umursuyormuşum gibi yaptım.

"Zavallı Johnson," dedi Buckley kıkırdarak. "Sanırım bir okul yılında en çok külotlu çorap yiyen kişi rekorunu hâlâ elinde tutuyordur."

"Ona zararı dokunmadı. Şimdi Dışişleri Bakanlığı'nda. Ama bildiğim kadarıyla hiç çocuğu olmadı."

Tekrar güldüler.

"Oğulların nasıl?" diye sordum.

"İyiler," dedi Stockwell. "Yeni dadılarıyla iyi anlaşıyorlar. Miranda dadılardan hiç hoşlanmazdı ve onu ikna etmeyi başardığım dadı da eski bir savaş baltası gibiydi. Bu dadı en azından genç ve güzel."

"Bir dadıda aranan temel özellikler." Sözcükler ağzımdan çı-

kıverdi ve Buckley bana sert bir bakış attı. Ben de espri yapmışım gibi güldüm.

“Miranda onlarla konuşmak için birkaç kez aradı,” diye devam etti Stockwell. “Kadm sürekli ağlıyor, sanki bütün bunlar onun yüzünden olmamış gibi.”

“Kadınlar çok duygusal yaratıklardır,” dedi Buckley ve ben de onların bu sıradan kadm düşmanlığına duyduğum öfkeyi dindirmek için şarabımdan büyük bir yudum aldım.

“Yine de,” dedi Parker, “ne yapacaklarını tahmin etmek kolay.” Gülümsemesini bana doğrulttu. “Emma kadar zeki değillerse tabii. Güzellik ve zekâ nefes kesici bir kombinasyon.” Dişleri fazla beyazdı ve Simon Cowell’ın aşırı bronzlaşmış hâline sadece bir adım uzaklıktaydı, ikisi de iyi olan doğal görünümelerini bozuyordu. Beni ürpertiyordu. İstediklerini elde etmeye alışkın zengin erkekler pek bana göre değildi.

“Kocam da öyle düşünüyor.” *Ya da en azından eskiden öyle düşünürdü.* “Sizin için ne yapabilirim, Bay Stockwell? Boşanma davanız bitti.”

“Sizin sayenizde.”

“Ama kurumsal temsil istiyorsanız,” diye devam ettim, “o zaman bu yemeğe fazla katkıda bulunabileceğimden emin değilim. Bir süredir aile hukuku dışında çalışmıyorum. İhtiyacınız olabilecek konularda benden çok daha deneyimli avukatlar var.”

“Buraya size teşekkür etmek ve Buckley’nin değerini bilmesini sağlamak için geldim.” Masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. “Özellikle de ortak olabileceğinizi duyduğum için.” Avucu kuru ve çok sıcaktı. Acaba gerçekten potansiyel ortaklığım için destek olmaya mı gelmişti?

“Umarım olurum.” Buckley’ye yan yan baktım, o da bana gergin bir gülümsemeyle baktı. İfadesinde bir uyarı mı vardı? *Uslu dur.* “Belki de,” dedim parlak bir gülümsemeyle, “şirketler hukuku becerilerimi tazelemeliyim. Aslında sanırım sizin için iş yapmış birini tanıyorum. İnşaatta Julian Simpson.”

Masadaki telefonum titredi. Robert’tı. Aramayı iptal ettim.

Bu akşam yemeğe çıkacağımı unuttuysa bu benim hatam değildi. Tekrar çaldı, hemen iptal edip çantama koydum.

"Julian, evet. Zeki adamdır. Şu an inşa ettiği şeyler beni çok etkiliyor." Buckley'ye neşeyle, *erkek birliği* der gibi bir bakış attı. "Duyduğuma göre, yanında dolaştırdığı o genç hanıma fazla düşkünmüş. Ondan başka bir şey düşünemiyormuş." Bana göz kırptı. "Benim için çok genç." *Aman Tanrım, demek Michelle haklı. Başka bir kadın var.* Yüzümde şaşkın bir ifade olmalıydı çünkü güldü. "Ah, sanırım haberin yoktu. Merak etme. Karısı görmezden gelmesiyle ünlüdür." Şarap kadehini bitirdi. "Bütün kadınlar bu konuda daha iyi olsalar, birçok evlilik kurtarılabilirdi."

Buckley de aynı fikirdeymiş, sanki o da metresler ve tek gecelik ilişkilerle uğraşmak zorunda kalmış gibi güldü. Oysa otuz yıllık karısı Belinda'ya kesinlikle bağlı olduğunu biliyordum. Aniden onları okulda gördüm. Gürültücü, yakışıklı, fazla küstah bir zorba olan Parker Stockwell ve arkadaşlığı karşılığında onun yerine ödevlerini yapan Buckley.

"Bana bir dakika izin verin." Ayağa kalktım. "Burnumu pudralamam gerek." Ofiste üzerimi değiştirip siyah bir elbise giymiştim ve masaların arasındaki dar aralıktan kayarken Stockwell'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sandalyesini kıpırdatmadığından vücudumu kolunun yanından geçirmek zorunda kaldım ve bir an için su şişesini alıp kafatasına vurduğumu ve beyni masaya dağılana kadar durmadığımı, sonra da ses çıkarmadığı için Buckley'ye de aynısını yaptığımı hayal ettim. Erkekler. Tanrım.

Daha sakin olan restoran bölümünden uzaklaşıp kalabalık kokteyl barının yanından geçerek kadınlar tuvaletine doğru gittim. Bu iki adamın beni böyle sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime sinir oldum. Stockwell'le aylar boyunca, boşanmasının yarattığı karmaşa içerisinde uğraşmışım ve ondan hiç hoşlanmasam da bu beni hiç rahatsız etmemişti. İşlerini yaptığım insanlardan asla hoşlanmak zorunda değildim.

Şık tuvaletler boştu ve işerken kendimi sıfırladım. Bu sadece

akşam yemeğiydi ve Buckley, Stockwell'in işini hallettikten sonra kaybolabilirdim. Eminim çok geçmeden güzel bir kadın onun kafasını karıştırırdı. Muhtemelen o zavallı dadı. Beni sinirlendiren de buydu. Çocuklarının velayetini almak için bu kadar ileri gitmişti ve şimdi onları başkası büyütüyordu. Yine de bu beni ilgilendirmezdi. Benim çözmem gereken kendi sorunlarım vardı.

"Sana ne zaman asılacağını merak ediyordum."

Miranda.

Ellerimi yıkıyordum ki yandaki bölmeden çıktı ve o tiz, pek de ayık olmayan sesinden hemen onun hor gördüğü eski karısı Miranda Stockwell olduğunu anlasam da şu an çok farklı görünüyordu. Uzun saçları şimdi koyu renkti ve omuzlarına dökülüyordu. Makyajı daha ağır ve vamptı. Onu yolda görsem tanımazdım.

"Miranda, ne yapıyorsun?" Hem sinirli hem de endişeliydim. "Burada olmamalısın."

"İstediğim yerde olurum."

"Onu takip mi ettin?" Aklıma başka bir şey gelince kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Beni mi takip ettin?" Ağzı acı bir gülümsemeye kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bak." En mantıklı, en etkilenmemiş avukat sesimle konuştum. "Arabamın ön camındaki not neyse ama lastiğimi kesmen tehlikeliydi."

"Oğullarımın yeni bir dadısı olduğunu duydum." Hafifçe sallanıyor, kendi yansımasına sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. "Onunla yüzleşmeyi düşündüm. Buraya onunla yüzleşmeye geldim. Onu utandırmaya. Ama yapamam, değil mi? Söyleyeceğim veya yapacağım herhangi bir şey -ne kadar mantıklı olursa olsun- bir yıl daha çocuklarımı benden uzak tutar."

"Eve gitmelisin." Benimle kapı arasında durdu. O an birinin içeri girmesini istedim. "Onunla konuşmanın iyi geçeceğini sanmıyorum."

"Önemli değil. Ben görünmezim." Gülümsedi. Acı dolu, öfkeli bir gülümsemeydi. "Ben yokum. Muhtemelen saçımı değiştirmeme bile gerek yoktu."

“Bak Miranda, senin için endişeleniyorum.”

“Hayır, endişelenmiyorsun.” Bir an ağlayacağını sandım. “Sen benim yapabileceklerim için endişeleniyorsun.” Öne doğru eğildi. “Ve biliyor musun, kibirli Bayan Emma Averell? Endişelenmelisin de. Belki çılgınca bir şey yaparım. *Sana* kendini görünmez hissettirecek bir şey.”

“İçkiyi bırakmalısın,” diye çıktım. “Ve beni rahat bırakmalısın. Ben onunla yatmıyorum—” Cümlemi bitirmeme fırsat kalmadan kapıdan çıktı, karşı yönden gelen üç kadının yanından geçti, dar alana daldı ve onu takip etmemi engelledi. *Lanet olsun, lanet, lanet.*

Masaya geri dönerken onu hiçbir yerde göremedim. Gitmiş miydi? Beni dışarıda mı bekliyordu? Polisle konuşmalı mıydım? Peki, ne diyecektim? Sarhoşken hafif tehditler savurdu ama bana dokunmadı mı? Sanırım geçen hafta sonu lastiğimi patlattı mı? Öncelikli listelerinin en başına çıkmayacaktım. En azından Buckley’ye ve muhtemelen Stockwell’e söylemeliydim. Evde olup bitenlerin üstüne bir de bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Şef garson masamın yanında bekliyor ve yaklaştığımda üçü de bana bakıyordu. Buckley utanmış gibiydi.

“Her şey yolunda mı?”

“Kocanız restoranı aradı. Ceptelefonunuzdan da aradığını söyledi.”

Dışarıda olduğumu unuttuğunu sanıyordum ama ya bir kaza olduysa? Geceleri gelen o berbat korku hissi midemi bulandırdı. “Çocuklar—”

“Kocanız çocuklarınızın iyi olduğunu söyledi hanımefendi.” Şef garson özür diler gibi görünüyordu. “Ama eve gitmelisiniz.” Sanki tüm müşteriler bana dönmüş gibi hissettim ve bir anda yüzünü net bir şekilde gördüm. Bar alanıyla restoran arasında duran, gözleri üzerimde olan yalnız kadını. *Miranda.*

Şef garson, gerektiğinden daha yüksek sesle konuşmaya devam etti. “Polis evinize gelmiş.” Bana ve herkese son sözlerini düşünmemiz için zaman tanır gibi duraksadı. “Sizinle konuşmak istiyorlarmış.”

Evin önünde bir polis arabası vardı -komşular buna bayılacaktı- hızla park ettim, mide bulantısıyla hemen içeri girdim. Chloe gözleri fal taşı gibi açılmış, oturma odasından dışarı bakıyordu. Yanımdan geçerken sessizce, "Mutfaktalar," dedi. "Neler oluyor, anne?"

Gerçekten neler oluyor, Chloe, diye cevap vermek istedim ama bunun yerine konu her ne ise bir hata olduğunu ve içeride kalmasını ya da gidip Will'e bakması gerektiğini mırıldandım. Sonra Phoebe'nin sanki evin sahibiymiş gibi merdivenlerden indiğini gördüm. Bana zehirmişim gibi bakıyordu ve eminim ben de ona aynı şekilde bakıyordum. Omurgam kaskatı kesildi. "Yukarıda ne yapıyorsun?" dedim. "Hatta evimde yapıyorsun—"

"Emma." Robert mutfaktan çıktı, yüzü öfkeliydi. "Buradalar."

"Konu annemizle ilgili." Phoebe arkamdaydı ve Robert'la ikisinin arasındayken onları ailemden ziyade, beni celladın önüne götüren gardiyanlar gibi hissettim.

İki polis memuru vardı. Biri erkek, biri kadın, ikisi de otuzlu yaşlarındaydı, en iyi kupalarımızdan kahve yudumluyorlardı. Sanki yalancı olabileceklerini düşünüyormuşum gibi, kendilerini tanıtır rozetlerini gösterdiler.

"Neler oluyor?" Yüzüm yanıyor ve hiçbir yanlış yapmamış olmama rağmen kendimi suçlu hissediyordum. "Önemli bir iş yemeğindeydim." Parker Stockwell'in göz zevki için restoranda olduğum düşünülürken bu söylediğim ilk yalandı.

"Kocanız da öyle söyledi. Akşamınızı böldüğümüz için özür dileriz." Konuşan kadındı, sanırım adının Hildreth olduğunu söylemişti. Hilderth ve Caine. Bu kadar. "Ama annenizin ölümlüyle ilgili size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Robert'ın beni delip geçen bakışlarının tamamen farkında olarak polislere baktım ve bana ne söyleyeceklerse söylesinler, artık annemin yıllar önce ölmediğini biliyor olması gerektiğini düşündüğümde midem bulandı. Asırlardır söylediğim yalan ortaya çıkmıştı. "Hastanede idi," dedim. "Sanırım oradaki doktorlar size onun nesi olduğunu daha ayrıntılı olarak anlatabilirler."

"Salı günü annenizi gördünüz mü?"

"Kısa bir süreliğine. Ve akşamın ilerleyen saatlerinde ablam bana öldüğünü söyledi. Buradaki mesele nedir, çavuş?"

"Annenizi hayatta gören son kişi sizsiniz."

"Öyle miyim, bilmiyorum ama sözünüze güveniyorum." Bununla nereye varmaya çalışıyorlardı? Bir ipucu bulmak için onları inceledim ama yüzleri ifadesizdi.

"Bize ziyaretinizden bahsedin."

"Elbette. Ama önce bana neden bilmeniz gerektiğini söyleyin. Başından yaralanmış yaşlı bir kadındı ve öldü. Bunun polisle ne alakası var?"

Caine kahvesinden başını kaldırdı. "Çok da üzgün görünmüyorsunuz."

"Değilim. Beş yaşımdan beri onu ölü varsayıyorum." Robert'ın onlar geldiğinde ne tepki vermiş olduğunu düşünmek bile istemiyordum. *Annesi mi? Ama onlar çocukken ölmüştü. Bana hep böyle söylemişti.*

"Ama yine de onu görmeye gittiniz, öyle mi?"

"Keşke gitmeseydim," diye çıktım. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Yerde bir yastık vardı." Bu sözler kenardan bizi izleyen Phoebe'den geliyordu. "Yatağının yanında. Birinin... şey... bunu açıkça söylememe gerek yok." Cümlesini yarıda kesti ve sessizlikte önce ona, sonra da imayı idrak eden iki polise baktım.

"Onu boğduğumu mu düşünüyorsunuz?" Adanın yanındaki bir tabureye yığıldım. "Bunu neden yapayım ki? Zaten ölüyordu. Ve ben ayrıldığımda hayattaydı."

"Burun deliklerinden analiz için örnekler gönderdik." Hildreth'in ses tonu korkutucu derecede nötrdü. "Eğer soluduğu pamuk lifleri varsa, neler olup bittiği hakkında daha iyi bir fikrimiz olur." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ama biri sizi hastane kanadından koşarak çıkarken görmüş, çok üzgünmüşsünüz. Bu da şu anki tepkinizle çelişiyor."

"Odasındayken annem bir an için bileğimi tuttu. Beni korkuttu."

"Ama bu mümkün değil." Phoebe kaşlarını çattı. "Beyin hasarı varken değil."

"Mümkündü." Neden bir kere olsun benim tarafımda olamıyordu? "Çünkü oldu. Yatağın üstündeki notlarma bakıyordum, sonra gözleri açıldı ve bileğimi yakaladı. Bir an tuttu, sonra bıraktı ve hepsi bu. Sanırım annemin neden bir birimde yattığını açıklamama gerek yok. Bu yüzden üzgündüm. Koğuştan koşarak çıktım, arabama döndüm, sonra okuldan aradılar ve oraya gittim."

"Saat kaçta?"

"Tam olarak bilmiyorum." Çantamı karıştırdım. "Ama görüşme saati telefonumda olacaktı."

"Bunun neyi kanıtlayacağını umduğunuzdan emin değilim."

"Ah, bu çok saçma." Arama kaydımı geriye doğru kaydırıp telefonu Hildreth'in eline tutuşturdum. "Şuraya bak, üçü beş gece aramışlar. O saat kaçta öldü?"

"Üçü dokuz gece. Ama o telefonu arabanızda açtığınızı bilemeyiz."

"Yani annemin yüzüne bir yastık bastırırken bir yandan da okulla konuşuyordum, öyle mi?"

Hildreth telefonu dikkatlice adaya koydu. "Bu görüşme sadece iki dakika sürmüş. Yani iki elinizi de kullanmış olabilirsiniz."

Ona dik dik baktım. Ciddi olamazdı.

“Ama laboratuvar sonuçları geldiğinde her şeyin açıklığa kavuşacağından eminim.”

Hildreth’in yüzü kapalı bir kutu gibiydi fakat sonuçların benim lehime çıkacağını hayal ettiğinden şüpheliydim. “Yine de neden sizinle konuşmak istediğimizi anlıyor olmalısınız. Ablanıza göre, annenizi hiç umursamıyormuşsunuz. Ölmüş olmasını diliyormuşsunuz. Yine de gidip onu ziyaret etmişsiniz.” Duraksadı. “Ve sonra ölmüş.”

“Onu görmeye gittim *çünkü* ölüyordu. Bence bunu herkes anlar.” Üzerime bir yorgunluk çöktü. “Ve artık gitmenizi istiyorum. Başka bir şey yoksa?”

“Bu gece yok.”

“Sizi geçireyim.” Robert onları mutfaktan çıkardı. Gitmelerini bekledim ve ablama döndüm.

“Emma, eğer bir şey yaptıysan—” diye başladı ama sözünü kestim.

“Will’e ne söyledin, Phoebe?” Ona doğru bir adım attım. “Neden onu böyle korkuttun? Neden annemizin yaptıklarını ona anlattın? Ve neden şimdi? Tam doğum gününden önce? Senin derdin ne?”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Sesi alçak ve soğuktu. “Ve sakın konuyu bana çevirme.” Omzunun üzerinden bakıp yalnız mıyız diye kontrol etti. “Uyumuyorsun, değil mi? Robert öyle söyledi. Ve sen paranoyaksın. Will’e bundan neden bahsedeyim? Ben deli değilim.” Bu kelime aramızda asılı kaldı. “Asıl *senin* derdin ne, Emma?” diye sordu. “Sanırım yardıma ihtiyacın var. Ailen için endişeleniyorum.”

Yüzüm öfkeden kıpkırmızı oldu. Bana deli demesine bir nefes kalmıştı. “Onlar *benim* ailem,” diye tısladım ona. “Senin değil. Ne kadar öyle olduklarını düşünürsen düşün, asla *senin* olmayacaklar.” Bir adım daha attım. “Benim için her şeyin kolay olduğunu sanıyorsun. Benim buna sahip olmam ve *senin* hiçbir şeye sahip olmamanın adil olmadığını ama bu sadece kendine uydurduğun bir bahane. Benim için de hiçbir şey kolay değildi,

Phoebe. Hepsi zordu. İlişkilerim zordu. Çocuklarla zordu. Lanet olası bir kariyere sahip olmak zordu. Ama ben saatlerimi harcadım; Phoebe ve seninle benim aramdaki fark bu. Annemizin yaptıkları yüzünden dünyanın sana borçlu olduğunu düşünüyorsun. Çocukluğumuz yüzünden. Çünkü sen en büyüktün. Dünya kimsese borçlu değil. Sahip olduklarıma ulaşmak için dışarı çıktım ve çok çalıştım. Ve bu yüzden defolup gidebilirsin, Phoebe. Hemen defolup gidebilirsin. Hemen şimdi. Evimden defol.”

Taburenin arkasındaki ceketini kaptı. “Onu gören son kişi sendin, Emma,” dedi. “Ve polis sebepsiz yere gelmez. Ve bileğini tuttuğuna dair söylediğin şu saçmalıklar. Gerçekten mi? Bu mümkün değildi. Bunlar sadece senin kafandaki şeyler. Neler döndüğünü bilmiyorum ama sana bol şans, Bayan -ne pahasına olursa olsun- istediğini elde eden, Bayan -asla-suçlu olmayan. Belki de annemiz endişelenmekte haklıydı. Belki de sen de onun gibi deliriyorsundur.”

Yüzüne öyle sert bir tokat attım ki elim sızladı ve yanağı anında kızardı.

İkimiz de konuşmadık, tokat sesi aramızda çınladı ve ben konuşmaya başlamadan önce o gitti. Chloe’yi kapıda gördüm, sanki bir yabancıymışım gibi bana bakıyordu. Phoebe ise ön kapıya doğru gözden kayboldu.

“Bu çok boktan,” dedi Chloe, yatak odasının kutsal alanına çıkan merdivenlere koşmadan önce. Onu suçlamıyordum. Onu hiç suçlamıyordum.

Robert mutfığa geri geldi ve uzun bir an birbirimize baktık. Bağırmaya başlamasını bekledim ama konuştuğunda sakindi ve bu beni daha çok rahatsız etti.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” Bitkin -*sanki bitkinlik hakkında bir şey biliyormuş gibi*- kaybolmuş ve temkinli bir şekilde şüpheli görünüyordu.

“Onu ben öldürmedim.” Bu yüksek sesle söylemek zorunda kalmamam gereken çok saçma bir cümleydi. *Annemi ben öldürmedim.*

“Ben ondan bahsetmiyorum. Bana onun öldüğünü söylemiş-tin. Yıllar önce, sen daha küçükken öldüğünü söylemiştin.”

“Şimdi öldü işte.” Benim küstahlığım kırılıyordu.

“Hiç komik değil, Emma. Neden bana hayatta olduğunu söylemedin?” Bana sanki bunca yıldır bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Çay yapmak için su ısıtıcısını doldurdum. Güzel bir fincan çay, İngiliz ulusunu her türlü duygusal travmadan kurtarırdı. Bugüne çare olacağından emin değildim ama en azından çay yaparken ondan uzak durabiliyordum. Omuz silktim. Nereden başlayacaktım? *Seni ilgilendirmezdi mi demeliydim?* “Çok uzun zaman önceydi. Böylesi daha kolaydı. Özel bir konuydu.”

“Onun hakkında asla konuşmak istememeni anlardım,” dedi, anlamaktan çok uzak bir sesle. “Eğer ne yaptığını anlatsaydın.”

“Ne yaptığını nereden biliyorsun?” Ona tekrar baktığımda cevabı aniden anladım. “Ah, Phoebe sana anlatmış.”

“Pek bir şey anlatmadı. Sadece onları bulduğunda annenin onu nasıl boğduğunu söyledi. Polis bugün ilk onunla konuşmuş ve onlar buraya gelmeden benim neler olduğunu bilmemin senin için daha iyi olacağını düşünmüş.”

“Eminim öyledir.” Hep beni düşünürdü. İşte Phoebe böyle biriydi. Belli ki Robert’ın aklına ablamın önce *beni* araması gerektiği ve sonra olanları benim kendisine anlatmamın daha doğru olacağı gelmemiştir.

“Sana söylemedim çünkü o bizim bir parçamız olmayı hak etmiyordu. Hatta benim bile bir parçam değildi. Çok küçüktüm.” Nefesim kesilirken sıcak gözyaşlarımın biriktiğini hissetmek beni dehşete düşürdü. “Ve dürüst olmak gerekirse onu neden görmeye gittiğimi bile bilmiyorum. Phoebe bana kendimi daha iyi hissettireceğini söylemişti ve sonra aklımdan çıkaramadım, bu yüzden gittim ama şimdi bütün bu dertlerle uğraşmak zorundayım.”

Sonunda ayağa kalkıp kollarını bana doladı, yüzüm tanıdık göğsüne gömüldü. “Bir hata olmuş, hepsi bu. Sürüntü sonuçları

iyi çıkacak." Sözleri rahatlatıcıydı ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Sabahki doğum günü içkilerini iptal edeceğim. Önce bu işi atlatalım." Bana isteksizce sarıldı ve sonra yine yalnız kaldım. "Yatma vakti," dedi, hâlâ gözlerime bakmayarak. "Yarınla yüzleşebilmek için güzelce uyu."

"Belki uykuya dalarken iPad'inde komik bir şeyler izleyebiliriz?" Artık konuşmak istemiyordum ama ona yakın olmak, bu konuda yanımda birinin olduğunu hissetmek istiyordum.

"İyi fikir. Gidip Chloe ile konuşayım. Ona stres yapacak bir şey olmadığını söyleyeyim."

"Çayı ben getiririm."

"Teşekkürler." Bana solgun bir gülümsemeyle baktı. "Sadece garip bir hafta geçiriyoruz."

Öyle de denebilir, diye düşündüm yukarı çıkarken. Aşağı baktım, ellerim titriyordu. Polis gerçekten annemi benim öldürdüğümü mü düşünüyordu? Phoebe de mi? Derin bir nefes aldım. Bunu yarın Buckley'ye nasıl açıklayacaktım?

Çay demlenirken telefonumu çıkardım ve Robert'tan gelen tüm cevapsız aramalarla Phoebe'den onu aramamı söyleyen bir mesaj gördüm. Robert'ınkinden önce gelmişti ve şimdi ona tokat attığım için kendimi daha da kötü hissediyordum. Bunu düşündükçe elim karıncalandı. Ona gerçekten tokat atmıştım. Artık muhtemelen annemizi öldürdüğümü düşünüyordu.

Ayrıca Parker Stockwell'den her şeyin yolunda olduğunu umduğunu söyleyen bir mesaj da vardı. Bu da başa çıkmam gereken bir durumdu. Miranda'nın tuvaletteki sarhoş hâli bir ömür önceymiş gibi geldi. Bu olayı bilse çok sevinirdi. Şu anda hayatımın hiç de mükemmel olmadığını fark etse.

Mutfak penceresinden dışarı baktım. Yaz gecesi sonunda çökyordu ve sinirlerim çok gerilmiş durumdaydı, gitar telleri gibi adeta kopmak üzereydi. Her şey yoluna girecekti. Polis sadece işini yapıyordu ve sanırım aile geçmişimiz göz önüne alındığında yerdeki yastık şüpheli görünüyordu. Ama ölmeden önce küçük bir nöbet geçirmiş olmalıydı ya da öyle bir şey ve başının

arkasından düşmüştü. Ayrılırken yastıkların nasıl olduğunu bile hatırlamıyordum. Beni yakaladıktan sonrasını da pek hatırlamıyordum. Kafamda düşünmek istemediğim boş bir alan gibiydi.

Arka kapıya gidip kilitli olup olmadığını kontrol ettim, gece uyanırsam şüphe duymayayım diye kilitli olduğunu zihnime not ettim. Umarım bu aşağı inme dürtümü durdurur ve tekrar uyuyabilirdim. Peki ya Robert? Bundan sonra uyuyacak mıydı? Polis gelmişti, beni onun yıllar önce öldüğünü sandığı annemi öldürmekle suçluyordu. Bir de Will'in çizimleri ve dün gece Will'in odasında beni gördüğü o an vardı. Onu Phoebe'nin korktuğunu söylememe rağmen şüpheleri olmalıydı. Dün geceki yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. *Geceleri başında dikilip oğlumuzu korkutmayı kes.*

Will'in çizimlerindeki kadının tuttuğu yastığı, sonra annemizi, yaptıklarını ve yatağının yanında bulunan yastığı düşündüm. Eğer Robert polise tüm bunları anlatsa bayram ederlerdi ve Robert bunları kafasında tekrar tekrar düşünüyor olmalıydı.

Robert'in çayına süt koyup iki şeker eklerken telefonum titreşti. Sırada ne olabileceğinden korkarak az kalsın bakmayacaktım ama Caroline yazıyordu. Şöyle demişti:

Elbette. Kulağa harika geliyor.

Ne kulağa harika geliyordu? Yukarı kaydırıp bir ara içki içmeyi önerdiğim bir mesaj attığımı gördüm. Bunu ne zaman göndermişim? Saatine baktım. Dün gece üç buçukta mı? Yatağıma hapsolmuş hâlde e-postalarımı kaydırığımı hatırlıyordum, demek ki o zaman göndermişim. Başım zonkluyordu. Önemi yoktu ve hiç de şaşırtıcı değildi. Geceler bulanıklaşıyordu.

Telefonu kapattım. Bu korkunç akşamda hafif bir sıcaklık hissettim. En azından benimle arkadaş olmak isteyen biri vardı.

Yukarı çıkıp Robert'la yüzleşme vaktiydi. İçine kapanmamasını umuyordum. Dr. Morris'in deyimıyla 'her şeyi sindirdiğinde' daha çok tartışacağımızdan emindim. Dün gece beni nasıl tuttuğunu, Will'in odasından nasıl sürüklediğini hatırladım. O öfkeyi ve güvensizliği. Tehdit hissim arttıkça tekrar arka kapıya

baktım. Kilitliydi. Kilitli olduğunu biliyordum. Ama yatmadan önce son bir kez kontrol ettim.

Robert dişlerini fırçalamak için banyoya gittiğinde yaptım. Kendi reçeteli uyku hapımı alıp fikrimi değiştirmeden önce onun da çayına bir NightNight ufaladım ve komodininin çekmecesindeki tükenmez kalemın arkasıyla hızlıca karıştırdım. Kalbim hızla çarparak arkama yaslandım ve tüm o şekerin altında garip bir tat almamasını umdum.

Yanlış olduğunu biliyordum, *elbette yanlıştı* ama prospektüsü okumuştum, ona zarar veremezdi. Üstelik geceleri beni izlemek için uyumamasına dayanamıyordum. Umarım ikimiz de iyi uyurduk ve sabah polis arar ve annemle ilgili tüm bu meselenin aptalca bir hata olduğu ortaya çıkardı. Sonra Will'e çizimlerin Phoebe'nin suçu olduğunu itiraf ettirirdim ve aramızda sadece bar meselesi kalır, benim yaklaşan kırkıncı yaşım da geçer giderdi.

Ama önce sevgili Tanrım, lütfen uyumama izin ver, diye düşündüm.

Uyumuyordum.

Alt kattaki dolaptaydım, duvara yaslanmış, dizlerimi çene-
min altına çekmişim. Karanlık ve küflüydü, anılar kafamda şid-
detlenirken tozlar burnumu gıdıklıyordu.

Hayır, anne, hayır!

Zaman kendi içine kapanıyor ve ben o geceye geri dönüyor-
dum, farklı bir merdiven altı dolabın içine annem tarafından
kilitlenmişim, karanlık beni yutan korkunç bir boşluk gibiydi,
neredeyse kapının diğer taraftaki sesler kadar korkunçtu. Onun
volta atması, arka kapıyı açması, kapatması, yukarı çıkıp inmesi.
Volta atması, volta atması, volta atması.

Fırtına vardı, hatırlıyordum. Ve şu an o fırtına içimde kopu-
yordu.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir çan, onları arkama koydum.

*Ah, bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir çan, bana hatırlatmak için
oradalar.*

Şarkı kafamın içinde çok yüksekti ve düşünemiyordum. Çok
yorgundum. Neden buraya inmişim? Bu ne işe yarayacaktı ki?
Hayalet gibi görünen parmağım yana uzanıp kapıya dokundu.
Phoebe ve ben *o son gün* okuldan eve geldiğimizde onu koridor-
da çömelmiş, bir pergelle alt kattaki dolap kapağının iç tarafını
çizip kendi kendine mırıldanırken bulmuştuk. “Yüz on üç yüz elli
beş iki yüz on sekiz iki yüz yirmi iki.” Pürüzsüz ahşaba parmağım-
la sayıları çizdim. 113155218222.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir an, arkama koydum.

Neden bu her gece başıma geliyordu? İŖe yaramayan uyku hapından ağzım kurumuştu. Artık almayacaktım. Bir anlamı yoktu. Beni hasta hissettiriyor ama bana hiç huzur vermiyordu. Robert öyle değildi. O tek bir NightNight ile dünyadan kopmuştu.

Ah, bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir an, bana hatırlatmak için oradalar...

Yine ahşaba görünmez sayılar çizdim, beni rahatlatıyorlardı. Sanki birkaç dakika değil de sonsuza dek burada kalmışım gibi hissediyordum. Belki de öyleydi. Belki de zamanı kaybettiğim o küçük kara noktalardan birini almıştım.

Sabah 1.13'te arka kapıyı kontrol ettim. *Tık tık.* Kilitliydi elbette. Kontrol etmeden önce kilitli olduğunu biliyordum. Kilitlediğimi hatırlıyordum. Ama yatağımdaki savaş alanında dakikalar geçerken tekrar gidip kontrol etme isteğimi durduramadım. Bir istekten fazlasıydı. İlkel bir şeydi. Karşı koyamadığım bir şey.

Saat 1.55'te yukarı çıktım ve ellerimi cama bastırarak hızla çarpan kalbimle koridor penceresinden dışarı baktım. Ve şimdi? İşte buradaydım. Merdiven altındaki dolapta, sanki yıllar önce sinde farklı bir evdeymişim gibi ama bu sefer buraya kendim girmiştim.

Kırk yaşıma giriyorum. Anneme dönüşüyorum.

Geceleri her şey yanlış geliyordu. Kafamdaki parçalar yerinden oynamıştı. Beni yerime demirleyecek yapbozun düz kenarları yok olmuştu. Annem öldüğünde daha iyi olacağımı düşünmüştüm ama daha kötüydüm. Bu gece bana çarpık geliyordu, düşüncelerim dağılmıştı ama yine de çok gürültülüydü; korku, endişe ve huzursuzlukla doluydu. Annem nasıl ölmüştü? Ben mi yapmıştım? Kendime güvenebilir miydim? Gündüz vakti evet derdim, hiç şüphem yoktu ama şimdi, gecenin köründe, o kadar emin değildim. Yoksa ben kendi güvenilmez anlatıcım mıydım?

Hayır, diye karar verdim, parmağım ahşaba hızla sayılar çizirken. Bitkindim. Hatta bir tür sinir krizi geçiriyor bile olabilirdim. Ama onu ben öldürmemiştim. Öldüremezdim.

Öldürseydim bilirdim.

Bu kadar mı eminsin? Kulağında tıslayan annemin sesi-ydi. Merdivenlerin altındaki bir dolapta sebepsiz yere saklanıyorsun. Geçmiş kendini tekrarlıyor. Benim gibi delisin. Anasına bak, kızını al. Bozuk kan.

Dolabın kapağı açıldı, çizim yapan parmağım havada asılı kaldı, şaşkın bir çığlık atıp elimle ağzımı kapattım, köşeye iyice sokuldum, kendimi küçültmeye çalıştım. O kadar korkmuştum ki bir an için karşımda çömelmiş olan figürün o olduğunu sandım.

Ama o zamanda değildim ve karşımdaki gölge de kırkmcı yaş gününde uzun saçları yüzüne dökülmüş, başını yana eğmiş hâldeki annem değildi. "Ah, işte buradasın." Beni gördüğüne şaşırmıştı, beni kilitleyen o olmasına rağmen.

Şu an önümde duran gölge, benim o zamanki hâlimden bile daha küçüktü. "Anneciğim?" diye fısıldadı ve sesi kafamdaki karışıklığı dağıttı, yüzüme soğuk su çarpmış gibi geldi ve yeniden kendim gibi hissettim. Will. Bu Will'di. Bana Paddington okurken onu çok sıktığım zamanki gibi tuhaf bir ifadeyle bakıyordu, sanki artık bana güvenmiyormuş gibi. Kalbim kırıldı.

Dışarı fırladım ve beni bulmasına neyin sebep olduğunu gördüm. Kapağın yanında, yerde soğuk bir kupa papatya çayı duruyordu.

"Sorun yok." Yüzünü öptüm, ellerim sıcak teninde buz gibiydi. "Korkma." Arkamdaki dolaba baktı. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Kimseye söyleme ama orası annenin gizli saklanma yeri." Gözleri tekrar bana döndü. "İstersen senin de gizli saklanma yerin olabilir," dedim.

Yerde bağdaş kurup onu kucağıma çektim. Küçük bedeni o kadar sıcaktı ki. Kollarımı ona doladım, küçük bir çocukken, mutlu ve hareketli bir çocukken yaptığım gibi sarıldım. Bizi ileri geri salladım.

"Ama sırlar hakkında bilmen gereken bir şey var," diye fısıldadım, "kimseye onlardan bahsedemezsin. Babana bile. Tamam

mı? Sadece ikimiz bilmeliyiz. Burası güvenli bir alan. Özel bir yer." Çok ciddi, yaşlı bir adam gibi başını salladı ve ben bu sessizliğini silkeleyip komik, küçük oğlumu geri almak istedim.

"İyi misin, maymun?" Gözüne düşen saçlarını ittim. "Senin için çok endişeleniyorum. Sen de mi uyuyamıyorsun? Phoebe Teyze seni korkuttu mu?" Hiçbir şey söylemedi ama dudaklarını yaladı. Bir şey hakkında çok düşündüğünde hep böyle yapardı. "Defterindeki o çizimleri bu yüzden mi yaptın? Sana bir şey mi söyledi?"

Altdudağının kenarını ısırdı. Bu işareti de biliyordum; garip hissediyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Vücudu kaskatı ke-silmişti ve parmaklarının etrafındaki deriyi yoluyordu, tıpkı benim yaptığım gibi.

"Sorun değil, bebeğim. Sadece bilmem gerekiyor. Çizdiğin şey neydi?"

Kollarımdan sıyrılıp ayağa kalkarken soğuk papatya çayı ve votka dolu kupamı devirdi.

"Will bekle!"

En alt basamağa geldi ve sonra aniden durdu, bir eli tırabzan-da bana baktı.

"Sen, anne," dedi sonunda. "Sendin." Sonra da gitti, sanki bir canavar onu kovalıyormuş gibi merdivenlerden yukarı koştu.

Ben.

Yarı ayaktaydım ama şimdi tekrar yere yığıldım. Beni nasıl çizebilirdi? Evet, geceleri onu kontrol ediyordum. Ama hepsi buydu. O güvende olsun istiyordum. *Neyden güvende? Annem yine kafamun içinde fısıldıyordu. Beni öldürdüğünü düşünüyorlar. Sen bile tam olarak emin değilsin, değil mi? Numaralarımı diktafonuna fısıldadığını hatırlamıyorsun. Seni hastanede tuttuğum andan sonrasına dair pek bir şey hatırlamıyorsun, ta ki kaçıp gidene kadar. Belki onu korkuttuğunu da hatırlamıyorsundur.*

Ondan sonra uzun süre yerde kaldım.

Doğum gününe dört gün kala

Geceyi Will ve beni dolapta bulduğu için Robert'a ne diyebileceği konusunda endişelenerek geçirdim -*neden dolaptaydım ki*- ama sonunda kahvaltıda coşan Chloe oldu. Nadiren kullandığımız kahve makinesinde ikinci bir duble *espresso* hazırlıyordum ve Robert iPad'inde bir şeyler yapıyor, yani benden uzak duruyordu. Ortam dayanılmaz derecede gergindi ve hepimizin her şey normalmiş gibi davranmaya çalışması muhtemelen durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Ben ergenim," dedi Chloe eşyalarını toplarken, ilk kez okula vaktinde gitmeye hazır bir şekilde. "İşlevsiz olması gereken kişi ben olmalıyım."

İşe erken gitmedim. Sonunda sabah 5 civarında uyuyakaldım ve Robert 6.45'te kalkana kadar uyanmadım. Zaten Will'i görmek, iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama sanki dün geceyi unutmuş gibiydi. Kahvaltı tezgâhında oyuncak kamyonla oynuyor, gevreğini yerken *brrmmmm brrmmmm* diye sesler çıkarıyor ve çenesinden aşağı bir sürü süt fişkırtıyordu. Birkaç gündür normale o kadar yakındı ki ne Robert ne de ben onu azarlamadık.

"Şu an bu ailedeki sorun ne?" diye devam etti Chloe. "Sanki herkes delirmiş gibi."

Deli. İşte yine o kelime. Annem aramızdaydı.

"Her şey yolunda," dedim.

"Yolunda mı?" Yarım yamalak güldü. "Bizden sakladığın

sırların var -mesela yıllardır hayatta olan bir büyükannem varmış- ve yaklaşık bir haftadır garip davranıyor ve berbat bir hâlde görünüyorsun, şimdi de polis buraya gelip senin yanlış bir şey yaptığını düşünüyor ve hepimiz sanki bu tamamen normalmiş gibi davranıyoruz.”

“Chloe, dinle—”

“Üstelik Will tamamen içine kapandı ve kimse bu konuda bir şey yapmıyor ve sen baba,” Robert’a dik dik baktı. “Sen de normal değilsin. Ben eve gelir gelmez Will’i bana bırakıp dışarı çıkıyorsun. Ne sen ne de annem bu günlerde evde değilsiniz. Will benim kardeşim, çocuğum değil. Ona bakmak benim görevim değil. Ve ikiniz de evde daha fazla vakit geçirseydiniz onu gerçekten rahatsız eden bir şey olduğunu görürdünüz.”

“Ben hep dışarıda değilim. Abartma.”

Robert sinirli görünüyordu. Suçlu. Yakalanmış gibi. Son zamanlarda ev işlerini bu kadar savsaklamasının sebebi bu muydu? Demek dışarıdaydı. Will’i doyurmak, yatağa yatırmak ve kendisini sanki bütün gün evdeymiş gibi göstermek için kapıdan içeri tam vaktinde mi giriyordu? Dışarıda bir şeyler yapıyor olması umurumda değildi ama bana söylememesi umurumdaydı. Bu, bar satın almayı içeren bir orta yaş krizinin bir parçası mıydı? Yoksa başka bir şey mi?

Chloe bir bana, bir babasma baktı. “Boşanıyor musunuz? Boşanıyorsanız söyleyin.”

Sonunda nefes almak için durduğunda, “Tanrım, hayır,” dedim.

“Tabii ki hayır,” diye ekledi Robert, benden birkaç saniye sonra tereddütlü bir şekilde. “Birkaç şeyi çözmeye çalışıyoruz, hepsi bu.”

“Öyle mi?” Şaşkınlıkla ona baktım. “Bunu bilmiyordum.”

“Freddie’nin annesi ve babası boşandı.” Will kamyonetinden başını kaldırdı. “Freddie’nin babası şimdi Jane adında bir kadınla yaşıyor. Freddie’nin annesi Jane’nin kaltak olduğunu söylüyor.”

Ben şok olmuş bir şekilde bakarken Chloe kahkaha attı. *Kaltak*. Will'in başını öptüm. "O kelimeyi kullanmamalısın, hoş değil."

"Freddie'nin annesi kullanıyor."

"Boşanmıyoruz," dedim ona. Dikkatimi tekrar Chloe'ye çevirdim. "Ve polise gelince, hepsi bir hataydı. Sizden sakladığım için üzgünüm..." Özür dilemeye başladım ve sonra durdum, karnımda ani bir sıcaklık hissettim. Neyin özrünü diliyordum ki?

"Hayır, aslında annemi sır olarak sakladığım için özür dilemiyorum." Sesim şimdi daha sertti. "Bu *beni* ilgilendiren bir konuydu. *Benim* geçmişim. Siz doğmadan çok önceydi. Ve benim çocuğum olman, sana -hatta babana bile- daha önce olan her şeyi anlatmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ben de senin tüm sırlarını bilmediğimden eminim." Biraz tereddüt ettiğini gördüm. O bir genç kızdı, hayatı kocaman bir sır yumağı olmalıydı. "Ve inan bana, hayat karmaşıktır, Chloe. Hepimiz her şeyi bilen küstah gençler olma lüksüne sahip değiliz."

Bana uzun bir süre dik dik baktı. "Tanrım, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandıktan sonra dönüp koridora çıktı ve ön kapıyı çarparak bizi bıraktı.

Will, "Kaltak ne demek?" deyince, kocama nereye gittiği ve ne yaptığıyla ilgili soracağım tüm sorularım beklemek zorunda kaldı.

"Çok üzgünüm, Angus." Ofisindeydim, ona en masum gülümsememle bakıyor, temiz ve profesyonel görünüyordum ve koyu gölgelerle savaşmak için gözlerimin altına pahalı bir kapatıcı sürmüştüm. "Ama biri eve girmeye çalışmış. Ortalığı dağıtmış." Chloe ile yaşadığım tartışmadan sonra kendimi hâlâ serser gibi hissediyordum ve hiçbir yanlış yapmadığım göz önüne alındığında Buckley'ye gerçekten ne olduğunu neden söylemem gerektiğini anlamıyordum.

"Her kimse -gece kriket sahasının etrafında dolaşırken görülen birkaç genç olduğunu düşünüyorlar- Robert'ın arabasına

girmeyi de denemiş. Hiçbir şeyimin kaybolmadığından emin olmak için eve gelmemi istediler. Ve tabii ki Will'i sakinleştirmem için. Sanırım kırık cam onu korkutmuş. Kimi olsa korkuturdu, değil mi?"

Kafein gerginliğim vardı ama şükürler olsun ki zihnim jilet gibi keskindi. Gecenin çamurlu zihinsel bataklıklarından sonra sabahlar berrak sular gibiydi. İnsan sadece geceleri delirebilir miydi? Bu mümkün müydü? *Geceleri her zaman daha kötüdür,* derdi koruyucu annem Rachel, çığlıklarımınla kendi çocuklarını uyandırmayayım diye beni teselli ederken. Belki de haklıydı.

"Dürüst olmak gerekirse, beni de strese soktu," diye ekledim. "Birkaç güvenlik kamerasına ihtiyacımız var."

Angus Buckley'nin ifadesi değişmedi, hatta bir sempati mırıltısı bile duyulmadı ki bu onun karakterine hiç uymuyordu ve nihayet gözlerimin içine baktığında bluzumun altında bir ter damlası hissettim. Adam çok garip ve rahatsız görünüyordu.

"Polis bu sabah erkenden geldi," dedi. "Çıkalı çok olmadı. Senin hakkında birkaç soru sordular. Ofise ne zaman geldiğin, saat kaçta çıktığın gibi şeyler." Duraksadı. "Bir hırsızlık vakasında sorulacak türden sorular değil."

Ah, o piçler. Yüzüm kızardı. "Anlıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Yapmadığından eminim." şu an biraz sindiğim için, her zamanki özgüvenini yeniden kazandı. "Ama konu her ne ise, çözülene kadar belki birkaç gün izin almalısın."

"Çalışmak bana iyi geliyor."

"Bu bir rica değildi, Emma." Duraksadı. Yüz ifadesinde bir tedirginlik mi vardı? "En azından," dedi, "yas izni olarak düşün. Anneni kaybettiğin için." Sözcükler odaya ağır birer örs gibi indi.

"Sana ondan mı bahsettiler?"

"Evet, sorgularının niteliğinden bahsettiler. Bak, aile hayatın beni ilgilendirmez Emma—"

"Ama ilgilendiriyormuş gibi davranıyorsun—"

“*Ta ki işimizi etkileyene kadar. Ve dün gece, bize çok iş getirebilecek bir müşteriye karşı çok mahcup oldum.*”

Ona bakakaldım. Ben bunca belayla uğraşırken, onun canı akşam yemeği için mi sıkılmıştı? “Ah, hadi ama” dedim. Sesimdeki özür tonu silindi. “Beni o akşam yemeğine sadece Stockwell benimle sevişmek istediği için davet ettin. *Sen mi* mahcup oldun? Asıl ben kendimi bir adak olarak sunulan biftek parçası gibi hissettim. Şimdi düşündüm de muhtemelen bunun için şikâyetle bulunmalıyım.”

Bakışları taş kesildi. Cuma gecelerinin biraz... en kötü ihtimalle *hassas*, en iyi ihtimalle de barda bir kadeh fazla içtikten sonra erkek egemen olabileceğini hepimiz bilsek de, şirket eşitlik politikalarıyla övünürdü.

“Evine git, Emma.” Sesi alçak ve soğuktu. “Seni birkaç gün içinde ararım. Durumu olması gerekenden daha kötü hâle getirmeyelim.”

“Vay canına, Angus. Bana nasıl olduğumu veya ne olduğunu bile sormadın. Ama sorun değil. Eve gideceğim.” Arkamı döndüm. Bacaklarım titrese de sırtımı dik tutmaya çalıştım. “Destegin için sağ ol.”

Ev mi? Şu anda olmak istediğim son yer evdi. Robert muhtemelen orada geçmişimle ilgili bir soru listesi hazırlayıp kıyafetlerimi karıştırarak bana çok güzel bir hapishane kıyafeti seçerken olmazdı. Ya Will, okula giderken ona dün gece beni dolapta bulduğuna dair bir şey söylediyse?

Ofisimden ihtiyacım olan şeyleri aldım -yetiştirmem gereken birkaç dosya, bir not defteri, kâğıt ve yedek dizüstü bilgisayar şarj aletim- ve hepsini çantama tıktırırken Rosemary içeri girdi.

“İyi misin?” diye sordu. “Normalde burada bu kadar erken saatlerde böyle bir heyecan fırtınası yaşamayız. Her neyse, sarurım hepsi bir yanlış anlamadan ibaret.” Bana gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. Birkaç gün önce fısıldanan numaralarla dolu bir diktafon kasetini kâğıda dökmesini istediğimi düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değildi.

“Aile meseleleri.” Masa ajandamı da aldım.

“Evet, öyle demişlerdi. Annenle mi ilgili?”

“Bize annenin öldüğünü söylediğinden eminim.” Alison, ofisinin kapısında karanlık bir gölge gibi belirdi ve içeri girmek için Rosemary’yi neredeyse dirseğiyle itti. “Sen çocukken ölmemiş miydi?”

“Evet, size öyle demiştim.” Ona dik dik baktım. “Ve bence öyleydi. Polis sana sorular sorduysa, özür dilerim ama çocukluğum en hafif tabirle karmaşıktı ve her ne kadar hata yapıyor olsalar da onlar sadece işlerini yapıyorlar.”

Rosemary yere baktı ama Alison gözlerini gözlerimden ayırmadı. Tam ona kesin bir dille defolup gitmesini söyleyecekken omuz silkti. “Zaten ailen bizi ilgilendirmez. Ben de istemediğim sürece özel hayatımı ve geçmişimi kimseyle paylaşmazdım. Jim’in beni terk etmesi yeterince kötüydü ve herkes bundan bahsetmişti. Umarım senin sorunun da yakında çözülür.”

Koridorda kayboldu. Gitmesine çok sevindim çünkü aniden gözyaşlarımı tutmak için zorlandığımı hissettim. Alison nispeten destekleyiciydi. Bu kimin aklına gelirdi ki?

“Neyse ben devam etsem iyi olur,” diye mırıldandım Rosemary’nin, Alison’dan ne kadar etkilendiğimi anlamaması için saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek. “Bana ihtiyacın olursa ara.”

“Evet, elbette.” Geri çekildi. “Eminim gelecek haftaya kadar her şey normale döner.”

Uzaklaşırken sırtı daha da kasıldı ve ilişkimizin *rahatlığının* artık kaybolduğunu fark ettim. Bunun onu ilgilendirmediğini söylemiş olabilirdi ama geçmişimi yok saymamı bir aldatmaca olarak algılamıştı.

Çantamı kapatıp omzuma astım. Boş ver onu, diye düşündüm, ofisten yüzüm dümdüz ve başım havada çıkarken. Bu gerçekten de onu hiç *ilgilendirmezdi*.

Ofisten çıktığımda o kadar öfkeli ve aşağılanmış hissediyordum ki arabaya binip hiçbir şey düşünmeden yola koyuldum. Kafamın içindeki tartışmaların içinde kaybolmuştum, polisi ve Will'in çizimini düşünüyordum. Ancak sokağa dönüp varış noktamı fark ettiğimde ne yaptığımı anladım. Caroline'ın evine gitmiştim.

Ön kapısına baktım; gidip kapıyı çalmak, ne yaptığını görmek, onunla birlikte olmak istiyordum. Şu an buradayken, bu dürtü korkunç bir kaşıntı gibiydi. Bana gece rutinlerimi hatırlattı. *Zorlayıcı* bir şeydi. Ona hatırlamadığım bir mesaj atmıştım. Neden onun arkadaşı olmak için bu kadar hevesliydim? Hiçbir zaman çok fazla arkadaşla ihtiyaç duyan biri olmamıştım ama birlikte öğle yemeği yediğimizde *bir şeyler hissetmiştim*. Sanki ruh ikiziymişiz gibi. Sanki birbirimize bağlıymışız gibi. Aramızda bir kıvılcım vardı ve şimdi buradayken, dün geceki tüm o saçmalıklardan sonra, benim altında sessizce fokurdayan şeyin onu tekrar görme arzusu olduğunu fark ettim. Arabanın kapı koluna uzanırken avucum terledi. Duraksadım. Mesaj atmadan kapısını çalamazdım. Bu çok garip olurdu. Beni sapık sanabilirdi. Onu öğle yemeğine sürüklemeye şeklimden sonra muhtemelen bunun cinsel olduğunu düşündü. Hatta deli olduğumu bile düşünebilirdi.

Beni durduran şey bu oldu: *Ben deli değilim*. Birkaç dakika sonra ön kapısı açıldı ve ben panik içinde koltuğa çöktüm, kalbim hızla çarpıyordu. Onu görebilmek için başımı hafifçe kaldır-

dım. İŖe gitmek için giyinmiŖ, saçlarını sıkı bir topuz yapmıŖtı ve arabasına biniyordu.

Neyse ki, bana bakmadı. Gitmesini bekledim ve sonra doğruldum. Ben ne yapıyordum böyle? Yorgunluk ve travmaydı, hepsi bu. Dost canlısı bir yüz görmek istiyordum. Telefonumdan e-postalarım a baktım, acele etmedim ve kendime bunu bir profesyonel olduğum için yaptığımı söyledim ama aslında onun uzaklaşmasını bekliyordum. Çünkü onu takip etmekten korkuyordum, o zaman gerçekten delirmiş olurdum.

Birkaç dakika sonra, merhaba demek yerine arabamda saklandığımı için kendime güldüm ve *yanlış* bir Ŗey yaptığım hissi kayboldu ama henüz eve gitmek istemiyordum, bu yüzden saklanacak bir yer bulup öğle yemeği yemeye karar verdim. Dr. Morris'i arayıp hâlâ uyuyamadığımı söylemeyi dŖndm ama sonra vazgeçtim. *Ah, polis anneni öldürmüş olabileceğini mi dŖnyor? Hapların iŖe yaramamasına Ŗaşmamalı.* Ŗehre geri dönüp arabamı park ettim ve birlikte alıŖtığım hiç kimsenin asla gitmeyeceğini bildiğim popüler bir hippie kafesi seçtim. Üniversiteye yakındı ve alıŖanlardan, hele ki mŖterilerden on beŖ yaŖ kadar byktm ama tezgâhın arkasındaki kadın arkadaŖ canlısıydı ve burası, kimsenin size dik dik bakmadan veya dıŖarı çıkmanızı söylemeden bir saat boyunca kahvenizi yudumlayabileceğiniz türden bir yerdi.

Pencere kenarındaki bir kŖe masaya oturup soya sütlü kapunomun ve organik havuçlu kekimin gelmesini bekledim. A bile değildim ama bir Ŗeyler yapabilmek için biraz enerjiye ihtiyacım vardı. Midem sürekli ağrıyor ve polisin arayıp testin iyi sonuç verdiğini ve annemin ölümünün tamamen kafasındaki travmadan kaynaklandığını söylemesi ihtimaline karŖı, her birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ediyordum. Ama her seferinde hayal kırıklığına uğruyordum.

Bir saat geçti, keki kurcalarken kahvem soğudu. Rahatlayamıyordum. Uykusuzluğum her Ŗeyi sorgulamama neden oluyordu, kendi sululuğumu ya da masumiyetimi bile. Beynim

sürekli bulanıktı ve zaman elimden kayıp gidiyordu, bunu biliyordum. İşyerinde uyuyakalmıştım. Bir şeye uzun süre baktığımda sanki uykuyla uyanıklık arasında bir yere sürükleniyor, dalıp gidiyordum. Yapmış ve unutmuş olabilir miydim? Ama *öyle bir şey yapsam kesinlikle hatırlardım, değil mi?* Hem neden onu öldürecektim ki? Onu tanımıyordum bile. *Çünkü ondan nefret ediyordun. Çünkü onun gibi delirmekten korkuyordun. Çünkü kafanın onun sayılarıyla dolu olmasını istemiyordun.*

Telefonum hiç çalmadı. Robert aramadı, polis aramadı, Phoebe aramadı ve işyerinden de aranmadım. Marshall boşanma davası için tuttuğum notlara bakarken -arabuluculuklarını takip etmem gerekiyordu- pencereden görünen tanıdık kırmızı ceket dikkatimi dağıttı ve kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Kırmızı ceketli kız, karşıdaki şık görünümlü barın önündeki bir masaya oturup sigara yaktı.

Bu Chloe'ydi.

Kızım ciğerlerine derin nefesler çekip verirken ona baktım. Ne zaman sigara içmeye başlamıştı ki? Yanında bir moda aksesuarı gibi taşıdığı o elektronik sigaranın asıl amacının gerçek sigara içmemek olduğunu sanıyordum. O sigaralar *çok eskide* kalmıştı.

Ayrıca evden o kıyafetlerle çıkmadığından da emindim. Sofistike görünüyordu. Daha büyük. Ne yapıyordu? Ders programının şu anda oldukça rahat olduğunu biliyordum, dersler yerine birkaç revizyon kursu alıyordu ama eminim, şu anda sınıfta olması gerekiyordu. Bir çocukla buluşmak için gizlice kaçmış mıydı? Beni görmesin diye camdan uzaklaştım. El sallamadım ya da dışarı çıkıp ona seslenmedim çünkü içimdeki her annelik içgüdüğü gizli bir şeye tanık olduğumu haykırıyordu. Kızımın benimle konuşmaktansa kolunu kesmeyi tercih edeceği bir şeye. Telefonunu kontrol ederken gergin görünüyordu. Gergin mi yoksa heyecanlı mı? Belki ikisi de.

Ve sonra beklediği kişi yaklaştığında ayağa kalktı, sigarasını söndürdü ve birlikte kol kola içeri girdiler. Gerçekler içime işledikçe midem kurşun gibi ağırlaştı.

Lanet olsun, Chloe. Lanet olsun, lanet olsun.

Bir kahve daha sipariş edip yavaşça içtim, keşke Caroline gibi arayabileceğim bir arkadaşım olsaydı diye düşündüm. Şimdi tamamen uyanıktım; gözlerim yanıyordu ve hızla çarpan kalbim, bu adrenalin patlamasının altında gerçekten çok yorgun olduğumu söylüyordu. Yine de kızımın bardan ayrılıp okula geri dönmesini bekledim ve sonra ona bir mesaj attım.

Hey Chlo, bugün erken çıkıyorum. Otobüsü yakalamayı dert etme, seni ben alırım. Eve varmadan önce biraz sohbet etmiş oluruz. İki otuzda görüşürüz. Seni seviyorum, annen.

Ve sonra beklemeye başladım.

“Sana zahmet etmene gerek olmadığını söylemiştim.” Çantasını arka koltuğa atıp elektronik sigarasından son bir nefes çekti -annesinin önünde gerçek sigara içmiyordu- ve arabaya bindi. Telefonu sıkıca tutuyordu. Elektronik sigarayı yan kapiya koydu.

“Gerekmediğini biliyorum,” dedim uzaklaşırken. “Ama gelmek istedim. Çünkü artık birbirimize hiç vakit ayıramıyoruz.”

Omuz silkti. “Çünkü sen sürekli iştesin.”

“Ve sen de sürekli dışarıdasın. Ama sorun değil. Çünkü hayat böyle.” Bunun gerekenden daha fazla çatışmayla dolu olmasını istemiyordum. O benim kızımdı, onu seviyordum ve öfkem ona değildi. Yine kot pantolonunu giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve hâlâ makyajlıydı ama daha hafifti. Genç ve güzel bir kadından tekrar ergenliğe geçmek için çok emek harcamış olmalıydı. “Ama bazen merdivenlerde yanımdan geçerken beş dakikadan fazla sohbet edip nasıl olduğunu öğrenmekten daha fazlasını yapalım istiyorum.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Eminim on beş dakikalık bir araba yolculuğunda gerçekten derin ve anlamlı şeyler konuşabiliriz.”

Bütünüyle savunmaya geçmişti ama ben ona parlak bir gülümsemeye baktım. “Manzaralı yoldan gideceğim. Köylerden geçeceğim. Kaliteli zaman geçirmeyi biliriz, değil mi?”

Kötü şakama gülmedi ve ben trafikte yolumu bulmaya çalışıp konuya nasıl başlayacağımı düşünürken ikimiz de sessizdik. Kafede planladığım tüm fırsatlar buharlaşıp uçtu ve kızımın zorlu konuşmalar yapma konusunda çok deneyimsiz olduğumu fark ettim. Genel olarak, o gerçekten harika bir çocuktü. Ama şimdi bu çıkmıştı. Hepsini tek bir büyük vuruş için saklamış olmalıydı.

“Neler oluyor anne?” Sessizliği ilk o bozdu. “Polis ne yaptığını düşünüyor?”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Bu tamamen bir yanlış anlaşılma.”

“Ben bunu sormadım. Ne yaptığını düşündüklerini sordum. Phoebe Teyze gerçekten üzgündü. Babam da tuhaftı.”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sana söyledim. Endişelenmene değmez.” Bu sorgulamayı diğer yöne çevirmem gerekiyordu.

“Geceleri hareket ettiğini duyuyorum,” diye devam etti. “Aşağı indiğini. Her zaman uyumuyorum. Phoebe’nin babamla konuştuğunu duydum. Kırk yaşına basmanla ilgili bir şeyler söylüyordu.” Camdan dışarı baktı. “Yani Tanrım, anne, eğer bu yüzden bu kadar tuhaf davranıyorsan, bu sadece bir sayı. Bu kadar stres yapacak bir şey yok. Kendini güçlü hissetmelisin. Ben yaşlanmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Tüm dengesiz davranışlarımın temelde kibirden kaynaklandığını düşünmesine güldüm. “Teşekkürler, Chloe. Bunu aklımda tutacağım. Doğum gününden bahsetmişken, parti nasıl gidiyor?”

“Parti iptal oldu. Babam öyle dedi. Ben’le olanlardan sonra. Ve seninle ilgili şeylerden sonra da.”

“Sadece bizim çete katılırsa sorun olmaz. Babanın okuldan arkadaşları, o kadar da kötü bir grup değiller. Onları seviyorsun, değil mi?”

“Fena değiller.” Omuz silkti, yere baktı, telefonuyla oynadı. “Ama yine de iptal oldu. Phoebe ve babam...” Duraksadı, belli

ki hiç başlamamış olmayı dilediği bir şeyi söylemeye karar vermeye çalışıyordu.

“Phoebe ve baban ne?” Direksiyonda biraz daha doğruldum. Robert ve Phoebe. Ne zamandan beri tekrar bu kadar yakınlaşmaya başlamışlardı?

Omuz silktili. “Senin bir tür paranoya yaşadığını düşünüyorlar. Annen yüzünden. En azından babam öyle söyledi.”

Öfkeyle ayağımı hafifçe gaza bastım. Robert, Chloe’ye endişelenecek bir şey olmadığını söyleyeceğim demiş ama tam tersini yapmıştı.

“Belli ki babanın da sırları varmış,” dedim. “Öncelikle şu bar. Sanırım orta yaş krizi geçiriyor.” Sesim sertleşti. “Ya da belki paranoyak davranıyorumdur.” Güneş ışığı ön camdan yansıdı ve ben biraz daha hızlandım. Paranoya. Buna nasıl cüret ederdi? Ve Phoebe’yle benim hakkımda böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi? Neden bunları *benimle* konuşmuyorlardı?

“Söylesene, Chloe,” diye başladım, sesim sohbet eder gibi hafifti. “Michelle’in kocasıyla yattığını düşünmeme neden olan paranoya mı, yoksa bugün onunla buluştuğunu görmem mi?”

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Direksiyonu daha sıkı kavradım. “İnkâr etmeyi aklından bile geçirme. Ben aptal değilim. Peki, *sen* nasıl bu kadar aptal olabildin? Feminizmden, kadın dayanışmasından falan bahsedersin bir de?”

Hiçbir şey söylemedi ama yüzü öfkeyle doluydu.

“Julian senden neredeyse yirmi yaş büyük,” diye devam ettim. “Sen onların bakıcısıydın. Tanrım Chloe, sen yürüyen kanlı bir cinsel klişesin. Bu iğrenç.”

“İğrenç değil! Sadece senin buna böyle söylemen iğrenç!” Boynunda pembe lekeler belirdi. Meydan okurcasma bana dik dik baktı. “İnkâr etmeyeceğim. Birkaç ay içinde on sekiz olacağım. Çocuk değilim. Aslında yetişkin bir kadınum ve onu seviyorum.” Camdan kıvrımlı yola baktı. “Yavaşla ya da dur. Çok hızlı gidiyorsun.”

“Sevmek mi? Sen sadece onu sevdiğini *sanıyorsun*.” Arkamda

araba varken duramazdım, hem zaten kızımı zar zor duyuyordum. Kafam beyaz bir öfke bulutu içindeydi. *Paranoyak. Beni sevmesi ve desteklemesi gereken kocam paranoyak olduğumu düşünüyor.* Ve onca olan bitenin üzerine bir de Chloe nasıl eklenebilirdi? "Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Bu aşk değil, aptalca bir hata. O seni kullanıyor. Yaşlı bir adamın egosunu şişiriyorsun."

"Otuz altı yaşında, o kadar yaşlı değil."

O kadar da yaşlı değil. Ve bu cümle aslında kızımın ne kadar genç olduğunu ortaya koyuyordu.

Ona baktım. "Michelle biliyor. Kim olduğunu bilmiyor ama biliyor. Boşanırlarsa ne yapacağını öğrenmek için beni görmeye geldi. Bir şeyler döndüğünü biliyor. Tanrı aşkına, ben olduğumu sandı!"

"Sen mi?" Chloe, sanki bu dünyadaki en saçma şeymiş, sanki birinin benimle yatmak istemesi çok komikmiş gibi, tatsız bir kahkaha attı. "O senin yanına bile yaklaşmaz." Bu cümlede hafif bir kıskançlık vardı. Ve gençlikte her şeyi tüketen aşkın tüm o enerjisini hatırladım. Bir zamanlar Robert'la yaşamıştım. Phoebe'yle çok uzun süre güldüğünde veya o ilk gece eve Phoebe ile geldiğini hatırlatan herhangi bir şey yaptığında ben de çok kıskanırdım. Phoebe ile ben, eski kırgınlıklar, kıskançlıklar ve aşklarla dolu karmakarışık bir çuvaldık. *Paranoya.*

"İyi ki de yapmamış çünkü eğer yaklaşırdı onun kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp evine gönderirdim." Aklıma başka bir şey geldi. "Babanın bar işinde ona ortak olmasını istiyor. Bu senin fikrin miydi?"

Bana yine o umursamaz omuz silkme hareketini yaptı. "Babamın evde tıklıp kalmaktan bıktığını biliyordum. Bunun onun için iyi olacağını düşündüm. Jules da onu seviyor ve —"

"Peki, sence baban tüm bunları öğrendiğinde ne yapar?" *Jules mu?* Michelle'in kocasının adını kısalttığını hiç duymamıştım. "Baban tüm üniversite paranı bu aptal bara yatırmak istiyor. Senin için kenara koymak adına çok çalıştığım parayı. Tüm bunlar sonunda ortaya çıktığında ne olacak? Tanrım, keşke sizi

birlikte görmeseydim. Şimdi bir de bununla başa çıkmak zorundayım."

"Öğrenmene sevindim." Bana dik dik baktı. "O beni seviyor. Karısını terk edecek ve birlikte yaşayacağız. Sadece sınavlarımın bitmesini bekliyor."

Gülme sırası bendeydi. "Evet, elbette öyledir. Eminim Julian senin iyiliğini düşünüyordur ve eminim ki büyük evine ve güzel ailesine sırtını dönüp, onun gerçek yüzünü göremeyecek kadar aptal ve bencil olan on yedi yaşındaki bir kızla yaşayacaktır." Köşeyi döndüm ve arabanın hızını kestim. "Seninle sıkılana kadar sevişecek ve sonra seni tamamen unutacak."

"Senden nefret ediyorum," dedi sessiz ve soğuk bir şekilde, ellerine bakarak. Kalbim hızla çarpıyordu. Yine kötü adam olmuşum. Robert asla olmazdı. Her zaman ben olurdum.

"Seni seviyorum, Chloe. Ama bu işi hemen bitirirsen babana söylemem. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Senden nefret ediyorum." Bu sefer daha yüksek sesle söyledi ve ben ona bakınca kızımı bir an için iki yaşındaki hâliyle gördüm. Öfkeyle kaynıyordu, kaşları öyle çatıktı ki gözleri kapanmış, çenesi sıkılmış ve ağzı büzülmüştü.

"Hayır, etmiyorsun. Sadece ettiğini sanıyorsun." Ona iki yaşındayken kullandığım ses tonunu kullandım ama artık bebek değildi, neredeyse yetişkin biriydi ve aniden bana saldırdı.

"Hayır, ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum." Bağırarak döndü ve kapı koluna asıldı. Ne yapmaya çalışıyordu? Benden kaçmak için bu lanet arabadan atlayacak mıydı?

"Chloe, Tanrı aşkına!" Uzanıp onu yakaladım ve hızla geri çektim.

"Bırak beni!" Kendini kurtardı, beni itti, sonra birbirimizi itmeye başladık. Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışıyordum. "Neyin var senin?" Tekrar saldırdı, ellerini bana doğru savurdu, araba kayıyordu. Kendimi korumak için onu sertçe ittim ve kafasını yolcu koltuğunun camına çarptı.

"Chloe, sakın ol!"

İleride kır yolundaki virajlar dışında hiçbir şey yoktu. Arkama baktım. Belli ki şoför dengesiz sürüşümden endişelenmiş ve arabasını kenara çekmişti.

“Anne, dikkat et!”

Kornanın gürültülü sesi arabayı doldurdu. Diğer dar şeride saptığımı fark ettiğimde kalbim neredeyse duracaktı. Kamyonun üzerimize doğru geldiğini görünce direksiyonu sertçe sola çevirdim, tüm vücudum panik içindeydi. Chloe başını çevirmiş, gözlerini kapatmış, kendini korumak için kollarını kaldırmış bir şekilde koltuğuna geri çöktü ve ancak o zaman uzandığı şeyin kapı kolu değil elektronik sigarası olduğunu gördüm. Araba dönerken ayaklarım pedallara sertçe vuruyormuş gibi geldi ve gördüğüm tek şey hızla üzerimize gelen ağaç oldu, sonra ben de gözlerimi kapattım.

Her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda şanslıydık. Ancak yeni arabam pert olmuştu. Sürücü tarafı çarpma anında bükülmüş ve şasi muhtemelen oluklu bir demir gibi dalgalanmıştı. En azından son saniyede direksiyonu çevirmeyi başarmıştım, böylece kaza Chloe'ninkinden çok benim tarafımda olmuştu. Dudağı patlamış ve hava yastığı yüzünden burnu kanamıştı ama neyse ki bunun dışında sadece sarsılmıştı. Benim hava yastığım açılmamış, sağ kolum ve omzum sarsılmış, dizim morarmıştı ve polisle ambulans geldiğinde boyun zedelenmesinin etkilerini hissetmeye başlamıştım ancak daha çok Chloe iyi olduğu için rahatlamıştım.

Olayın ardından tüm vücudum titrerken, ona bakmaya korkmuştum. Nihayet baktığımda, yüzünde ve üzerinde çok fazla kan görmenin şokuyla çılgılık atmış ve yaranın nerede olduğunu bulmak için onu incelemeye çalışmıştım. O da bana durmam için bağırarak zorunda kalmış ve zarar görmemiş karnını göstermek için tişörtünü kaldırmıştı. Kanın tamamen dudağından ve burnundan geldiğini söylemişti. Yine de sakinleşmem birkaç saniye sürdü. Çocuklarıma bir şey olacağı korkusuyla geçirdiğim tüm o gecelerden sonra az kalsın kıymetli kızımı öldürecektim.

"Ne yapıyordun, anne?" Bana bakarken neredeyse ağlıyordu. "Neden bana saldırdın?"

"Saldırmadım, saldırmadım," dedim. "Arabadan çıkmaya çalıştığını sandım. Kapıya uzanıyordun. Hepsi bu."

Kazanın korkusu aramızdaki gerilimi azaltmadı, aksine, duru-

mu daha da kötüleştirdi. Birkaç dakika sonra polis ve ambulans geldiğinde Chloe hâlâ yaralı bir hayvan gibi mesafeli ve temkinliydi. Onlara kavga ettiğimizi söylemedik, bunun yerine yolun karşısına doğru koşan bir hayvanın dikkatimi dağıttığını ve sonra kontrolü kaybettiğimi söyledim. Bana aptalmışım gibi baktılar ama daha kötülerini de duydukları belliydi. Bir saatten fazla bir süre sonra polis arabası bizi eve götürüyordu ve o zamana kadar adrenalinin etkisi de geçmişti. O kadar yorgunumdu ki kusabiliyordim ve tüm vücudum kırılmış gibi hissediyordum.

“Bu böyle devam edemez, Chloe,” dedim ona sessizce. “Böyle devam edemeyeceğini biliyorsun.”

Cevap vermedi ama camdan dışarı bakıp başparmağını çiğnedi. Ben de camdan dışarı baktım ve solgun yansımamın bana baktığını gördüm, gözlerim kan çanağı gibiydi ve saçlarım dar-madağınağı. Kilo vermişim, cildim kuru ve pürüzlüydü. Ailemin delirdiğini düşünmesine şaşmamalıydı.

“Ne halt oldu böyle?”

Chloe ve ben, bizi eve götüren polis memuru gittikten sonra bir korku filminden fırlamış gibi koridorda duruyorduk.

Robert’ın yüzü dehşet içindeydi. “Yaralandın mı?” Chloe’ye sarılmak için hamle yaptı ama Chloe onu durdurmak için ellerini kaldırdı.

“İyiyim.”

“Tişörtünü yıkayacağım,” dedim merdivenlere doğru giderken. Chloe bana bakmadı.

“Annem kafayı yedi, olan bu,” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun,” diye tersledim. Ayrıca doğru da değildi.

Robert bana baktı. “Neyden bahsediyor?”

“Bir keresinde bir ağaca çarptığını hatırlıyor musun?” Şaşkınlıkla bana baktı, bu yüzden ona tek tek söyledim. “Şimdi de ben bir ağaca çarptım.”

“Aman Tanrım, Emma. Nasıl?”

“Senin yaptığın gibi. Kazalar olur. Boynum tamamen tutulmadan önce duş almam gerek.” İyi olup olmadığımı bile sormadı. “Sigortacıları sonra ararım.”

“Chloe kafayı yedi derken ne demek istedi?”

Niyetim hemen Robert’a söylemekti ama şu an Julian ve Chloe ile ilgili tüm o rezil karmaşanın boğazıma düğümlendiğini fark ettim. Ona söylemeliydim, elbette söylemeliydim ama Tanrı bilir ne yapardı. Oraya mı giderdi? Julian’la dövüşür müydü? Onu öldürmeye mi çalışırdı? Chloe onun küçük kıızıydı ve hep öyle kalacaktı. Belki Julian benim bildiğimi öğrenince kendisi bitirmek isterdi. Yakalanma korkusu her şeyden ağır basardı.

“Ben iyiyim, sorduğun için sağ ol.” Ona dik dik baktım. Bana neredeyse özür diler gibi baktı ve tam bir şey söyleyecekken kapı zili tekrar çaldı. “Bırak gitsin,” dedim. “Dünya bekleyebilir, bizim yapmamız gereken bir şey var —”

“Yine polis olabilir,” dedi. “Arabalarında bir şey mi bıraktınız?” Kapıyı açtı ve ikimiz de olduğumuz yerde donakaldık.

Polis gelmişti ama kazaya karışanlar değil. Gelenler Hildreth ve Caine’di. Arkalarında, üstündeki sessizce ışıkları yanan bir araba ve yanında üniformalı bir polis memuru duruyordu. Robert kendini toparlayıp onları içeri aldığı anda kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı. Kapı kapandı ve hepsi bana bakarken bir an sessizce durduk.

“Ne oldu?” dedim tetikte, korkmuş bir tavşan gibi.

“Annenizin ağzından ve burun boşluklarından alınan örneklerin sonuçları geldi.” Hildreth’in sesi duygusuzdu ama ifadesi sakindi. Soğuktu. “İkisinde de hastanedeki yastık kılıfıyla aynı lifler bulundu.”

Kulaklarım zonklamaya başladı. “Ama bu doğru olamaz. Yani biri...” Robert’a baktım. “Ben yapmadım, ben değildim —”

“Bir araba kazası geçirdi,” Robert aramızdaki boşluğu kapatarak öne çıktı. “Sabaha kadar bekleyemez mi?”

Bu sefer Hildreth’in küçümseyici bakışlarının odak noktası

Robert'tı. "Hayır, sabaha kadar bekleyemez." Tekrar bana baktı. "Karakola gelmeniz gerekiyor, Bayan Averell. Sizi tutuklamak istemiyorum ama mecbur kalırsam tutuklarım."

Chloe'nin fal taşı gibi açılmış gözlerle tırabzanın üzerinden baktığını ve Robert'ın ağzının oynadığını biliyordum ama duyabildiğim tek şey kendi kalbimin çarpıntısıydı. Bayılacağımı sandım. Caine öne çıkıp koluma dokunduğu anda dünya başıma yıkıldı. Bu gerçekten oluyordu.

"Buckley'yi arayacağım," Robert sanki hücreye götürülen kendisiymiş gibi, dehşet içindeydi. "Tanıdığı birileri vardır."

"Hayır. Onu arama." Beynim çok hızlı çalışıyordu. İstedğim son şey Angus Buckley'nin bu işe karışmasıydı. Ama kim yardım edecekti? Aklıma bir isim geldi. "Darcy Jones. Çalışma odamdaki adres defterimde. Onu ara." Sonra beni ailemden ve evimden hızla uzaklaştırdılar. Aman Tanrım, umarım Darcy numarasını değiştirmemişti.

“Ve hepsi bu mu?” Darcy öne eğildi. Ben yanındaki koltukta avuçlarım ter içinde, vücudum ağrırken, onun neredeyse eğleniyormuş gibi bir ses çıkardığına yemin edebilirdim. “Elinizdeki tek şey bu mu?” diye devam etti. “Birkaç yastık kılıfı lifi ki kabul edelim, bunlar aşırı yorgun veya çok meşgul bir hemşirenin hastayı düzeltirken biraz fazla sert davranmasından kaynaklanmış olabilir ya da gerçekten de hastanın ölümünden hemen önce hastanın kendisi tarafından oluşmuş olabilir. Olanlara tanıklık edecek kimse yok çünkü.”

Dedektif Çavuş Hildreth, nüfuzlu bir avukat bulmamı bekliyor olmalıydı ama sanırım o bile benim olağanüstü ceza avukatı QC*, Darcy Jones kadar yükseğe çıkabileceğimi düşünmemişti. Üniversitedeyken bile hepimiz Darcy’in başkalarına korku salan türden bir avukat olacağını biliyorduk; çekici, nüktedan, keskin zekâlı ve karşı tarafın argümanlarını hedef aldığı anda bir avının izini süren bir köpekbalığı kadar hızlıydı. Bu adamın kariyerinin gelişimini uzaktan izleyerek öğrendiğim bir şey vardı: *Başka bir hayat yaşasaydım şimdi Bayan Jones olabilirdim, bunun nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordum.* Hiç kimse QC Darcy Jones’la uğraşamazdı.

Darcy kaybetmez ve davanızda en ufak bir çatlak varsa, tıpkı şu anda Hildreth ve Caine’e yaptığı gibi, onu ezip geçerdi. Hildreth öne eğildi.

* Queen’s Counsel (Kraliçe danışmanı), İngiltere’de yüksek düzeyde uzman ve saygın avukat anlamına gelir. -en

“Bayan Averell, hem ailesine hem de meslektaşlarına, annesinin yetişkin hayatı boyunca ölü olduğunu iddia etmiş.”

“Bu bir suç değil,” diye karşılık verdi Darcy. “Müvekkilimin annesiyle hiçbir ilişkisi yoktu ve böyle bir isteği de yoktu, bu yüzden annesinin vefat ettiğini insanlara söyleme seçeneğini kullanması doğaldı. Geçmiş onu ilgilendirir.”

“Emma,” dedi Hildreth bana bakarak. “Ablan Phoebe uyumadığını söylüyor.”

“Herkesin uykusuzluk çektiği dönemler olur.” Darcy başını sallayarak bana onay verince konuştum. Sorgu boyunca çok az konuşmuştum, Darcy hurlayan bir kaplan gibiydi, ara sıra cevap vermeme izin veriyordu, böylece işbirliği yapmıyormuş gibi görünmüyordum.

“Annen uykusuzluk çekmeye başladığında akıl sağlığı ciddi şekilde kötüleşmişti, değil mi? Kırkıncı yaş gününden önceki haftalarda.”

“Beş yaşındaydım, bu yüzden söylemek zor,” diye çıktım. “Ama olayların gidişatına bakılırsa, sanırım öyle denebilir.”

Darcy elimi tuttu, beni sakinleştirdi ve bu hissi ne kadar sevdiğime şaşırdım. Güven veriyordu. Koruyucuydu. Tamamen benim yanımdaydı.

“Konuya gelin, Dedektif. Hepimiz söz konusu geçmişini biliyoruz.”

“Phoebe ayrıca bize, senin de annen gibi kırkıncı yaş gününde, yani birkaç gün sonra, bir tür psikotik kriz geçireceğinden her zaman endişelendiğini söyledi.”

“Birini endişeleri yüzünden tutuklayamazsınız,” dedi Darcy.

“Ve şimdi uyumuyorsun.” Kadın, Darcy hiç konuşmamış gibi bana baktı. Darcy kaplansa, o bir terrierdi. “Tıpkı annen gibi. Sanırım onun yaptıklarını yapabileceğinden korkmamak seni için çok zor olurdu. Sana her zaman onun gibi olduğunu söylediler, değil mi? Aksini kanıtlamak için çok çalıştın. Yükseklerde uçan bir kariyer. Çocuklar. Geçindirmen gereken bir aile; sanırım kocan çalışmıyor. Bunların hepsi çok büyük bir baskı, değil mi?”

Sonra annen hastaneye sevk ediliyor ve hayatına geri dönüyor.”

Şu an Phoebe’yi boğazlayabilirdim. Onu sahte endişelerle dolu, tüm geçmişimizi, hatta geçmişteki o yasal kayıtlarda olmayan kısımları bile etkili bir şekilde anlatıp beni potansiyel bir canavar gibi gösterirken hayal edebiliyordum.

“Onu o hastanede sadece bir kez ziyaret ediyorsun, gözle görülür şekilde sarsılmış ve üzgün bir şekilde ayrılıyorsun ve hemen ardından Bayan Bournett ölü bulunuyor. Yatağın yanında, yerde boğulmuş olabileceğine dair kanıtların bulunduğu bir yastık var. Söylesene, benim yerimde olsan sen ne düşünürdün?”

“Yastığı neden orada öyle bırakayım ki?” O kadar öfkeli ve sinirliydim ki Darcy’nin susmam için işaret ettiğini görmezden geldim. “Aptal değilim, neden geri koymayayım ki? Neden annemi öldürdüğümü ilan eden büyük bir neon tabela gibi yerde bırakayım?”

“Belki de panikledin,” dedi Caine. “İnsanlar panikler.”

“Buraya başkalarının ne yapabileceği hakkında konuşmaya gelmedik.” Darcy önündeki kâğıtları karıştırdı. “Bu ilk rapordan gördüğüm kadarıyla, öldürüldüğü iddia edilen kurbanın yüzünde veya boynunda herhangi bir morarma yok ve bir mücadele veya güç kullanıldığına dair hiçbir kanıt da yok. Ellerinde savunma izi veya tırnaklarının altında bir saldırganı tırmalamaktan kaynaklanan deri sıyrıkları da yok.”

“Patricia Bournett öldüğünde sakinleştirici verilmişti ve hareket edemiyordu—”

Darcy, Caine’in sözünü bitirmesine izin vermedi. “Annesinin uzanıp bileğini sıkıca kavrayarak gözlerini açtığına dair ifade veren müvekkilim öyle demiyor ama.”

“Bunun için elimizde sadece müvekkilinizin sözü var.” Hildreth kollarını kavuşturmuş bir şekilde sandalyesine yaslanmış ve iyice sinirlenmiş görünüyordu. Beni itiraf etmeye zorlayabileceğini düşündüğü şey her neyse, Darcy ona bir şans vermiyordu. Beni buraya getirdiklerinde çok korkmuş olabilirdim ama kanunu biliyordum ve Darcy’nin buraya gelmesini bekle-

diğimiz birkaç saat içinde *hiçbir şey* söylememem gerektiğini de.

“Aslında öyle değil,” dedi Darcy. “Buraya gelirken hastane personeliyle konuştum ve Patricia Bournett’in kalp atış hızı ve kan basıncında saat 14.48’de yaklaşık otuz saniye süren bir artış olduğunu öğrendim. Tamamen sakinleştirilmiş birinde görmeyi bekleyecekleri türden bir artış değildi, bu da müvekkilimin annesinin o anda aktif olduğu yönündeki ifadesini destekliyor. Bayan Bournett’in kalp atış hızının bir sonraki sefer çok hızlı bir şekilde arttığı zaman ise ölüm anında gerçekleşiyor.” Duraksadı. “Yani müvekkilim arabasında, oğlunun okulundan gelen telefon aldıkdan sonra.”

“Telefon geldiğinde nerede olduğu tartışmaya açık.”

“Şimdilik evet.” Tekrar gülümsedi. “Yine de Bayan Averell’in arabasının park edildiği hastane otoparkının güvenlik kamerası görüntülerini görmek için izin isteyeceğim. Müvekkilimi tutuklamakla tehdit etmeden önce sizin bunu talep etmemiş olmanıza şaşırdım.”

Hildreth, kahve bardağına garip bir şekilde bakan Caine’e yan yan baktı. Belli ki bunu yapması gereken kişi Caine’di.

“Ve diğer dolaylı kanıtlarınıza gelince, Patricia Bournett’in iki kızından müvekkilimin yüksek öğrenimini tamamlamış, hukuk alanında çok iyi bir kariyere ve neredeyse yirmi yıldır birlikte olduğu bir aileye sahip olduğunu hatırlatmak isterim. *Diğer kızı* -Patricia’nın kırkıncı yaş gününde yastıkla boğarak öldürmeye çalıştığı kızı- potansiyelini hiçbir zaman tam olarak gerçekleştirememiş, yalnız bir kadındır ve kesinlikle ailevi kırgınlıkları da mevcuttur ve o gün o da hastanedeydi.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Herhâlde öyle düşünmüyordu...

“Phoebe Bournett’in annesini öldürdüğünü iddia etmiyorum elbette. Bu saçma olur. Müvekkilimin etkileyici hayatını ve kariyerini, kendisi için neredeyse bir yabancı olan ve büyük olasılıkla zaten ölmekte olan bir kadını öldürmek için heba edeceğini iddia etmek kadar saçma. Kişisel geçmişinin tekrar etmesiyle ilgili endişelerine gelince, anne babası genç yaşta kalp krizinden ölen

herhangi birine sorun, inanın bana, o kişi de aynı yaşta kendisine de aynı şeyin olacağından endişe eder. Bu insanın doğasında var." Sandalyesine yaslandı. "Ve bu da Dedektif Çavuş Hildreth, davanızı daha siz açmadan mahvettiğim anlamına gelir. Sanırım müvekkilim artık gidebilir, değil mi?"

Karakoldan çıktığımızda saat sekizi geçiyor ve sıcak gün hoş bir akşama dönüşüyordu. Darcy şehrin merkezinden geçerken, barlar dinlenip eğlenen insanlarla doluydu. İçimden bir kıskançlık hissi geçti. Bu kadar kaygısız olmak harika bir şeydi.

“Bana fatura kesmeni tercih ederdim,” diye tekrarlardım yaklaşık üçüncü kez. Karakola gelmek zahmetsizmiş ve kendisi hiç meşgul değilmiş gibi davransa da ben bunun doğru olmadığını biliyordum.

“Sorun değil. Gerçekten. Arkadaşlar neden var? Eğer evlenirsem ve boşanmam gerekirse, ben de senden yardım isterim.”

“Anlaştık.” Yenilgiyi kabul ettim.

“Nasılsın?” Bana baktı. “Yani, harika görünüyorsun. Uyumayan, arabasını çarpan ve polis sorgusuna çekilen bir kadın için harika.”

“Bu en iyi hâlim.” Ona sıırıttım. Diğer yandan, o gerçekten harika görünüyordu. Yirmili yaşlarımızdaki hâlimizden çok da farklı değildi. Bunu başarabilen tanıdığım tek erkek olabilirdi. Orta yaş göbeği yoktu, saçları her zamanki gibi gürdü ve çekiciliğine tuhaf bir şekilde katkıda bulunan bir tutam beyazı vardı. Kısacası hâlâ muhteşemdi.

Camdan dışarı baktım. Hayatın bu şekilde sonuçlanması komikti. Chloe’ye bu kadar genç yaşta hamile kalmasaydım, kim bilir neler olurdu. Robert’la birbirimize karşı daha tahammülsüz olmaya başlamıştık. Çok çalışıyordum, Darcy ile çok zaman ge-

çiriyordum ve ikimiz de kesinlikle bir çekim hissediyor, 'keşke' diye düşünüyorduk. Sarhoşken bir kez öpüştük, sonra ben hamile olduğumu öğrenmiştim ve mesele kapanmıştı. Robert'a hiç anlatmadım. Gereksiz olduğunu düşündüm. Ben okurken, o ve Phoebe de yakınlaşmış, evde baş başa çok fazla vakit geçirmişlerdi. Aralarında bir şey olup olmadığını merak etmiş ama hiç sormamıştım. Darcy'e olan aşkım yüzünden yeterince suçluluk duyuyordum çünkü. Sonra bebeği doğurmaya karar verdiğimizde, Robert'la olan geleceğim de belirlenmişti. Genel olarak pişman değildim. Robert'ı sevmiştim. Hâlâ da seviyordum.

"Hadi ama," dedi. "Gerçekten nasılsın? Bütün bu saçmalıklar dışında. Evlilik hayatı nasıl? Hâlâ iğrenç derecede mutlu musun?"

Buna nasıl cevap verilirdi ki? "Hemen hemen," dedim, evliliğimi hafif bir övgüyle yererek. "Yirmi yıl uzun bir süre ve biz çok farklı insanlarız. Ama beni yanlış anlama, Robert harika biri. Önce Chloe ve sonra Will ile evde kalma işini kabul etmeseydi asla kariyerime odaklanamazdım. Bunun için ona çok şey borçluyum."

"Sanırım onun da işine geldi. Derslerine zar zor yetişiyor, dediğini hatırlıyorum. Ne oldu? Üçüncü mü? O zamanlar üçüncü olmak için çok da çalışmak gerekmiyordu. Üçüncülük çok işten kaçınma çabası gerektiriyordu."

"Bu sert oldu!" Gülmeden edemedim. "Ve galiba adil."

"Kesinlikle adil oldu. O barda sadece bedava bira ve sigara için çalışıyordu. İkinizin neden birlikte olduğunuzu kimse anlamıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Sen çok hırslıydın. Başarmaya çok kararlıydın. O ise keyfine göre yaşıyordu."

"Zaten ben de onun en çok bu yönünü sevmiştim. Kendinden memnundu." Bu kısım doğrudu. Robert çok normaldi ve ben de her şeyden çok, normal olmak istiyordum. "Şimdi kendi barını açmak istiyor. Sanırım orta yaş krizi geçiriyor." İkimiz de kah-

kaha attık. Kendimi sadakatsiz hissettim ama bana delirmişim gibi bakan biri yerine, yardım eden biriyle olmak çok güzeldi.

"Ya sen? Nasıl oldu da evlenmedin? Seni nikâh masasına sürüklemek için sıraya gireceklerini düşünürdüm."

"Ah, yol boyunca birkaç kez tehlikeli durumlar yaşandı ama hukuk nasıldır bilirsin. Uzun saatler alır. Ve bir davaya girdiğimde, tam olarak *içine* girerim aslında. Oyunun heyecanını severim. Birinin bununla rekabet etmesi zor."

"Bu yönünü hatırlıyorum. O zaman bile hepimiz senin *o kişi* olacağını biliyorduk. Süperstar avukat."

"Biz ne zaman kırk olduk, Bebek Spice?" diye sordu ve eski lakabımı duyunca yüksek sesle güldüm. Emma Bournett. Emma B*. Bebek Spice.

"Sorma. Bu aralar daha çok Büyükanne Spice gibiyim."

"Hâlâ iyi görünüyorsun." Göz kırptı. "Yaşlı bir kuş için. Ve iyi ki beni aradın çünkü cinayetten suçlu bulunmana ve işi başkasının almasına çok sinirlenirdim."

Durumu bu kadar saçma bulması ve bununla ilgili şaka yapabilmesi hoşuma gitti ama gülümsemem hâlâ tereddütlüydü ve o bunu gördü.

"Hey, özür dilerim. Komik değildi, biliyorum. Bazen çok kaba oluyorum."

"Hayır, yanımda birinin olması güzel." Köye giriyorduk. Konuşurken huzurlu sessizliğe baktım. "Annemi sevmediğim kesin. Çocukken beni korkuttu, yetişkin olarak da o anılar beni korkutuyor. Ama onu ben öldürmedim." Ağzımdan birdenbire içimi kemiren o düşünce çıktı. "Phoebe hakkında neden öyle şeyler söyledin?"

"Polisin tembellik ettiğini vurgulamak istedim." Yola baktı. "Buradan sonra yolu tarif etmen gerekecek."

Kavşağı işaret ettim. "Beni şurada bırakabilirsin. Temiz hava iyi gelir ve hareket etmem gerek, yoksa tüm vücudum kasılacak."

* Emma Bunton, ünlü kız grubu Spice Girls'ün en genç üyesidir. -en

“Emin misin?”

Başımı salladım ve kaldırıma yanaştı. “Otoparktaki görüntülere bakınca sana haber veririm. Beni istediğin zaman ara.” Duraksadı. “Seni tekrar görmek güzeldi. Gerçekten.”

“Ama bir dahaki sefere,” dedim, “bir barda falan buluşalım, polis karakolunda değil. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye cevap verdi ve sonra telefonu çaldı ve gösterge panelinde *Veronique* ismi belirdi. Garip ifadesinden bunun bir iş telefonu olmadığı anladım ve midemde oluşan sancı beni şaşırttı. Elbette biri vardı. Kesinlikle güzel, şık, zeki, otuz yaşında biri olmalıydı.

Arabadan inerken, sahip olabileceğim hayat için çok kısa bir anlığına hissettiğim özlem için kendimi aptal gibi hissettim. Kapıyı kapattım, el salladım ve o gidene kadar gülümsememi korudum. Sonra eve doğru yürümeye başladım. Yediğim darbelerden moraran omuzlarım hemen düştü.

Yavaşça içeri girdim ve sessizce ayakkabılarımı çıkardım. Holdeki masada posta vardı, sanırım faturalardı. Bekleyebilirlerdi. Zarfların altından fotokopisi çekilmiş bir A4 kâğıdının taşıdığını gördüm. Robert'ın yatırım yapmak istediği barın detaylarıydı. O da bekleyebilirdi. İkimizin de imzası olmadan birikimlerimizden hiçbirini kullanamaz, yani benim onayım olmadan yatırım yapamazdı. Ve bu gidişle onaylayacağımı sanmıyordum.

Ayaklarımı ahşap zemine sessizce basarak mutfığa doğru yöneldim ve sonra aniden durdum. Kocam ve ablam kahvaltı tezgâhının yanında birbirlerine sıkıca sarılıyorlardı. Belli ki içeri girdiğimi duymamışlardı.

"Ne kadar sıcak bir ortam," dedim. Phoebe hemen toparlandı ve bana sarılmaya geldi, bu onun karakterine hiç uymuyordu. Omuzlarımdaki morluklarımdan dolayı acıyla inledim.

"Söylediklerim için üzgünüm. Ben... Bilmiyorum. Endişelenmişim."

"Sana tokat attığım için ben de üzgünüm," diye cevapladım beceriksizce. "Çok kötü bir şeydi." Ve üzgündüm. Üzgün olmanın başka bir şey olamayacak kadar yorgundum ve ona tokat atmış olmam korkunçtu.

"Robert beni aradı," dedi. "Endişeliydi. İkimiz de endişeliyiz."

Biz. Kaskatı kesilip geri çekildim. Bu nadir kucaklama dikkatimi ikisine vermemem için bir taktik miydi?

“Chloe nerede?” diye sordum ve üçümüzün arasındaki atmosfer tekrar değişti. Beni en çok sevmesi gereken iki yetişkin şimdi gergindi ve ikisinin yakınlığından duyduğum rahatsızlık da çok belliydi.

“Yukarıda uyuyor.” Robert öne çıktı. “Kazanın şoku yüzünden.”

Buzdolabımdaki biralardan birini alıp açtım ve uzun bir yudum içtim. “Endişelenme, polisi Darcy hallediyor. Bunu benim yapmadığımı kanıtlayabilir.” Bu Robert’ın kıskançlık sancısına kapılmasına mı neden olacaktı? Yoksa ilişkimizin parçalandığı, neredeyse farklı yönlere dağılacığımız o dönemi unutmuş muydu?

Arkamı döndüğümde Phoebe ile bakışmalarını yakaladım. Tüylerimi diken diken eden sinsi bir bakışmaydı bu. Suçluluk duygum hakkında konuşmuşlar gibi görünüyordu ve benim yapmadığımdan Darcy kadar emin değillerdi.

“Ben gideyim.” Phoebe çantasını kaptı. “Sen de biraz dinlen.”

Hiçbir şey söylemedim. Robert onu uğurlamaya gitti. Mutfak masasında kâğıtlar ve poster boyaları vardı, Will’in el işleri kurusun diye masanın üzerine yayılmıştı. Sanat. Bu Phoebe’nin işi olmalıydı. Belki daha az gergin olmayı öğrenirse, çizdiği resimler de daha fazla ruha sahip olurdu. Resimlere baktım. Denizde bir tekne. Will’in yapabileceğinden daha iyiydi. Uzun süredir uzakta olan biri için Phoebe kesinlikle aile hayatımıza tekrar sızıyordu.

“Sen ve Phoebe iyi anlaşıyorsunuz.” Nurofen’in ağrı ve sızılarına etki etmesini beklerken adada bira içiyorduk.

“Sanırım öyle,” dedi Robert, birasının etiketini çekiştirerek. “Will’le arası çok iyi. Senin için endişeleniyor.” Bana baktı. “Ben de endişeleniyorum.”

“İkiniz de aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz.”

“Benimle konuşmanı istiyorum, Emma. Bana annenden ve neden bu kadar korktuğundan bahset. Başına ne geldi?”

Kendi şişeme baktım. Ona Chloe’den bahsetmek istiyordum ama bu artık yarına kadar bekleyebilirdi. Ben bitkin, kazadan

yıpranmış ve artık konuşmak istemiyor olsam da o cevap istiyordu. "Phoebe sana çoktan anlatmıştır sanıyordum."

"Senin adına konuşamayacağını söyledi."

"Aferin ona." *Ama polisle konuştu*, diye eklemek istedim.

"Bu konuda seninle iletişim kurmaya çalışıyorum," dedi yorgun bir şekilde. "Ve benimle konuşmak sana kendini daha iyi hissettirebilir. Dök içini."

İçimi zaten Dr. Morris'e dökmüştüm ve sağladığı rahatlama kısa sürmüştü, bu yüzden kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını sanıyordum ama Robert'ı dışlamaya devam edersem evliliğimizde her ne olacaksa, benim suçum olacaktı.

Bitkinliğim ve günün olayları beni duygusal olarak neredeyse uyuşturmuştu ve avuçlarım Dr. Morris'in ofisinde olduğu gibi terlemiyordu. *Ne olacaksa olsun* modundaydım. Derin bir nefes aldım.

"Onun gibi olmadığımı biliyorum," diye başladım. "Onun hasta bir kadın olduğunu biliyorum. Her şeyin geçmişte kaldığını ve hayatımın her yıl küçülen sadece minik bir yüzdesi olduğunu biliyorum. Bütün bunları *biliyorum* ama *hissettiklerim* tamamen farklı." Duraksadım. Çocukluğumu nasıl açıklayabilirdim?

"O zamanlar tuhaflıklar bizim için normaldi, herkes için normal olmadığını bilsek bile. Okuldan sonra hiç arkadaşım yoktu çünkü onların evlerinde perdeler hep açıktı, bizimkinde ise hep kapalıydı." Bira etiketini çekiştirdim, başparmaklarımın etrafındaki deri çok hassaslaşmıştı. "Phoebe, *o olaydan* önce annemin bazen, hatta haftalarca nefes almak için dışarı çıktığını, evi temizlediğini, tamamen sevgi dolu olduğunu söylerdi. Sarılıp her şeyin daha iyi olacağına dair sözler verdiğini. Ben o dönemleri hatırlamıyorum. Bazen Phoebe'nin bunları uydurup uydurmadığını, öyle iyi dönemler olmadığını ama eğer annem her şeyi tamamen boş verseydi sosyal hizmetlerin bunu sonunda fark edeceğini düşünüyorum. Ama kırkıncı yaş günü yaklaşırken hiç rahat yüzü görmedik." Boğazım kurudu. "Uyumayı bıraktı. Sürekli kendi kendine mırıldanıyordu. Anlamadığımız şeyler

söylüyordu.” Hatırladıkça neredeyse dibine kadar inmiş bira-
dan bir yudum daha aldım. O sayıları tekrar tekrar fısıldıyordu;
şimdi kafamı dolduran aynı sayılar.

“Durum daha da kötüleşti. O daha da kötüleşti. Doğum gü-
nünde erkenden kalktık ve Phoebe’nin okuldan getirdiği renkli
kâğıtlardan ona bir kart yaptık. Phoebe yaptı aslında, ben sadece
içine adımı yazdım.”

Burada, güzel mutfağında otururken hâlâ o küflü havayı
koklayabiliyor ve dizlerimin altındaki ucuz halıyı hissedebili-
yordum. “Aşağı indiğimizde...” *El ele, önce Phoebe, içimizde korku
ve heyecanla onu mutlu etmek istiyorduk, bak Anneciğim bak, seni se-
viyoruz, lütfen sen de bizi sev.* “Onu mutfakta bulduk. Elinde bir
kutu yumurta vardı. Tanrı bilir ne kadar eskiydiler. Teker teker
hepsini parçalıyordu.” Olayı sanki dün yaşanmış gibi hatırlıyor-
dum. Sırtı bize dönüktü. Saçları dağınık ve kirliydi, aşağı doğru
savruluyordu. Kolu dümdüz yana uzanmıştı.

Çat. Çat. Çat.

“O an -ben bile- bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyorduk.
Phoebe yukarı çıkmak istedi ama ben istemedim. Yaptığımız
kartla o kadar gurur duyuyordum ki ona vermek istedim. O
yüzden denedim.” *Phoebe beni geri çekmeye çalışırken bir adım öne
çıktım. Kalbim güm güm atıyordu. “Anne?”*

“Beni hızla yakaladı, kendine doğru çekti ve sarstı. Beni kor-
kuttu. Geceleri onu uyutmadığımı söyledi.” Robert’a baktım.
Sarsma kısmında gözleri biraz kısılmış mıydı? Ben’e yaptıkları-
mı mı düşünüyordu?

“Okuldan sonra, işte o zaman—” Duraksadım. Mahremiyetim
bu şekilde ihlal edilirken daha ne kadar şey anlatabilirdim ki?
“Nehir yolundan eve yürürken yoğun bulutları, tenimizde uç-
şan minik sinek sürülerini hatırlıyorum. Phoebe annemin arka-
daşının evine gitmek istiyordu ama ben eve gitmek istiyordum.
Pasta olabilir diye düşündüm. Özel bir çay. O iyidir diye düşün-
düm.” Derin bir nefes aldım. “Ama iyi değildi. Daha da kötüydü.
Şarap içiyordu. Alt kattaki dolap kapağına numaralar kazıyordu.

Bizi görünce, beni tuttuğu gibi dolaba kilitledi. Orada saatlerce kaldım. Tüm öğleden sonra, hatta gece olana kadar. Hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sonra fırtına koptu. Phoebe için bir travmaydı, evet, şüphesiz. Ama benim için de bir travmaydı.” Ağzım ekşidi ve biradan pişmanlık duyup Robert’a içerledim. “Sonunda dolabın kilidini açtığında fırtına şiddetleniyordu. Beni dışarı çıkarmayı amaçladığından bile emin değildim. Kapağı açtı, benimle konuştu ve sonra uzaklaşmadan önce tekrar kapattı. Ama bu sefer kilitlemedi. Ben iterek açtım.” Kalbim hızla çarpıyordu. Ne kadar anlatırsam anlatayım o geceden asla kurtulamayacaktım.

“Şarap şişesi artık boştu, yerde bırakılmıştı. Yukarı çıkarken merdivenlerin gıcirtısını duyabiliyordum. Gece yarısıydı ve bütün ışıklar kapalıydı. Arka kapı açıktı, hatırlıyorum çünkü yaz olmasına rağmen serin bir rüzgâr vardı ve yağmuru mutfığa taşıyordu. Linolyum zemine vuran damlaların çıkardığı sesi duyabiliyordum. O kapıdan dışarı koşup bir daha asla geri dönmek istiyordum. Sadece koşmak, koşmak, koşmak. Ama Phoebe’nin yukarıda olduğunu biliyordum, annemiz de yukarıdaydı ve hayatımda hiç olmadığı kadar korkuyordum.”

Duraksadım, bir sonraki kısmı nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Merdivenleri çıkmaktan bahsetmiyordum. Koridorda kendimi zorlarken kalbimin küçücük göğsümde gümbür gümbür atmasına neden olan tuhaf seslerden bahsetmiyordum.

“Onu hâlâ görebiliyorum,” dedim sonunda. “Phoebe’nin yatağının başında durmuş, yastığı yüzüne sertçe bastırıyordu. Çok kafam karışmıştı. Ne yaptığını veya neden yaptığını anlamıyordum. En çok Phoebe’nin bacaklarını hatırlıyorum. Eskiden onlarla ilgili kâbuslar görürdüm. Şilteye vuruyor, havada tekmeler savuruyordu. Neyse,” derken derin bir nefes aldım, sonuna geldiğimde sesim daha sertti çünkü ana detaylar bitmişti. “Başını kaldırıp beni orada görmese ve yere yığılmasa ne olurdu bilmiyorum. İlk başta mini bir felç geçirdiğini düşündüler ama buna dair tıbbi bir kanıt yoktu. Kafasında patlayan her neyse, damarlar veya kılcal damarlar değildi. Onun özüydü. Belki de akıl sağ-

lığı. Phoebe ve ben onu orada yerde bırakıp evden kaçtık. Bir komşu polisi aradı ve olay kapandı. Phoebe bir daha asla eskisi gibi olmadı, ben de.” Ona baktım ve *daha fazlasını* beklediğini gördüm.

“Farklı koruyucu ailelere gitmemiz durumu daha da kötüleş-tirdi,” diye devam ettim. “Phoebe hâlâ tüm ailelerin beni istediği-ni ve onu istemediğini düşünüyor ama bu doğru değil. Ben daha küçüktüm, hepsi bu. Sanırım daha kolaydı. Çok tatlı bir aile beni almaya geldi ve onlarla yaşamaya o kadar hevesliydim ki beni evlat edineceklerinden emindim. Sanırım Phoebe’yi kendimden soğuttum. O zamanlar kimse onu istemiyordu. Ama beni isteyen o ilk aile fikrini değiştirdi ve sonra ikimiz de aynı duruma düş-tük. Kendi başımızın çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar her birimiz birkaç farklı koruyucu aileyle kaldık. Benimkiler onun-kilerden daha iyiydi, sanırım bu konuda haklı ama ben onun ka-dar kızgın değildim. Sevmek *istiyordum*. Neyse, bu tarz şeyleri bilirsin. Bu konuda yalan söylemedim.”

Robert şişesine baktı. “Yani annenin Phoebe’ye yaptığı şey Will’in çizimleri gibiydi,” dedi sonunda.

“Evet,” dedim ayağa kalkarken. “Phoebe’nin ona bir şey söy-lediğini buradan anladım.” Tam itiraz edecekti ki sözünü kestim. “Bilerek ya da bilmeyerek anlatmış olabilir. Ama kesinlikle ben anlatmadım.”

Yaşlı bir kadın gibi yanından geçtim -*onun gibi kamburlaşmış-tım*- her eklemim ağrı ve yorgunluktan çığlık atıyordu. “Banyo yapacağım. Sabah çekici ile konuşup arabayı halletmem gerek. Papatya çayı getirir misin?” Başım salladı ve rahatlatıcı bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bunun yerine, sanki ber-bat bir gün geçiren oymuş gibi, bana solgun bir gülümsemeyle baktı.

Küvet dolarken Chloe’nin kapısını çaldım. Cevap vermedi. Tekrar çaldığımda hâlâ cevap alamayınca içeri girdim. Yatakta yan yatmıştı, yüzü bana dönük değildi.

“Git buradan, anne.” Somurtkandı, tam bir genç kızdı, hiç de yetişkin bir kadın değildi. Yatağının kenarına oturdum. Onunla kavga etmek istemiyordum. Ona kol kanat germek istiyordum. Konuşmadan önce biraz bekledim, bana dönmesini umdum ama dönmedi.

“Babanızla tanıştığımda senden çok da büyük değildim, biliyorsun.” Bir elimi omzuna koydum ve temasımla kaskatı kesildi ama yumuşak bir sesle konuşurken elimi çekmedim. “Ve sonra tabii ki sen geldin ve bir aile olduk. Bu yüzden aşkı anlıyorum, Chloe. Ve bu kadar gençken ne kadar güçlü hissedildiğini hatırlamayacak kadar yaşlı değilim. Her şey yeniyken.” Hâlâ cevap yoktu. “Arabada söylediğim birçok şey için özür dilerim. Ciddi değildim, şoktaydım, öfkeliydim ve senin için endişelenmişim. Eminim onu seviyorsundur. Ve evet, o da seni sevebilir. Neden sevmesin ki? Güzelsin, zekisin, nazıksın ve harika bir enerjiyle dolusun. Sevilmesi çok kolay birisin.”

Parker Stockwell, Julian’ın son zamanlarda ne kadar dalgın olduğuna, *genç bir kadınla birlikte olduğuna, ondan başka hiçbir şey düşünemediğine* gülüyordu, bu yüzden muhtemelen âşık olmuştu. Belki de âşık olduğunu sanıyordu. Bebeğim için sakın kalmaya çalışmak istememe rağmen, bunu düşünmek yine öfkemi kabartıyordu. Chloe’yi zihnimde küçük bir kızıdan ziyade, genç bir kadın olarak düşünmeye çalıştım ama bu çok zordu. Zaman nasıl akıyordu?

“Ama muhtemelen henüz öğrenmediğin şey şu ki, dışarıda sevebileceğin daha birçok erkek var. Muhtemelen *daha çok* sevebileceğin birileri. Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun, Chloe? Gerçekten? Michelle’i senin için terk etse bile? Aranızda yirmi yaş var. Ve yaşı önemli olmadığını söyleyeceğini biliyorum ama önemli. Sen bir şeyler yapmak isteyeceksin. Maceralar yaşamak. Üniversiteye gitmek, partilere gitmek ve gerçek hayat başlamadan önce genç ve özgür olmanın parçası olan tüm o şeyleri isteyeceksin. Onun zaten iki çocuğu var, bu yüzden her zaman Michelle’e bağlı olacak ve sen de öyle olacaksın. On sekiz

yaşında bir üvey anne. Ve bunun sonuçları? Tanrım, Chloe, o babanın arkadaşı. Her şey çok karmaşık olacak.”

“Sana git dedim.” Sesi soğuktu ama en azından dinlediğini umuyordum. Zeki bir kızdı ve istemeden de olsa söylediklerimi düşünecekti. “Seni seviyorum, Chloe. Ne olursa olsun her zaman yanında olacağım.” Ayağa kalktım. “Babana henüz bir şey söylemedim. Ama söyleyeceğim. Ve o öğrenmeden önce bitse iyi olur. Tamam mı?”

Aldığım tepkiye göre derin uykuda da olabilirdi. Kapıya ulaştığımda arkama baktım. “Ve kafayı falan yemedim, Chloe. Yolcu kapısını açacağını sandım. Seni korumaya çalışıyordum. Bu benim işim. Ben senin annenim. Seni her zaman koruyacağım.”

Saat gecenin ikisi olmuştu. Ellerimi bastırduğım cam soğuktu. Cama geniş bir O şeklinde hohladım. Bahçeden bana bakan birine nasıl görünürdüm acaba? Şortum ve tişörtümün içinde soğuğu hissedene kadar vücudumu cama bastırdım, sonra morluklarım acısa da yüzümü çevirip bir yanağımı cama yasladım. Gecelerimi dolduran tikleri besleyen bu korku sisini dağıtmak istiyordum.

Deliliği.

Geceleri, ben de kendim için Robert ve Phoebe kadar endişeleniyorum. En azından Robert'ın uyanmasını düşünmek zorunda değildim. Başka bir NightNight sayesinde tamamen uyku-daydı. Bana sırf barını açamasın diye mi Chloe'nin üniversiteye gitmesini istediğimi ve paranın böylelikle biteceğini sormuştu. Beni nasıl bir kadın sanıyordu? O nasıl bir kocaydı?

Ve nasıl bir kadın kocasını ilaçla uyuturdu?

Ben kimdim? Gündüzleri yorgun, arabayı çarpan, çocukları sarsan, paranoyak ve cinayetle şüpheli Emma. Geceleriye beni bir şekilde rahatlatan bu tuhaf davranışların yarattığı sis bulutuyla sürüklenen Emma. Gerçek ben ikisinin arasında bir yerde mi sıkışıp kalmıştı?

Kendimi bahçede yukarı bakarken hayal ettim; her zaman dünyayla mücadele etmeye hazır olan hâlimi, ne istediğini ve nasıl elde edeceğini tam olarak bilen hâlimi. Başkalarının her zaman örnek aldığı kişiyi. Bahçedeki eski ben, *Kendini toparla,*

derdi. *Bu durumu kontrol altına al. Sonuna kadar git ve devam et.* Merdiven altındaki dolabın içine girmem için yaptığı çağrıya karşı koymakta zorlanıyordum. Bu döngüyü kırmalıyım. Bunu yapmalıyım.

“İki yüz yirmi iki yüz on üç yüz elli beş iki yüz on sekiz...”

Rakamları fısıldadığımı, bir anda susana kadar fark etmedim. Sağımdaki koridorun sonunda bir gölge hareket edince donup kaldım. *Evde davetsiz bir misafir var. Çocuklarım.* Hayır. Çok küçük bir şekildi. Beni izliyordu.

“Will?” Yüksek sesle konuşmak beni şimdiki ana geri getirdi. Gölge odasına çekildi ve gece sersemliğim bir anlığına dağıldı. O olmalıydı. Tanrım, kendimi pencereye yapıştırırken nasıl görünüyordum acaba? Peşinden gittim. Gece lambası yanmıyordu ve gün ışığında çok neşeli olan oda şimdi kül grisi bir kasvetle kaplıydı, sadece dışarıdan sızan azıcık ay ışığı vardı. Alışılmadık derecede düzenliydi, kalın renkli kalemleri ve boyama defterleri kutularında ve oyuncakları sandığındaydı. Phoebe mi yapmıştı? Yoksa Robert mı? Elbette arkasında her zaman dağınıklık bırakan benim küçük kasırgam, Will yapmamıştı. Geçtiğimiz hafta pek de öyle olmadı, diye düşündüm üzülerek. Son zamanlarda kendi gibi olmayan tek kişi ben değildim. Will yatağındaydı, dışarıdan bakıldığında derin uykuda gibiydi ama nefesinin hızlı olduğunu fark ediyor ve göz kapaklarının altında hareket eden gözlerini görebiliyordum. “Uyuyamıyor musun, maymun?” diye sessizce sordum. Cevap vermedi ama parmakları yorganı kavradı. “Bir bardak su ister misin? Yoksa kötü bir rüya mı gördün?” Hiçbir şey söylemedi. Öne eğilip dikkatlice omzuna dokundum. Hafifçe kıpırdanıp sırtüstü yattı. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum. Belki uyuyordu. Belki uyurgezerdi. Belki de onu sadece koridorda gördüğümü sanmıştım. Belki de ben uyuyordum ve bunların hepsi bir rüyaydı. Belki, belki, belki. Kim bilir?

Orada oturup onu birkaç dakika, belki daha uzun izledim ama uyanmadı.

Doğum gününe üç gün kala

Dört buçuktan yediye kadar uyudum, derin ve karanlık bir uykuydu, rüyalar veya kâbuslar yoktu, sadece Robert'ın kalkmasıyla bozulan boş bir hiçlik gibiydi. Kendimi banyoya sürükledim ve doğruca duşa girdim. Vücudumun her yeri ağrıyor, sızlıyordu. Dizimdeki morluk kocaman ve parlaktı. Aynaya bakınca hissettiğim kadar kötü göründüğümü doğrulamış oldum. Dağılıyordum.

Suyu neredeyse tenimi yakacak kadar açtım, omuzlarıma acımasız bir masaj yapması için akış şiddetini arttırdım, ta ki daha fazlasına dayanamayana kadar ve dışarı çıktım. Hafta sonu olduğu için kahvaltıdan sonra bütün günü yatakta geçirebilirdim. Gündüz uyumak geceden daha kolay olabilirdi. Sonra uyandığımda, cumartesi olmasına rağmen Darcy umarım diğer tüm karışıklıkları düzeltmiş olurdu ve Chloe meselesini berrak bir zihinle halledebilirdim. Belki de Julian'ı aramalıyım. Ama hayır, Chloe ona çoktan söylemiş olmalıydı. Böylece Julian da boşanmaktan korkmuş ve ilişkilerini bitirmiş olabilirdi. Ucuz bir ilişkinin sonu ve genç kızımın, gençlik bakış açısından çok çekici görünen yaşlı erkekler hakkında edindiği tecrübe.

Kuruduktan sonra, eski püskü bir eşofman altı ve bir üst giymek üzereyken Robert seslendi.

"Emma!" Bir an beni kahvaltıya çağırdığını sandım ama sesi sanki yukarıdaymış gibi geliyordu.

"Bekle." Eşofman altını çekiştirdim. Artık bollaşmıştı. Uy-

kusuzluk kalori yakıyor olmalıydı, tabii araba kazası ve cinayet suçlamalarıyla birlikte.

"Buraya gel." Sesi soğuktu.

Of Tanrım, yine ne var?

"Tanrım."

Chloe ağzı açık, kızarmış yüzünde şaşkın bir ifade, ağlamaktan şişmiş gözlerle Will'in kapısında idi. Julian ondan ayrılmış mıydı? Bu, sorunlarımdan birinin eksildiği anlamına mı geliyordu? Bana bakmak için döndü ve Julian'la ilgili tüm düşünceler rüzgârda savrulan küller gibi uçtu. Dehşete kapılmıştı. "Bu çok boktan," diye mırıldandı ve odasına doğru yöneldi. "Bu aile çok boktan."

İlerledim ve sonra ağızım açık, hayretle bakan ben oldum. "Ne oldu?" dedim, gerçi ne olduğunu görebiliyordum. Will'in defterinde defalarca yaptığı çizim şimdi yatak odası duvarlarının her yerindeydi, her boşluğa kalın keçeli kalemle büyük küçük çizilmişti. Bazı boşluklara ulaşmak için çekmeceli dolabına tırmanmış olmalıydı. Bakmayı kesemedim. Yataktaki küçük çocuk. Uzun saçları o korkunç Japon korku filmlerinden birindeki hortlak gibi aşağı sarkan deli suratlı çılgın kadın. Resimlerin her yerine düzensiz harflerle tekrar tekrar "Anne" ve iki tane de (daha suçlayıcı bir şekilde) 'Emma' yazılmıştı.

"Bu ne?" diye sordu Robert, odanın ortasında durduğu yerden bana bakarak.

"Bilmiyorum." Yatakta dizlerini çenesinin altına çekmiş, ikimize de bakmayan Will'e baktım. Renkli kalemleri (dün gece kütuda düzenli değiller miydi? Yoksa ben hayal mi görmüştüm? Geceler neden bu kadar bulanıktı?) her yere saçılmış, kapakları açılmış ve kalm peluş krem rengi halıya bir suç mahallindeki rengârenk kan birikintileri gibi sinmişti.

"Ne oldu, maymun?" Yanına oturmaya gittim ama Robert beni engelledi. "Ona dokunma."

"Ne halt ediyorsun, Robert?" Onu itmeye çalıştım ama kollarımı tutup beni durdurdu.

“Dün gece buraya mı geldin?” Sesi öfkeliydi. Hiçbir şey söylemedim, ağzım bir lepistes balığı gibi açılıp kapandı, beni kurtaracak bir doğru ya da yalan bulmaya çalıştım. “Geldin mi?” Bağırırken beni sarstı.

“Sadece bir dakikalığına! Uyanık olduğunu sandım. Düşündüm ki —”

“Tanrı aşkına, Emma, senin yardıma ihtiyacın var.”

“Dürüst olmak gerekirse, ben —”

“Ne?” Beni tekrar sarstı. “Ne? Bu sefer bahanen ne? Oğlumuzu bak, Emma! Şuna bak!” Beni döndürdü, böylece ondan uzaklaştım ama elleri hâlâ beni sıkı sıkı tutuyor ve bakmaya zorluyordu. Will yüzünü dizlerine gömmüş, ileri geri sallanıyordu. “Ne yaptığına bak!”

Elinden kurtuldum. “Ben çocuklarımıza asla zarar vermedim! Çocuklarımıza asla zarar vermem!”

İkimiz de nefes nefese birbirimize baktık, sonra o, sanki bitkin olan kendisiymiş gibi ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. Bana tekrar baktığında öfkesi gitmişti ama yerini daha kötü bir şey almıştı. Net bir güvensizlik.

“Birkaç günlüğüne gitmen gerekiyor.”

“Ne?” Tokat yemiş gibi irkildim.

“Başka bir yere git.” Gözleri benden uzaklaştı. “Burada neler olup bittiğini öğrenene kadar. Seninle. Will’le. Onu birine götürüp işin aslını öğreneceğim. Ve diğer şeylerin de aslını öğrenene kadar burada olmaman en iyisi.”

“Diğer şeyler mi?” Yüzüme atılan bir tokat gibi gelen şey, mideme inen bir yumruğa dönüştü. “Annemden mi bahsediyorsun?” Uzun bir süre birbirimize baktık. “Aman Tanrım, Robert.” Gözyaşlarımı görmesine fırsat bırakmadan arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Arabamı alıp Jury's Inn'e giriş yaptığımda saat neredeyse on birdi, ellerim titriyor ve midem düğümleniyordu. Evden öfkeyle alabildiğim birkaç kıyafeti asarken sert ama berbat makine kahvesini içtim ve sonra yatağa yığıldım. Robert'a çok kızgındım ama bu uykusuzluğun üstesinden gelemediğim için kendime de kızgındım, üstelik hem Will hem de Chloe için endişeleniyordum. Ailemiz gözlerimin önünde dağılıyordu. Telefonuma baktım fakat Darcy'den henüz bir şey yoktu ve dürüst olmak gerekirse, ondan en erken günün ilerleyen saatlerinde haber almayı bekliyordum, tabii eğer haber gelirse. Önümdeki tek ışık, Robert'ın benim yapmadığımı anladığında kendini berbat hissedeceğini bilmektir.

Ama belki de biri yapmıştır.

Kafamın içinde parazit bir solucan gibi fısıldayan bu ses annemin sesiydi. Bastırmaya çalıştım. Darcy'nin dediği gibi, lifler muhtemelen kaba saba bir hemşireden ya da annemin kendi yaptığı bir şeyden kaynaklanmıştı. Muhtemelen. *Peki, başka ne söylemişti?* diye sordu ses. *Sakin bana bunu senin de düşünmediğini söyleme.* Phoebe. Ablam. Darcy'in onun hakkında söylediklerini kafamdan atamıyordum. Annemin fena hâlde mahvettiği iki kızı vardı. O gece öldürmeye çalıştığı kişi Phoebe'ydi, öyleyse neden bunu yapan Phoebe olmasındı ki? Robert'a geçmişimizi anlatmış ve zavallı Will'i de dehşete düşürmüştü. Bu pek dengeli bir davranış değildi.

Aniden aklıma bir şey geldi, o kadar barizdi ki daha önce akıl edemediğime şaşırdım. Ardından içimi bir utanç bastı. *Belki de*

Will'e anlatan Phoebe değildi? Ya Will, Phoebe'nin Robert'a anlattıklarını duymuşsa? Robert, Phoebe'nin ona çocukluğumuz hakkında bazı şeyler anlattığını iki kez söylemişti. Ya Will, Phoebe'nin ona 'annesinin' yaptıklarını anlatırken duymuşsa? Bu onu kolayca korkutabilirdi ve elbette anne kelimesinin kullanıldığını duyunca beni düşünmüştü. Özellikle de benim hakkımda konuştukları için. Her şey kafasında karışmış olabilirdi. Bir annenin, yatakta korku içinde yatan bir çocuğun ve bir yastığın hikâyesi.

Diğer şeyler hakkında daha az endişeli olsam, bu olasılık aklıma geldiği için kendimi daha mutlu hissederdim. Gizli şeyler. Kesinlikle benimle ilgili olan şeyler. Sayılar. Kayıp anlar. Phoebe hiçbir yanlış yapmadıysa annemi ben boğmuş ve hatırlamıyor olabilir miydim? Koridordaki soğuk çayı düşündüm. Diktafona kaydedilen rakamları, zamanın boşluklardan akıp gitmesini. Ben bile kendime tam olarak güvenmiyorken ailemin bana güvenmesini nasıl bekleyebilirdim?

Darcy'e mesaj attım: Kameralardan bir şey çıktı mı? Sonra telefonuma baktım ama cevap alamadım. Gerçekten ne bekliyordum ki? Beni aklamak için tüm hafta sonu planlarını iptal etmiş olmasını mı? Aramızda hâlâ bir çekim olduğunu düşündüğüm için hâlâ utanıyordum. Biz sadece iki eski arkadaşık. Ve ben evliydim. Çevreme bakarken buna güldüm. Evliydim. Evet, tabii, evliliğim gayet iyi gidiyordu. Gözlerimi kapattım. Başım migren yüzünden zonklamaya başlarken, şarkı sözlerinin kafatasımda atan nabızla uyumlu olduğunu fark ettim.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, onları arkama koydum...

Telefonum çalınca irkildim, müzik sustu ve Darcy olmasını umarak hızla cevap verdim ama arayan Dr. Morris'ti.

"Cumartesi günü aradığım için özür dilerim ama başka bir seans ayarlamamışsın," dedi. "Uykuların daha iyi mi? Her şey yolunda mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Sanki hepsi bir şakaymış gibi hafifçe güldüm ama gözyaşlarım fışkırmak üzereydi. "Haplar biraz işe yarıyor ama çok değil. Ailevi meselelerle uğraşıyorum."

“Seni uyutmayan bu mu?”

“Hayır.” Yalan söylemenin ne anlamı vardı? Uzun, titrek bir nefes verdim. “Benim sorunum ne bilmiyorum. Annemi ve yaptıklarını düşünmeden edemiyorum. Benim de yeni tiklerim var. Geceleri yapmam gereken şeyler. Arka kapı kolunu kontrol etmek. Üst kattaki pencereden dışarı bakmak. Alt kattaki dolaba bakmak. Will’in odasına girmek.” Titrek bir nefes verdim. “Bu takıntılı bir şey. Kendimi durduramıyorum. Çok korkuyorum.” Sonunda yüksek sesle söylerken sesim yine titriyordu. “Onun gibi delirmekten çok korkuyorum. Ya çocuklarıma zarar verirsem? Dün Chloe içindeyken arabamı çarptım ve Robert’in bunu bilerek yaptığını düşündüğünü biliyorum. O kadar yorgunum ki ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Yavaşla,” dedi. “Bu sindirebileceğinden çok fazla. Birkaç derin nefes al.” Yarım yamalak bir girişimde bulundum ama doktor araya girdi.

“Daha derin ve daha yavaş. Nefesini duyabilmek istiyorum. Burnundan al... ve şimdi ağzından ver.” Söyleneni yaptım ve sonunda kalbim yavaşladı, ellerim titremeyi kesti. “Özür dilerim,” dedim. Savunmasız olmaktan nefret ediyordum. Her şeyle ben ilgilenirdim. Dağılan kişi asla ben olmazdım. *Dağılanların hepsi bunu söyler.* Annemin sesi kafamın içinde eğleniyormuş gibi fısıldıyordu. *Çocuklarını ve eşlerini pompalı tüfekle vurup namluyu kendilerine çevirmeden hemen önce.*

“Duyguların için asla özür dileme. Önemli olan onları neyin tetiklediğini anlamaya çalışmak. Bana öyle geliyor ki annenin hayatındaki çok kısa bir döneme takılıp kalmışsın ve bu anlaşılabilir bir şey. Çok küçük yaşta seni derinden etkileyen travmatik bir dönemdi. Annen hakkında düşündüğün veya bildiğin her şey o andan geliyor. Kırkıncı yaş gününe kadar geçen o kısa zamandan. Ama o hem öncesinde hem de sonrasında uzun bir süre yaşadı. Belki de şu an boş vaktin olduğu için o dönem hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeye odaklanabilirsin? Annenin hayatının geri kalanını biraz daha tanımaya?”

“İyi de ben onu unutmaya çalışıyorum,” dedim savunmacı bir şekilde. “O öldü.”

“Anladığım kadarıyla, onu unutmaya çalışmak pek işine yaramıyor. Belki de ihtiyacın olan şey onu anlamaya çalışmaktır.”

“Onu anlamak istemiyorum.” Ayağımı yere vuran bir çocuk gibiydim.

“Bu doğru değil. Sen onu *affetmek* istemiyorsun. Ama bence onu anlamak istiyorsun.” Hiçbir şey söylemedim ve uzun bir sessizlik oldu, sonra doktor gitmesi gerektiğini ve birkaç gün içinde beni kontrol edeceğini söyledi. “Söylediklerimi düşün. Kaybedecek neyin var ki?” diye bitirdi ve telefonu kapattı.

Kaybedecek neyim vardı ki? Son sözleri hâlâ kafamda yankılanıyordu. Kaybedecek çok şeyim vardı. Ailem. İşim. Akıl sağlığım. Ama zaten hepsi elimden kayıp gidiyordu. Ve doktor haklıydı. Annemin o gece dışındaki hayatını düşünmeye çalıştığım da hiçbir hatırlamıyordum. Öncesinde de sonrasında da bir boşluk vardı. Peki, onu tanımaya nereden başlayacaktım?

Tabii ya. Annem hakkında bir şeyler öğrenebileceğim tek bir yer vardı. Hartwell Güvenlik Birimi. Otuz yıldan fazla orada yaşamıştı. Muhtemelen orada en uzun süre kalan kişiydi, bu yüzden bana onun hakkında bir sürü bilgi verebilirlerdi. Phoebe de orayı ziyarete gitmişti. Eminim benim de bir şeyleri çözüme kavuşturmak istediğimi anlarlardı.

Telefonumda Hartwell’in iletişim bilgilerini buldum ama aramaya cesaret edemedim. Bunun yerine, olabildiğince profesyonel görünmek için iş hesabımdan onlara bir e-posta gönderdim ve annem Patricia Bournett’i tanıyan biriyle konuşup konuşamayacağımı sordum. Fikrimi değiştirmeden önce *gönder* tuşuna bastım ve telefonumu alıp yatağa uzandım. Başım zonkluyor ve o lanet şarkının sözleri yine zihnimi dolduruyordu.

Sonunda pes edip şarkıyı iTunes’da arattım. Tatlı Billy Pilgrim, ‘Mum Kitap ve Zil’. Akustik versiyonunu indirip oynat tuşuna bastım ve sesi kıstım. Umarım bu uykuma iyi gelirdi. Gözlerimi kapattım ve ilk notalar duyulmaya başladığında uykuya daldım.

Çalan telefon beni uyandırdığında saatin iki olduğunu görünce şok oldum. Şarkı sonsuz bir döngüde dönüp duruyordu ve ben üç saatten fazla uyumuştum. Kuruyan ağzımda gündüz uykusunun ve bayat, ekşi kahvenin tadı vardı ama Darcy'in aradığını görünce hızla doğruldum. Kalp atışlarım arttı, baş ağrım geçmişti.

"Merhaba, Emma? Benim."

"Merhaba," dedim güçlükle. "Kameralarından bir şey çıktı mı?"

"Henüz değil. İnan ya da inanma, kameranın kör noktasına park etmişsin. Arabanın yolcu tarafındaki kenarını görebildim ama içeri girdiğin saati göstermiyor ve annen öldükten birkaç dakika sonra çıkmışsın. Yani zamanlama çok yakın olsa da polis yine de senin yaptığını iddia edebilir."

Hayır, hayır, hayır. Bunun son olacağından çok emindim ve şimdi bir kez daha kendimi kopmuş hissediyordum. "Ama panik yapma," diye ekledi. "Hastane yöneticisiyle konuştum ve bana her girişin her açığı kapsayan kameralarla donatılmış olduğunu söyledi. Sen hangi kapıdan çıktığını hatırlıyor musun? Otoparka en yakın olanından mı?"

"Evet!" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Starbucks büfesinin olduğu yerden. Ana girişten çıkmadım. Benim çıktığım kapı kanada daha yakındı."

"Harika," dedi. "Hemen halledeceğim. Başını dik tut, Bebek Spice. Bu işi halledeceğiz." Ve sonra ben teşekkür bile edemedi telefonla kapattı. *Bu işi halledeceğiz.* Tanrım, umarım öyle olurdu.

Sinirlerim hâlâ gergindi ve bir süreliğine bu otel odasından çıkmam gerekiyordu. Canım pek bir şey istemese de biraz yiyecek almalıydım. İş ve aile arasında kendime bu kadar zaman ayırmaya alışkın değildim. Dişlerimi fırçalayıp tazelandım ve dışarı çıktım. Will'in futbol kulübü günüydü, eğer çıkış saatinde gidersem Robert'la konuşma şansım da olurdu. Bir yere kahve içmeye gidebilir ve ona Will'in, Phoebe ile yaptığı bir konuşmayı duyduğuna dair teorimi anlatabilirdim. Bu ona da mantıklı gelirdi, değil mi?

Suni çim sahaya vardığımda Michelle de bekliyordu ve doğrudan yanıma gelince ondan kaçamadım. Benim kadar yorgun görünüyordu. "Çıldırıyorum," dedi. *Aramıza hoş geldin.* "Julian artık benimle konuşmuyor bile. Ve bu sabah ben onunla konuşmaya çalışırken erkenden gitti." Isırdığı altdudağı kabuk bağlamıştı. "Çok sıkıldım. Gitmeyi planladığını biliyorum çünkü o aptal bar işinden de çekildi. Alan dün gece arayıp—"

"Benim o aptal bar işinden *haberim bile yoktu,*" diye araya girdim. Şok oldu.

"Gerçekten mi? Offf. Erkekler, onların nesi var? Çok üzgünüm. Bildiğini sanıyordum. Aman Tanrım, o hâlde şeyi de bilmiyorsun..." dedi ve sustu.

"Neyi de bilmiyorum?" *Yine ne oldu?*

"Alan aradı ve Robert'ın Julian'ın hissesini almak istediğini söyledi. Büyük ortak o olacakmış."

"Robert mı?" Bugün her geçen dakika daha da güzelleşiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi. "Bilseydim sana anlatırdım tabii ki. Sanırım pek memnun olmadın?"

"Doğru bildin." Gerçekten benim için üzülüyor gibiydi. Bir suçluluk duygusu hissettim. Kocasının neden bir pislik gibi davrandığını çok iyi biliyordum ve muhtemelen ona söylemeliydim. Bilmeye hakkı vardı. Ama şu anda yeterince sorunum vardı. Başımı kaldırdım. Sorunlarımdan bir tanesi bana doğru geliyordu.

“Emma?” Ablam beni gördüğüne hiç de sevinmemiş gibiydi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Will benim çocuğum. Sanırım soru daha çok, *sen* burada ne yapıyorsun olmalı?”

“Robert onu almamı istedi.” Michelle, Phoebe ile beni yalnız bırakarak diğer bekleyen annelerle konuşmak için gitti. “Burada olmamalısın. Bu Robert’ın hiç hoşuna gitmeyecek,” diye bitirdi cümlesini.

“*Ben mi* burada olmamalıyım? Sen kimsin ki böyle bir şey söylüyorsun?” Ona karşı ateşli bir öfkem vardı. “Ve Robert’ın neyden hoşlanıp hoşlanmayacağını senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.” Onları sarılırken yakaladığım anı düşündüm. Acaba ne kadar masum bir kucaklaşmaydı?

“Ne bekliyordun, Emma? Will’in yatak odasındaki duvarlardan sonra? Polisin söylediklerinden sonra?” Kimsenin fısıltıyla yaptığı suçlamaları duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. “Robert bu sabah Will’i bir çocuk psikoloğuna götürdü. Adam bir çeşit travma geçirdiğini söylemiş. Davranışlarının ve bu sessizliğinin travma sonrası stres bozukluğu ile uyumlu olduğunu söylemiş. Sen busun işte, Emma. Onun gibi davranıyorsun ve bunu biliyorsun. Bu yüzden onları korumaya çalıştığım için beni affet.”

“Ben Will’i incitecek hiçbir şey yapmadım. Çizimlerle ilgili meseleye gelince, belki de Will Robert’a geçmişimizden bahsettiğini duymuştur. Belli ki birçok insanla konuşmuşsun.”

“Bizi duymadı,” dedi.

“Öyleyse ona sen anlattın!” diye çıktım. İnsanlar bize bakıyordu ama umursamadım. “Muhtemelen lastiğimi de sen patlattın ve muhtemelen kocamla yatmaya çalışıyorsun. Bunca yıldan sonra hâlâ kıskanıyorsun. Belki de annemi boğan sensin. Sen bir zavallısın! Başka bir açıklaması yok. Sen! Bunu bana sen yapıyorsun.”

Bana soğuk, okunaksız bir ifadeyle baktı ve sonra öne eğildi. “Ama tek açıklama bu değil, değil mi?” Sesi yumuşaktı. Kontrollü.

Dehşet verici. “Ve kesinlikle apaçık olan da değil. Ne zaman kırk olacaksın, Emma? Pazartesi mi? Uyumuyorsun. Dengesiz davranıyorsun. Devam etmeme gerek var mı? Buradaki bariz açıklama ne? Sen olsan neye inanırdın?”

Will koşarak kapıya gelip koçun açmasını beklerken Phoebe doğruldu ve dönüp ona gülümsedi. Kendinden çok emin görünüyordu ve bana hiç bakmadan şu buz gibi sözleri söyledi: “Will çıkmadan önce hemen gidersen Robert’a seni gördüğümü söylemem. Durumu olduğundan daha kötü hâle getirme.”

Sendeleyerek arabaya geri döndüm, ciğerlerimdeki hava boşalmıştı ve kapıyı çarparak kapatırken yüzüm yanıyordu. Robert’ı arayıp suçlamalarda bulunmak ve onu incitmek istiyordum ama bekleyecektim. Darcy otel çıkışından kamera görüntülerini aldığı anda hem kocam hem de kaltak kız kardeşim yerin dibine gireceklerdi. Ve Robert, o barı alacağını sanıyorsa defolup gidebilirdi.

Telefonum çaldı ama arayanın kimliğini göremediğim için yeterince hızlı açamadım. Yine Darcy olduğunu sandım ama değildi.

“Selam Emma, ben Parker. Dün ofisi aradım. Bana evde bazı sorunlar yaşadığını söylediler.” Aman Tanrım. Parker Stockwell.

“Aslında her şey yolunda.” Will’in, Phoebe ile el ele Robert’ın arabasına doğru gidişini izledim. *Robert onu kullanması için sigortaya dahil mi etmişti?* Oğlum varlığımın farkında bile değildi. Phoebe oğluma gülümserken, koşup onu boğma isteğime güçlkle karşı koydum. Yavruları tehdit altında olan bir dişi kaplan gibiydim. *Benim ailem, Phoebe. Benim.*

“Sert tavırlarını seviyorum,” diye yaltaklandı Stockwell. “Ama herkesin bazen ağlayacak bir omuza ihtiyacı olur. Bak, çocuklar bu hafta sonu okulda kalacak. Neden bize gelmiyorsun? Sana akşam yemeği pişiririm. Ya da aşçıya pişirtirim.” Phoebe oğlumu Robert’ın arabasına oturtup kemerini bağlarken bir şeye güldüğünü gördüm. Oğlumun yanındaki benim olan yere ne kadar da kolay oturmuştu.

“Emma? Hâlâ orada mısın?” Öfkem telefon hattının diğer ucuna kadar yayıldı. “Madem çocuklarına bakmayacaktın neden onları Miranda’dan aldın?” diye çıkıştım. “Ve hayır, evine gelmek istemiyorum. Boşanma davan bitti. Seninle sosyalleşmek isteyebileceğim konusunda sana bir an bile cesaret vermedim —”

“Akşam yemeğine geldin ama,” diye araya girdi somurtkan bir okul çocuğu gibi.

“Çünkü Buckley beni zorladı, hem bunun için de çok kızgı-
nım çünkü bu cinsiyetçiliktir ve 1970’leri çağrıştırıyor. Siz erkek-
lerin nesi var? Büyüyün ve kendinize gelin.” Telefonu kapattım
ve hemen numarasını engelledim. Tüm vücudum titriyordu. *Sert
tavırlarını seviyorum.* Ne diyordu bu yahu? Arabayı tekrar yola
çıkarken öfkeden kuduruyordum.

Yine Caroline'ın evinin önündeydim ve bir kez daha buraya nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyordum. Saat beşi geçiyordu, bu yüzden yaklaşık iki saattir şehirde öfkeyle araba kullanıyordum. *İki saat?* Oysa bana yarım saat gibi gelmişti. *Araba kullanırken* o kayıp zaman atlamalarımın birini mi yaşamıştım? Kafamı koltuk başlığına öfkeli ve üzgün bir şekilde vurdum, sonra birkaç saniye gözlerimi kapattım. Çok yorgundum. Nasıl doğru düzgün düşünebilirdim?

Yolun diğer tarafındaki müstakil evlere tekrar baktım. Neden yine buraya gelmiştim? Kadını neredeyse hiç tanıımıyordum. Onunla sadece iki kez karşılaşmıştım ve ilk seferinde kaba davranmış, sonrakinde ise onu benimle öğle yemeği yemeye zorlamıştım. Öyleyse neden buraya gelmiştim? Şu anda bir arkadaş için sahip olduğum en iyi seçenek o muydu? Kabul etmesi korkunç bir şeydi ama iş arkadaşlarım ve okul anneleri dışında pek fazla arkadaşım yoktu (tabii eğer onlara da arkadaş denilebilirse). Robert'la fazla erken tanışmıştım ve koruyucu aileden sonra insanların gelip geçiciliği hakkında kafam çok karışık. Ama Caroline bana geri mesaj atmıştı, demek ki öğle yemeğinden biraz keyif almıştı. Belki o da yalnızdı. Kapıya biraz daha baktım.

Bu aptalcaydı. Bütün gece evinin önünde oturamazdım, dışarı çıkıp kapıyı çalmaya da cesaretim yoktu. Paket servis alıp otele dönmeliydim. Biraz televizyon izlemeliydim. Uyumayı umuyordum. Motoru çalıştırmak üzereyken ön kapısı açıldı ve arabaya bakarak yola çıktı.

Kahretsin.

Yola doğru birkaç adım atıp durdu, kaşlarını çattı. Kahretsin, ben olduğumu biliyordu. Arabadan indim -arabayla uzaklaşmak dışında yapabileceğim tek şey buydu ve öyle bir şey yaparsam gerçekten de deli gibi görünürdüm- ve tereddütle yolun karşısına geçtim.

"Caroline," dedim.

"Buraya daha önce de park ettiğini gördüm. Ne düşündüğünü bilmiyorum—"

Aman Tanrım, beni görmüştü.

"Çok üzgünüm, şey sanmışsındır... şey, ne sandığını bilmiyorum, ben... şey." Sonra duraksadım. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Ağlamış mıydı? "Sen iyi misin? Annene bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır, öyle bir şey yok. İş yerinde olanlar yüzünden." Burnunu çekti, sanırım birazdan yine ağlayacaktı.

"Seni endişelendirdiysem özür dilerim," dedim. "Geçiyordum ve aslında biraz arkadaşlık edip paket servis almak ister misin diye merak ettim. Seninle dertleşmek istedim. Ben avukatım. Tamamen normalim. Yemin ederim."

Uzun, neredeyse tuhaf bir anın ardından bana solgun bir gülümsemeyle baktı. "Tamam. Aşırı tepki verdiğim için üzgünüm. Bir zamanlar bir adamla sorun yaşamıştım. Tam orada, evin önünde durur, beni korkuturdu."

"Benim hatam. Mesaj atmalıydım."

Birbirimizden özür dilemeyi bitirdikten sonra beni içeri aldı. Ev taze boya kokuyor ve koridor zemini yeni cilalanıp verniklenmiş gibi görünüyordu. Hemşireliğin yanı sıra bir de bunları yaptığı için yorgun olmasına şaşmamalıydı.

"Çok güzel bir ev. Ve iyi de boyanmış."

Mutfaktaki buzdolabından yarım şişe beyaz şarap çıkarıp iki kadehe böldü.

"Umarım alıcılar da beğenir. Su kenarında bir daireyi gözüm kestdim. Ortak mülkiyet. Faturalar da çok daha az olur," dedi ama gülümsemesine rağmen bundan pek memnun görün-

müyordu. Neden memnun olacaktı ki? Bakımevi masrafları için aile evini satmak üzücü olmalıydı.

“İş yerinde neler oluyor? Yardımcı olabilirim. Yasal bir şeyse?”

“Ah, bilirsin işte, benden hoşlanmayan bir yönetici var. Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamadığımı söylüyor.” Bir yudum şarap alıp diğer bardağı bana uzattı. “Bunun beni üzmesine izin vermemeliyim ama kadm çok acımasız. Bana zorbalık ediyormuş gibi hissediyorum ki bu aptalca çünkü ben yetişkin bir kadınum. Neredeyse kırk üç yaşındayım ama bana okula geri dönmüşüm gibi hissettiriyor. Onunla konuşamıyorum da. Söylediğim hiçbir şeyi umursamıyor.”

“Olayları kaydediyor musun? Kaydetmiyorsan, kaydetmelisin. Ve konuşmak için ona e-posta atmayı dene, böylece şikâyetle bulunman gerekirse seni görmezden geldiğine dair kanıtın olur.”

“Kaydetmedim ama başlayacağım,” dedi. “Teşekkür ederim.” Duraksadı ve sonra tuhaf bir sapık olmadığına karar vermiş gibi gülümsedi. “Köri yapmıştım. Paket servis yerine onu yiyelim mi? Muhtemelen hâlâ sıcaktır ve mikrodalgada biraz pilav da ısıtabilirim? Cumartesi geceleri paket teslimatları çok yavaş olur.”

“Harika. Teşekkür ederim.” Çok kibardık. Arkadaş edinmeye çalışan yabancıların garipliği. Bir an sessizlik oldu ve masanın yanında küçük bir Bluetooth hoparlör gördüm. “Biraz müzik açabilir miyim?”

“Elbette.”

Telefonumu senkronize edip karışık çalma tuşuna bastım ve o yemekle meşgulken hafifçe çalan müzik boşlukları doldurdu. “Senden ne haber?” dedi. “Artık daha iyi uyuyabiliyor musun?”

“Keşke.” Biraz şarap yudumladım. “Tanrım, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Çok fazla saçmalık oluyor.”

“Anlat.”

“Deli olduğumu düşüneceksin...”

“Dürüst olmak gerekirse, çoğu insanın deli olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Ben de dahil. Dünya delirmiş.”

Ve ben de yemek yerken ona her şeyi anlattım. Ayrıntılara girmedim ama genel olarak annemin delirmesi ve Phoebe'yi neredeyse boğması yüzünden kırk yaşına girmekten korktuğumu ve şimdi kendi kırkıncı yaşına sadece birkaç gün kala bunun beni uyutmadığım söyledim. Ön camının altındaki nottan ve kesilen lastiğimden bahsettim. Ona annemin öldüğünü, masumiyetimi kanıtlamak için güvenlik kameralarını beklediğimi ve sonra Phoebe'nin dönüşünü ve ailemin içine nasıl sızdığını anlattım. "Çocukken olanlardan sonra değişti," dedim. "Beni kısıkanıyor. Bu aralar kafasından neler geçtiğini bilmiyorum. Sürekli yorgunum. Bütün gece gözlerini üzerimde hissetmemek için kocamın çayına bir NightNight koymak zorunda kaldım. Elbette onu güzelce uyuttu ama benim süper güçlü reçetem bana hiçbir şey yapmadı."

"Sence lastiğini o mu kesti?"

"Phoebe mi?" Tabağımdaki son çatal dolusu yemeği ittim. "Bilmiyorum. O gece evimin önündeydi. Onu kısa bir süre için gördüm. Ama aynı zamanda eski karısı benden nefret eden bir müşterim de var. O da olabilir. Arabamı çizdiğinden oldukça eminim, yani o da yapmış olabilir." Hiçbir şey söylemedi, sadece endişe dolu bir ifadeyle beni izledi ve ben de şarabımı yudumladım. Kendimi garip hissettim.

"Özür dilerim. Bunları sana neden anlattım bilmiyorum. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve yaptığım şeyin, acması yalnızlığımı her şeyden daha iyi özetlediğinin farkındayım ama aramızda bir bağ olduğunu hissettim. İki kırılgan insan olduğumuz. Bu aptalca. Yeni bir arkadaşlık gibi."

"Uzun zamandır yeni arkadaş edinmedim," dedi ve kadehini kaldırdı. "Yeni arkadaşlara. Umarım tüm sorunlarımız yakında kendiliğinden düzelir."

Kadeh tokuştururken keşke bir şişe de ben getirseydim diye düşündüm. Onun yanında olmak beni sakinleştiriyordu.

"Aman Tanrım," dedim o tabaklarımızı toplarken. "Bunu daha önce söylemedim ama on yedi yaşındaki kızımın, bakıcı-

lığını yaptığı çocuğun babasıyla yattığını öğrendim. Çift bizim arkadaş çevremizden. Ve henüz Robert'a söylemedim. Söylemek istiyordum ama vakit olmadı. Bunu bilmemin o herifi korkutacağını ve ilişkilerini bitireceğini umuyordum."

"Bu korkunç," dedi gözleri fal taşı gibi açılarak. "Ve o adamlarla yüzleşmedin mi? Hatta karısıyla bile konuşmadın mı?"

"Hayır, henüz değil. Çok fazla şey oluyor, bir de bu bombayı patlatmak istemedim."

"Evet, anladım," dedi, su ısıtıcısını doldurup kupaları çıkarırken. Daha fazla şarap istesem de çay muhtemelen daha iyi fikirdi. Otele geri dönmem gerekiyordu. Yolu düşününce mesanemin çığlık attığını fark ettim.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?"

"Koridorda, merdivenlere gelmeden. Çay? Süt ve şeker?"

"Sadece süt lütfen."

Alt kattaki tuvalet aslında tutunma yerleri olan büyük bir engelli tuvaletiydi. Belki de annesi bakımevine gitmeden önce alt kata taşınmıştı. Caroline ve ben bu anlamda çok farklıydık. Ben annemi neredeyse hiç tanımuyordum, o ise hayatının belli ki uzun bir dönemini annesine bakmakla geçmişti. Kâğıt üzerinde hiçbir ortak noktamız yokken ona karşı bu kadar çekim hissetmem ne kadar tuhaftı.

Mutfağa geri döndüğümde şarkı çalıyordu. "Bu harika bir melodi," dedi. "Halk müziğini severim." Çay fincanlarını bıraktı. "Tekrar çalabilir misin?"

"Elbette," diye cevapladım ve aşırı tanıdık melodi çalmaya başlayınca dişlerimi sıktım. Şarkı bir anda keyfimi kaçırdı. Çayımı içip gidecektim.

Doğum gününe iki gün kala

Otele döndüğümde odama götürmek için iki büyük bardak şarap almıştım. Kısa uykumdan uyandığımda başım dönüyordu ve ağzım kurumuştu. Yorgunluktan nerede olduğumu anlamam bir an sürdü, sonra jeton düştü. Kendi evimde değildim, uğruna bu kadar çok çalıştığım evimde. Oradan kovulmuştum. Ayağa kalkıp telefonumu kontrol ettim. Robert veya Chloe'den mesaj yoktu, Darcy'den de henüz bir şey yoktu. Chloe'ye bir mesaj attım: **Umarım her şey yolundadır. Hepinizi seviyorum. Annen. Ve o hain piçi terk ettin mi?** diye eklemek istedim akşamdan kalma hâlimle ama eklemedim.

Gitmeden önce şarkıyı birkaç kez dinlemiştik; Caroline'a durmasını söylemeye gönlüm elvermemiş ve nedenini açıklamak da istememiştim. Kayıpların ve yürek burkan acıların melodisi olduğunu söylemiş ve şarkıya bayılmıştı ve beşinci çalışında bile gerçekten ağza yapışan bir şarkıymış gibi numara yapmayı başarmıştım. Belki de öyleydi. Belki de benim garip gecelerimle bir ilgisi yoktu. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Uyku hapları hâlâ evdeki dolaptaydı -onları getirmemin bir anlamı yoktu çünkü içmeye hiç niyetim yoktu- ve tanımadığım bir yatakta yatıyordum, saat dörde kadar uyanıktım, annemin numaralarını mırıldanmış, kapıları, pencereleri ve dolapları kontrol edemediğim evimde neler olabileceğini düşünmemeye çalışmıştım. Çocuklar iyi miydi? Biri kötü bir şey mi yapıyordu?

Bir ara kalkıp odanın içinde volta atmış, arabaya binip oraya

gitme dürtüsüyle savaşıyordum. Gerçi gecenin geç saatinde gitmem Robert'ın aklımın başında olduğumu düşünmesini kolaylaştırmazdı. Sonunda parmaklarımla duvara rakamlar çizmeye karar vermiş ve sakinleşene kadar derin nefesler almaya çalışmıştım.

Hâlâ yataktaydım, e-postalarımı tarıyordum, çoğunlukla berbat satış zırvalarıydı ama sonra, Hartwell Güvenlik Birimi'nden bir tane gördüm. Dün akşam elime ulaşmış ve kaçırmış olmalıydım. Kıdemli Adli Ruh Sağlığı Hemşiresi Debbie Webster'dan geliyordu. Kaybım için üzgün olduğunu ve ziyarete gelebileceğimi, bana elinden geldiğince yardımcı olacağını söylüyordu. Hemen bugün geleceğimi bildirdim -eğer polis beni gerçek bir şüpheli olarak görüp de potansiyel bir katil olduğu düşünmezse tabii- ve sonra kalkıp kahve makinesini çalıştırdım.

Yola çıkmaya hazır olduğumda Chloe'den hâlâ cevap yoktu ve bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. O bir gençti. Huysuzdu ve beni görmezden gelmesi, sohbet etmeye çalışmasından çok daha kolaydı. Benim orada olmamam, onu Julian konusundan şimdilik kurtarmış, bu yüzden muhtemelen rahatlamıştı. Evde olmadığım için babasına söyleyemezdim ve şu anda uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız vardı.

Güzel bir gündü. Taze esinti beni ayılsın diye pencereyi açtım, bir de benzin istasyonundan aldığım enerji içeceği vardı. Hartwell, Leeds'e bir saat uzaklıktaydı ve ben şehrin ters tarafındaydım ama sessiz bir pazar sabahı olduğu için oldukça sakinleştirici bir sürüş oldu; çalkantılı hayatımda bir yön ve amaç duygusuna sahipmişim gibi hissettirdi. Acaba Parker Stockwell ona nasıl çıktığımı Buckley'ye anlatmış mıydı? Muhtemelen yapmıştı ama boş verdim. Ona benden uzak durmasını söylemek hakkımdı ve zaten şirketin uygunsuz cinsel politikaları hakkında ona bir uyarı atışı da yapmıştım.

Bu, ortaklık şansımın suya düştüğünü görmemi engellemiyordu. Ama en azından Buckley beni kovamazdı. Belki de oyuna girip ona Miranda'nın bana karşı muhtemel eylemlerinden bah-

setmeliydim. Çizik arabamdan. Nottan. *Kaltak*. Restoranda beni beklemesinden. Belki de o zaman hem Buckley hem de Stockwell daha affedici olurdu. Geri adım atma veya kendimi zayıf gösterme fikrinden nefret ediyordum ama o ortaklığı da istiyordum. Yani *gerçekten* istiyordum. Robert işe geri dönmek için kariyerimi bırakacağını düşünüyorsa, o da en az onun beni sandığı kadar delirmiş demekti.

Ben deli değildim. Endişeliydim, evet. Uykusuzdum, evet. Geçmişim dikkatimi dağıtacak kadar peşini bırakmıyordu, evet. Ama deli miydim? Hayır. O kadar da değil. Hartwell'e yaklaştıkça kendime daha çok güvenmeye başladım. Dr. Morris haklıydı: Geçmişimle yüzleşme vakti gelmişti. Kontrolü ele alma vakti. Yetişkin gibi davranma vakti. Doğum gününe sadece iki gün kalmıştı. Bir hafta içinde bunların hepsi bitecekti ama kırkıncı yaşına, ona olanların bana da olacağı korkusunu yaşamadan ulaşabilirsem bu çok daha iyi olurdu.

Hartwell'den ne beklediğimden emin değildim -belki de on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir akıl hastanesi- ama karşımda duran aydınlık, modern binayı görmeyi beklemiyordum. Yüksek tel örgüler olmasa, burası kolayca bir okul sanılabilirdi. Krem rengi duvarlara yaslanmış mavi pencereler ve İskandinav tarzı ahşap kaplamalarla, tüm estetik insanı rahatlatmak için tasarlanmıştı ve ana girişe vardığımda bu his, sakinler tarafından yapıldığım tahmin ettiğim resimler ve kil parçalarıyla süslenmiş, aralara da motivasyon posterleri serpiştirilmiş aydınlık bir resepsiyon odasına kadar devam etti.

"Merhaba." Mavi polo tişörtlü bir kadın çam ağacından yapılmış tezgâhın arkasından bana gülümsedi. "Çok üzgünüm ama tüm sistemimiz bu sabah çöktü. Sunucuyla ilgili bir durum. Birileri tamir edeceğine söz verdi ama henüz gelmedi, bu yüzden bir anlığına bana katlanmak zorundasınız; şimdilik her şey kalem kâğıtla olacak. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hemşire Debbie Webster'ı görmeye gelmiştim?"

"Ah, bir sorun daha var," diye özür dilercesine omuz silkti. "Migren. Arayıp hasta olduğunu söyledi. İnternet dehası çocuklar birazdan gelmezse muhtemelen yarın ben de hastalanıp işe gelemeyeceğim."

Tanrım, umarım buraya boşuna gelmemiştim. "Dün gece bana e-posta attı ve gelip onunla annem hakkında konuşabileceğimi söyledi. Annem burada yatıyordu. Yeni öldü. Patricia Bournett?"

Sıcak yüzü anlayışlı bir gülümsemeyle yumuşadı. "Ah Patricia. Kaybınız için çok üzgünüm. Öldüğüne gerçekten inanmıyorum. O her zaman Hartwell'in bir parçasıydı. Onu özleyeceğiz."

Yumuşak ses tonu beni şaşırttı. Kimsenin annem hakkında böyle konuşmasını beklemiyordum. "Onu gerçekten tanımıyordum. Çok küçüktüm... benimle onun hakkında konuşabilecek biri var mı? Bana odasını falan gösterebilecek biri. Bana... Bana bunu yapmam gerektiği söylendi ve..." Utandığım için boynumun kızardığını hissettim. "Bunun bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Elbette. Eminim sana etrafı gezdirecek birini bulabilirim. Özellikle de Patricia az güvenli bölüme yattığı ve—"

"Az mı? Orta değil miydi?"

Bana hafifçe gülümsedi. "İlk başlarda, evet. Ancak Patricia uzun bir süre boyunca yalnızca kendine zarar verme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, başkalarına değil. On yılı aşkın bir süre önce Apple Tree'nin düşük güvenli kanadına nakledildi." Az kalsın onun başkaları için çok tehlikeli olduğunu söyleyecektim ama bunun yerine kendimi onaylarcasına gülümsemeye zorladım.

"Ablamın bu yıl onu birkaç kez görmeye geldiğini biliyorum," dedim, kadın bir hemşirenin gelip beni alması için seslendikten sonra. "Başka ziyaretçisi oldu mu? Olmuşsa onlara teşekkür etmek isterim." Yas tutan bir evlat taklidi yapmaya çalıştım ama asıl merak ettiğim buydu.

Artık burada olduğum için, son otuz beş yıldır annemin hayatının (evinin) burası olduğu gerçeğini kabullenmek çok zordu. Bazı çalışanlar kariyerlerinin tamamını burada geçirmiş olsalar da annem onlardan çok daha uzun süredir buradaydı. Bu garip bir düşünceydi. Burası onun tüm dünyasıydı. Ufukları çok kısıtlıydı. Bizi düşünmüşse, ne düşünmüştü acaba? Peki, bizi hiç düşünmüş müydü? Başına gelenlerden sonra onunla ilgilenen biri var mıydı? Başka arkadaşları var mıydı? Phoebe haricinde tek bir ziyaretçisi bile olmadan bunca zaman burada yaşamış ol-

ması ne kadar garipti. Kırk yıllık hayatı için söylenecek pek bir şey yoktu.

“Bilgisayarlar tekrar çalışır duruma gelene kadar bunu bilemem.” Resepsiyonist beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Ama seni arayıp haber vereceğimi not alıyorum. Zaten Hemşire Webster da seni kesin arar. Şimdi, şunu doldurabilirsen...” Bana bir form ve tükenmez kalem uzattı. “İmzanı alıp giriş kaydını yapabilirim.”

Formu doldurduğumda, Julie adında iri yapılı bir kadın beni karşılamak ve Apple Tree koğuşuna götürmek için geldi. Beni binanın yan tarafına götürdü, tüm tesisleri anlattı, dışarıdaki spor salonunu göstererek -tam donanımlı bir kapalı spor salonu da olduğunu ama temiz havanın hastalar için daha iyi olduğunu söyledi- piknik masalarını, harika bahçeleri ve diğer egzersiz alanlarını işaret etti. Kesinlikle bir okul kampüsünü gezdiğimi ve her an bir kimya dersi gösterisi izlemek zorunda kalacağımızı hissettim.

Ancak Apple Tree binasına girdiğimizde parmak uçlarımın serinlediğini ve kalbimin hızla çarpmaya başladığını fark ettim.

Julie beni binanın içine doğru götürürken ona, “Annemi tanıyor muydun?” diye sordum.

“Elbette. Patricia’yı herkes tanırdı. Tanrım, ben ekibe yaklaşık sekiz yıl önce katıldım ve Patricia testini geçmek bir karakter testini geçmek gibiydi. Eğer senden hoşlanırsa iyi bir insansın demektir, Debbie o zamanlar böyle demişti ve doğru çıktı.”

Hafifçe kaşlarımı çattım. “Ama annem katatonikti, değil mi? Birinden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlıyordunuz?”

“İnan bana, annenin de bazen olduğu gibi kısıtlı, kilitli durumda olan hastaların bile bir hemşireden hoşlanıp hoşlanmadıklarını gösterme yolları vardır. Bu onları giydirip soymayı çok zorlaştırabilir.”

“Bazen olduğu gibi mi?” Bu ne anlama geliyordu? “Zihninin berrak olduğu dönemler de mi vardı?” Annem ben beş yaşındayken önümde yere yığılmış ve bildiğim kadarıyla o zamandan

beri hiç iletişim kurmamıştı. İlk başta felç geçirdiğini sanmışlardı, o kadar kötüydü. Phoebe de ziyarete geldiğinde konuşmadığını söylemişti.

“Bir nevi. Annenin sorunları karmaşıktı. Belirli bir kategoriye girmiyordu ama insanlar zaten nadiren girer. Uzun süreler boyunca kesinlikle kendindeydi. Sadece konuşmamayı tercih ediyordu. Ama fiziksel olarak çok fazla hareketsiz kaldığından zayıftı ama son zamanlarda biraz daha hareketliydi. Tekerlekli sandalye kullanmak yerine yürümeyi tercih ettiğinde yürüteç kullanırdı.”

Annem aktif miydi? Beyni ölmemiş miydi? Geçmiş kendini yeniden yazıyordu. Nihayet sonunda bir odada durduğumuzda başım biraz döndü. Burası annemin odasıydı. İlk başta eşiği geçmekte tereddüt ettim. Yatak çarşafı çıkartılmıştı, masa ve çekmecelerde hiçbir eşya yoktu.

“Çok fazla eşyası yoktu,” dedi Julie. “Sadece kıyafetleri ve tuvalet malzemeleri. Eskiden bir radyosu vardı ama onu üzerdi. Genelde sessizliği severdi.” Hemşirenin sesi yumuşaktı ve ebeveyn banyosuna baktığımda lavabonun üzerindeki aynanın kaldırılmış olduğunu gördüm.

“Burası mı...” Boğazım düğümlendi ve kurudu. Zihnimde onu burada dururken gördüm ama tıpkı çocukluğumdaki gibi, kan çanağı gözleri ve yağlı saçlarıyla alnını öfkeyle cama çarptığını.

“Evet.” Julie acı çekiyor gibi rahatsız görünüyordu. “Hepimiz bundan dolayı çok kötü hissediyoruz. Hiçbir belirti vermemişti. Son zamanlarda daha iyiydi ama kendine zarar vereceğini ima eden hiçbir şeyi yoktu. Çok sakin bir ruha sahipti, bilirsin. Sen onu böyle düşünmeyebilirsin -ve çocukluğunu düşününce bu çok doğal- ama hasar görmüş biri olmasına rağmen çok nazikti. Yirmi yıldır böyle bir şey yapmamıştı.”

“Bunu daha önce de yapmış mıydı?” Şu an her şey gerçeküstü geliyordu. Annemin hayatının boşluğu bu zaman parçalarıyla doluyordu sanki.

“Bu şekilde değil, hayır. Ama bir keresinde kendini bıçaklamaya çalışmış. Açıkçası benden çok önce. Aslında o zamanlar

bambaşka bir uygulama vardı ve bu bloklar bile inşa edilmemişti ama korkunç bir şeydi. Bugüne kadar hâlâ hiç kimse o cam parçasını nasıl ele geçirdiğini bilmiyor. Neyse ki hemşireler zamanında yetişmiş ve yarası derin değilmiş.”

Aynasız duvara baktım ve ona acımdan çok uzak olsam da, kafasını duvara o kadar sert vurması için ne kadar çaresiz olması gerektiğini merak ettim. Ve neden bu kadar uzun bir aradan sonra? Neden şimdi? İçimi ürperdi. *Neden gece 1.13'te? Peki, ben neden korku ve dehşetle uyandım?*

“Sana sanat terapisi alanını göstereyim. Orada çok zaman geçirirdi. Sanırım onu rahatlatıyordu.”

Boş odayı geride bıraktığım için mutluydum. Onun yıllarca her gece o şilte üzerinde yattığını düşünmek istemiyordum. Onu dünyadan tamamen kopmuş, temelde tamamen düzeltilmesi gereken biri olarak hayal etmiştim ama şimdi durumun böyle olmadığını biliyordum. Phoebe bana bundan bahsetmemişti. Buraya birkaç kez gelmişti. O gelişlerinde annem kendinde miydi? Phoebe bana neden anlatmamıştı? Peki, ben bilmek ister miydim? Dürüst olmak gerekirse, hayır. Ama hayatının gerçeği olduğunu varsaydığım her şey yeniden şekilleniyor ve dünya istikrarsız geliyordu.

Bir sanat dersinin devam ettiği büyük odaya vardığımızda, herhangi bir hastayı ilk kez gördüm. Çeşitli yaşlardan sekiz, on kadın işlerine odaklanmıştı, arka planda hafif bir pop müzik çalıyordu. Uzun gri saçları topuz yapılmış, ağır bir boncuk kolyesi ve boynunda kimliği olan bir kadın bana bakıp gülümsedi. Rozeti olmasa da onun bir sanat terapisti olduğunu anladım.

“Patricia burayı severdi,” dedi Julie. “Dürüst olmak gerekirse hepimiz burayı severiz. Binanın en sakin odasıdır.”

Başka bir hemşire içeri baktı. “Ah, Julie? Bir şey söyleyebilir miyim? Altı numaralı odada bir sorunum var. Biraz bakar mısın?”

Julie özür dilercesine bana baktı. “İstersen sen sanat eserlerine bir bak. Bazıları oldukça etkileyicidir.” Ve sonra gitti.

Odanın içinde dolaşırken garip bir şekilde annemin nerede oturduğunu, hiç resim yapıp yapmadığını ve çocuklarını çizmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. Bu bana Will'in duvarlardaki çizimlerini hatırlattı. Acaba Will de uzun bir süre o gecenin etkisinde mi kalacaktı? Phoebe ona anlatmış mıydı? Yoksa konuşurlarken mi duymuştu? Sanatlarına odaklanmış insanlara baktım. Hepsi sorunluydu. Hepsi hasarlı. Ben de onlar gibi miydim? *O küçük zaman kaymaları. Onların içinde ne yapıyorum? Çocuğumun yatağının başında mı duruyorum? Geçmişin hatalarını tekrarlama-ya mahkûm olan ben miyim? Doğum günüm çok yaklaştı. Bitkinim. Patlayacak mıyım? Onun gibi?*

"Daha önce gelen sen değilsin."

Ses beni ürküttü ve sarkık yüzlü, gözlerinin etrafında ağır torbalar olan, koyu çelik grisi saçlara sahip bir kadının yanımda belirdiğini gördüm. Ayaklarını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken etrafına vızıltılı bir enerji yayıyordu. Muhtemelen kaygıydı. Parmaklarındaki boya kurumuştu ve mavi kazağında beyaz bir leke vardı. Kimlik kartı yoktu. Hastalardan biri olmalıydı. Annemin akranlarından biri.

"Pardon?" dedim.

"Pa'tın kızı." Gözleri gözlerime takıldı. "Ona diğerinden daha çok benziyorsun. Aynı gözlere sahiptin. Ben Sandra." Gülmüsedti. Şaşırtıcı derecede güzel dişleri vardı. Belki de görüldüğü kadar yaşlı değildi. "Diğeri farklıydı."

Julie henüz dönmemişti ama odadaki hemşire ve sanat öğretmeni bu etkileşimden hiç endişeli görünmüyorlardı, bu yüzden ben neden endişelenecektim ki? Tüm bu yılları annemin suçlu akıl hastaları için yapılmış olan bir tesise kapatıldığını düşünerek geçirmiştım, bu insanların çoğunlukla sadece sorunlu olduğu gerçeğine alışmak zordu.

"Ablam Phoebe mi? Evet, pek benzemeyiz."

Sandra'nın yüzü bulutlandı ve sonra tekrar bana baktı. "Resimlerimi görmek ister misin?"

"Elbette."

Odada ona ait, grubun geri kalanından uzakta bir köşesi vardı.

"Pat için yanımda her zaman yer ayırırdık. Eskiden ona bazen Patsy derdim. *Ab Fab'daki* gibi. O programı çok severim. Beni resim yaparken izlerdi. Aslında burada değilken bile." Başının yan tarafına vurdu. "Bir yerlere giderdi, orası kesin ama burada olmazdı. Bence o gittiği yeri sevmiyordu. Yüzünü buruşturdu. Sertleşirdi, bilirsin? Geri dönmesine her zaman sevinirdim."

Ne demek istediğini tam olarak anlıyordum. Annemin uzağa baktığı zamanlardaki o 'sert' yüzünü hatırlıyordum. O gece -Ah, işte buradasın- alt kattaki dolap kapağını açtığında da öyleydi.

"Bak." Sandra çekmecelerden birinden birkaç resim çıkardı. Ahşaba çizmişti. Will'in eve getirdiği gibi poster boyasıyla kaplı, buruşuk kâğıtlara değil. Onlara bakınca şaşırdım. Bunlar aslında oldukça güzeldi. Parlak çiçekler ve soyut kelebekler. "Yazı severim," dedi. "Hep yaz olsaydı kafam iyi olurdu sanırım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Galiba anlıyorum," dedim. "Sanırım annem hiç resim yapmamıştır?"

"Tam olarak değil." Bana yan yan, gizli bir bakış attı. "Diğerine göstermedim... adı ne demiştin... Phoebe mi? Ondan hoşlanmadım. Ama sana göstereceğim, Emma."

"Teşekkür ederim." Duraksadım ve kaşlarımı çattım. "Adımı nereden biliyorsun?" Julie'nin söylemediğinden oldukça eminim. En azından buradayken.

"Diğeri, Phoebe..." dedi Sandra çekmeceyi karıştırırken, "kurnazdı. Dudak okuyabildiğimi bilmiyordu."

"Özür dilerim, anlamadım." Dudak okumanın Phoebe ile ne alakası vardı?

"Küçükken bir şeyler oldu. Onlar hakkında konuşmam." Aniden saçlarını çekiştirdi, birkaç tutamı bıraktıktan sonra yakalanmayı bekleyen bir suçlu gibi omzunun üzerinden baktı. Kimse bize bakmıyordu. "Ama dudak okumayı öğrendim. Öğrenmek zorundaydım."

“Bana bunu anlatmana gerek yok. Ama Phoebe kurnazdı derken ne demek istedin?”

“Buradayken çok gülümserdi. Buraya geldiklerinde çok gülümseyen insanlara asla güvenmem. Burası lanet olası Center Parcs değil.” Bu lafına güldüm, o da yüzü tekrar bulutlanmadan önce bana sırtıttı. “Orada oturur, Pat’in elini tutar, sakın ve ilgili görünürdü ama ben onu izlerdim. Sanki sohbet ediyormuş gibi görünür, ona dışarıdaki hayattan, Pat’in asla anlamayacağı veya umursamayacağı şeylerden bahsederdi. Hem Pat muhtemelen ablanın kim olduğunu bile bilmiyordu. İkiniz ziyaretçi defterini doldurmuş sayılmazsınız...”

Sanki kendimi savunmaya çalışacakmışım gibi baktı ama itiraz edemezdim. “Ve zaten her zaman aklı başında da değildi,” dedi. “Neyse, o Phoebe hep gülümserdi ve annesini affedip buraya gelen kızı için çok mutlu olduğunu sanan hemşirelerle birlikte Pat’in elini tutardı. Ama o kısık sesle konuştuğu anlarda ben hep ne dediğini görebiliyordum: *Kaltak. Keşke ölsen. Seni asla affetmem. Senden nefret ediyorum.* Bunlar en iyileriydi. Daha kötü sözler de söylerdi. Kaba. Vahşi.”

Ona hayretle baktım. “Phoebe mi? Bunları o mu söylüyordu?”

Sandra başını evet der gibi salladı. “İyi ki dönmedi. Sadece plastik çatallarımız olduğu için şanslı çünkü onu bir daha görsem çatalı saplardım.”

“Birine söyledin mi?”

Sanki bunu önerdiğim için buraya kapatılması gereken benmişim gibi baktı ve çekmecesinden bir kâğıt çıkardı. Katlanmış bir çizimin içine sıkıştırılmıştı. Saklanmıştı.

“Bu bir çizim değil. Bu yüzden kimseye göstermedim. Sanırım insanların görmesini istemiyordu. Bunu yaptığını fark etmemiştim bile. Geçen gün, pencereden dışarı bakmak için tekerlekli sandalyesiyle gittikten sonra bıraktı.”

Kâğıdı bana uzattı. Kalbim hızla çarparken kâğıdı açtım. Nefesim kesildi. El yazısı tamamen örümcek ağı gibiydi ama

adım tekrar tekrar yazılmıştı. Keskin, titrek, büyük harflerle, sayfayı doldurana, kelimeler üst üste binene ve birkaçı karalanana kadar yazmıştı.

Emma. Emma. Emma.

“Adını buradan biliyordum.” Omuz silktilti. “Emma olduğunu düşündüm.”

“Bunu ne zaman yaptı?” diye sordum ona bakarak. Benim adım. Emma. Annemin söylediğini duyduğum son kelime.

Sandra bir an hiçbir şey söylemedi, altdudağını ısırdı. “Aynaya beynini vurduğu gün. Herhâlde aklındaki sendin.”

Dünya yine dönüyordu.

“Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim,” diye içeri daldı Julie gülümseyerek. “Ah, Sandra sana eşlik mi etti? İnsanları rahat ettirme konusunda çok iyidir. Peki, nerede kalmıştık? Sana şeyi de gösterebilirim —”

“Aslında artık geri dönmeliyim,” dedim kâğıdı nemli avuçlarımda sıkıca katlayarak. Sandra kâğıdı geri istememişti ve ben de onu saklamak mı, yoksa olabildiğince uzağa atmak mı istediğimi bilmiyordum ama parmaklarımdan onu avucuma hapsetmesine engel olamadım. “Tüm bunlar biraz bunaltıcıydı.” Yalan değildi. Bunalmış durumdaydım.

“Elbette. Tahmin edebiliyorum. Sana yolu göstereyim.”

Sandra’ya baktım. Ellerim yine titriyordu. “Teşekkür ederim. Ve sanatın harika. Neşeli. Satsaydın bir tane alırdım.” Yüzünde içten bir gülümseme belirdi ve sonra tahtasına geri döndü. Julie’nin telaşlı adımlarını takip ederken başım dönüyor, yüzüm yanıyordu. Binadan çıktığımızda esinti beni ferahlattı ve temiz havayı içime çektim, onun havasından uzaklaştığım için mutluydum. Julie pek fazla bir şey söylememişti. Belki de Phoebe’nin soğukkanlı ve kontrollü tavrını bana ve bariz huzursuzluğuma tercih ediyordu.

En azından o annesi ölmeden önce geldi. Ve annesini en çok affetmesi gereken kişi oydu.

Tişörtümün altında soğuk bir terleme vardı ve tesisten uzaklaşana kadar kendimi tutmayı başardım ancak yolun yaklaşık bir buçuk kilometre aşağısında bir park yeri görüp yanaştım ve klimayı sonuna kadar açtım. Soğuk hava beni yavaşça sakinleştirirken derin nefesler aldım. Annemin yaşadığı yerde olmak -nerede uyuduğunu, nerede yemek yediğini ve hatta olabildiğince sosyalleştğini görmek- gerçeküstüydü ama bunların hiçbirini beni krize sokmamıştı.

Phoebe. Senden daha kutsal lanet olası Phoebe. *Git ve onu gör, sana iyi gelebilir ya da bana başka her ne söylediye. Ne saçma bir şakaydı. Onu aramak için telefonumu aldım ve çalmaya başlayınca öfkem mide bulantımı bastırdı. Çağrım telesekretere düştü.*

“Lanet olası, Phoebe.” O kadar öfkeliydim ki sesim titriyordu. “Az evvel Hartwell’deydim. Orada ne yaptığını biliyorum. İyi niyetliymiş gibi davranırken söylediğin şeyleri. Deli olan ben miyim sanıyorsun? Asıl *senin* neyin var, Phoebe? Burada ne yapıyordun?” Telefonu kapatmak üzereyken öfkem taşı ve telefona, “Ailemden uzak dur yoksa yemin ederim seni öldürürüm!” diye bağırdım.

Arabada yüksek sesle nefes alıp veriyordum. Phoebe şimdi neredeydi? İş yerinde mi? Benim evimde mi? Mutfağında sarıldıklarını hatırladım. Kocamı *teselli mi* ediyordu? Park yerinden ayrılırken Robert’ı aradım. İlk adımı onun atmasını beklememin

bir anlamı yoktu. Beni evde istemeyebilirdi ama ben de *onu* orada istemiyordum. Kafamda yeni bir *o* vardı. Artık ölmüş annem değil, ablam olan *o*.

“Hey,” dedi Robert. “Bak, şu an gerçekten konuşamam ama —”

“Evde misin? Phoebe orada mı?” Çok keskindim -histerik- ama elimde değildi.

“İkisine de hayır. Will’le parktayım. Seni sonra ararım. Ya da yarın. Bu —”

“Onu evimde istemiyorum, Robert. Bana onu evimize almayacağını söyle. O bir yalancı. Yalan söylediğini biliyorum. Onu Will’in yakınında istemiyorum —” Kendimi duyabiliyorum ve ağzımdan hiç doğru bir şey çıkmıyordu, sadece paranoyakça zırvalıyordum. Sakin ve mantıklı olmam gerektiğini biliyor ama yapamıyordum. “Onu korkutuyor. Ona bir şeyler anlatıyor.”

“Kes şunu, Emma!” diye çıktı, sert ve sinirli bir şekilde, sonra sakinleşip kısık sesle konuşmaya başladı. “Kes şunu.” Will’den uzaklaşmış mıydı? Küçük oğlumu neler olup bittiğini merak ederken hayal ettim. Annesinin nerede olduğunu. Annesiyle babasının neden kavga ettiğini. Kalbim paramparça oldu.

“Will, Phoebe’den korkmuyor, Emma.”

“Bunu bilemezsin, o daha çok küçük. Belki de söylemek istemiyordur —”

“Ondan korkmuyor. Senden korkuyor.” Duraksadı. “Ve şu anda onu suçlamıyorum.” Bunu öyle soğuk bir tiksinti ve netlikle söyledi ki nefesimin kesildiğini hissettim.

Telefonu kapattım. Şimdi ne yapmam gerekirdi? Eve gidip onları beklemeli miydim? Will’i görmek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu yakalayıp kaçmak istiyordum. Onu alıp Phoebe’den, uykusuzluğumdan, Robert’tan ve beni korkutan her şeyden kaçmak istiyordum. Oğlum benden çok uzaktaymış gibi geliyor ve bu da onun için daha çok korkmama neden oluyordu. Will için bir tehdit değildim, ne derlerse desinler umurumda değildi. Ama bir şeyin ona zarar vermek istediğinden emindim.

Gece korkularım, korkunç doğum günüm yaklaşırken gündüzlerime sızıyordu. Ama bu ben değildim. Çocuğumun korktuğı şey ben değildim. Öfke ve hayal kırıklığıyla telefonumu yere fırlatıp şehre doğru döndüm.

"Bana düşman. Bundan eminim. Phoebe küçüklüğümüzden beri beni hep kıskanmıştır."

"Neden oturmuyorsun? Lütfen?" dedi Caroline. "Şunu bitirmem gerek."

Beni kapısında balık ve patates kızartması ve iki şişe şarapla görünce şaşırdı -*ya da şok mu geçirdi?*- ama bu kadar çabuk döndüğüm için özür dilerken yine de içeri aldı.

"Oturamam, çok gerginim." Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. Neredeyse bir bardak içmiştim bile ve sadece beş dakikadır buradaydım, bütün bu süre boyunca Phoebe'nin Hartwell'de yaptıklarından yakınıyordum. Telefondaki işini bitirmesini bekledim ve o oturunca getirdiğim yiyecek paketini açtım.

"Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum," diye devam ettim bardaklarımızı doldururken. "Annemizi affetmek için ziyaret etmiyordu. Nasıl oldu da buna kandım? Çünkü beni her zaman suçlu hissettirmeyi başarmıştı, o yüzden kandım. Ta o gecenin beri. Annem Phoebe'yi boğduktan sonra bana ne yapmayı planlıyordu, Tanrı bilir ama ablam onun ilk öldürmeye çalıştığı kişi ben olmadığım için beni hiç affetmedi, onu kurtaran ben olmama rağmen. Ya da en azından ben olmasaydım, annemiz durmazdı. Daha beş yaşındaydım. Kaçıp gidebilirdim ama yapmadım. Phoebe'yi almak için yukarı çıktım. Gerçi burayı hiç kabul etmedi." Caroline'a bakıp cevap bekledim.

“Bazen böyle şeyleri yüksek sesle söylemek zor olur,” dedi sonunda. “Ve belki de sana kötü hisler beslediği için utanmıştır.”

“Psikiyatrist gibi konuşuyorsun.”

“Devam et. Dök içini.”

Sanki cesaretlendirilmeye ihtiyacım vardı da. “Yani, önce bu oldu. Sonra, koruyucu aileye verilirken beni isteyen iyi bir aile olduğu için yine kıskandı. Beni evlat edineceklerdi. Fikirlerini değiştirdiler ama o zamana kadar olan olmuştu. Kimsenin onu tutmak istememesi benim suçum değildi. Sorunları vardı. Çok huysuzdu, öfkeliydi ve büyüktü. Ama bunların hiçbiri benim suçum değildi. Sadece o değil, *ikimiz de* sürekli yer değiştirdik. Aramızdaki fark, benim sahip olduğum her şey için çok çalışmamdı. Phoebe asla yeterince çabalamadı. Ve Robert’la ilgili bir sorun da oldu. Aslında o zamanlar umursamadığını söylemişti, hatta buna gülmüştü.”

Caroline bana şaşkınlıkla baktı. “Robert’la ilgili sorun ne?”

“Kulağa eskisinden daha kötü geliyor ama Phoebe, Robert’ı benden önce tanıyordu. Yani çok az ama evet, onunla ilk Phoebe çıktı. Sadece birkaç kez, ciddi bir şey değildi.” Yürümeyi bırakıp uzun bir yudum daha aldım ve masaya yaslandım.

“Ama *neden şimdi* diye düşündüm. Phoebe neden aniden ortaya çıkıp bana zarar vermek istesin ki? Derken bir anda aklıma geldi. Phoebe ve ben, annemizin başına gelenlerin bize de olacağından hep endişelenirdik. Bu bizim kanımızda varmış, annem böyle derdi. Büyük teyzesi akıl hastanesine yatmış. Ve benim de onun gibi delireceğimi söylerdi. Peki ya *Phoebe* kırkinci yaşında delirdiyse? İnzivaya çekilmişti ve o zamandan beri onu neredeyse hiç görmedim. Ya bu onun kafasında yavaş yavaş oluşan bir plansa? Annemi onun boğmadığını nereden bileyim? Phoebe’yi en son gördüğüm gün, yanında bir hemşireyle koğuştan çıkıyordu ve bana bir süreliğine eve gideceğini söylemişti ama ya gitmediyse ya beklediyse ve benim çıktığımı gördükten sonra annemizi kendisi öldürdüyse?”

“Ama Emma—” Caroline’ın gözleri fal taşı gibi açılrsa da ben durmadım.

“Görmüyor musun? Böylece ben yapmışım gibi görünürdüm. Hartwell’de ona söylediği tüm o şeylerin üstüne polisi armalıyım aslında. Başka bir şüphelileri olduğunu onlara bildirmeliyim.”

“Yine şeytanın avukatlığını yapacağım,” diye araya girdi Caroline. “Ama bunun için sadece bir hastanın sözüne güveniyorsun. Bu Sandra denen kadının akıl sağlığı sorunları hakkında bir şey biliyor musun? Mesela halüsinasyon görüyor mu?”

“Bilmiyorum. Ama o çok... şey... normaldi. Hem neden yalan söylesin ki?”

“Halüsinasyon görmek yalan söylemek değildir. Gördüğü şeyin bu olduğunu sanabilir. Ve eğer anneni seviyorsa, kızı ortaya çıktığında biraz kıskanmış da olabilir. Söylediği gibi olmamıştır demiyorum, sadece bunun çok da güvenilir bir kanıt olmadığını belirtiyorum. Arkadaşın Darcy hastaneden ayrıldığına dair kanıt elde edene kadar beklesen daha iyi olur, o zaman zaten aklanırsın.”

Haklı olduğunu fark ettiğimde moralim bozuldu.

“Lastiğini onun kesmiş olabileceğini düşünüyor musun diye sormuştum, biliyorum,” diye devam etti. “Ama bu söylediklerin kıskanç bir ablanın kıskançlık krizinden çok daha öte bir şey.”

“Ya ailemi bana karşı kışkırtmaya çalışıyorsa? Ya onlara zarar verirse?”

“Ya kışkırtmıyorsa ve vermezse? Bence bu en bariz cevap.” Bir cips daha yedi. “Bence senin iyi bir uykuya ihtiyacın var. Bugün hiçbir şey yapamazsın. Ailene zarar vermeyecek. Neden versin ki? Onlar onun da ailesi. Ve sen, onun bunları yapabileceğini düşünerek gerçekten karanlık bir yola giriyorsun. Zaten telesekreterine öfkeli bir mesaj bıraktığını söylemiştin, şimdilik orada dur.” Tekrar bitirmekte olduğum şarap kadehime baktı. “Araba kullanmayacak mısın?”

“Taksi çağırırım,” diye mırıldandım. “Ya da yürürüm. Ya da gidip evimin önünde uyurum.”

“Saçmalama.” Duraksadı. “Yalnız kalacak durumda değilsin. Bu gece burada kalabilirsin.” İsteksiz bir teklif olduğunu hisset-

sem de anında sakinleşmemi sağladı. Geceyi Caroline'ın yanında geçiriyordum. Evinin içinde. Hatta biraz uyuyabilirdim bile.

"Teşekkür ederim," dedim gözyaşlarımın taşmak üzere olduğunu fark edince utanarak. "Sabah iyi olacağım. Her şey biraz şok ediciydi."

"Bir fincan çay içelim, sonra ben yatacağım," dedi. "Yarın bir meslektaşımın yerine bakacağım. Sanırım sen de uyumaya çalışsan iyi olur."

Çayımızı içtikten sonra -bu sırada Darcy'den henüz bir şey bulamadığını söyleyen hayal kırıklığı ile dolu bir mesaj aldım- onu yukarı kata kadar takip ettim ve o hızlıca duş alırken ben misafir odasında bekledim. Ardından ben de engelli tuvaletini kullanıp ağzım ferahlasın diye parmağım ile dişlerimi fırçaladım. Dışarı çıktığımda koridorda beni bekliyordu.

"Okuyacak bir şeyler istersen arka odada birkaç kitap var. Dağınıklığa aldırma. Hepsini çöplüğe veya yardım kuruluşlarına götürmeyi düşünüyordum ama bilirsin işte. Vakit asla yetmiyor. Çoğunlukla polisiye romanlar veya Barbara Taylor Bradford'ın 1980'lerdeki aile destanları ama çok fazla seçenek var. Hepsi anemin."

"Teşekkürler. Sabaha görüşürüz," dedim o odaya giderken. Kitap okumanın bana iyi geleceğinden emin olmasam da, nezaketten bir tane almam gerektiğini düşündüm. Zaten yeterince tuhaf davranmıştım.

Üçüncü yatak odası koridorun diğer ucundaydı ve hava serin olmasına rağmen radyatör tamamen kapalıydı. Parasal durumumdan ötürü içimde hafif bir suçluluk hissettim. Uzun zamandır ısınmak için faturaları dert etmiyordum. Ayrıca her yerde kutular vardı. Birinden çerçeveli fotoğraflar, diğerinden dekoratif resimler ve biblolar -Caroline'ın zevkine hiç uymayan eski porselen bebekler ve üfleme cam hayvanlar- görünüyordu. Aslında benim de zevkime hiç uymuyorlardı ama yine de onlarda insanı rahatlatan ve içini ısıtan bir şey vardı.

Sevdiğin ve seni seven, içi anılarla dolu tüm bu kutuları

paylaşabileceğin bir annenin olması harika bir şeydi. Bir an için hastanedeki kendi annemin soğuk, kuru parmaklarının bileğimi kavradığını hissettim ve gözlerinin nasıl fal taşı gibi açılıp beni korkuttuğunu hatırladım. O anda ne görmüştü? Beni görmüş müydü? Ya da herhangi bir şey görüyor muydu?

Titreyerek duvara dayalı kitap yığınınına döndüm. Kalın, yıpranmış ve ciltsiz kitaplar, şüphesiz artık geri dönecekleri hayır kurumlarından alınmıştı. Birkaç Wilbur Smith, birkaç Shirley Conran ve bir sürü polisiye roman vardı. En azından adını duyduğum için bir Ian Rankin seçtim.

Işığı kapatıp odama geri döndüm. Şekiller ve gölgeler beni tekrar beş yaşında hissettiriyordu ve buranın düzeni annemin evine çok benziyordu. Sahanlıkta aceleyle ilerledim, biraz ışığa kavuştuğum için mutluydum. Umarım okumak beynimi kapatıp şafaktan önce uyumama yardımcı olurdu ancak yorganın altına girer girmez kalbimin tekrar hızlandığını hissettim. Telaşlıydım. Uyanık. Endişeli. Ama henüz erkendi, bu yüzden kitabı açtım, odaklanmaya ve okumaya kararlıydım.

Beş bölüm okudum. Saat on bir geçiyordu, komodinin üzerindeki telefonumun ışığı yanarak titreşince irkildim. Kimin aradığını görünce midem düğümlendi. *İşte başlıyoruz.*

“Phoebe,” dedim sakince. Bugün daha fazla histeri krizine girmeyecektim. Ablamın ne tür bir oyun oynadığını henüz bilmiyordum ama Caroline haklıydı: Temize çıkana kadar öfkeme hâkim olmalıydım.

“O telesekreter mesajının neyle ilgili olduğunu bilmiyorum.” Kulağımdaki sesi buz gibiydi. “Ama akıl sağlığının yerinde olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Hiçbir şey böyle bir tepkiyi haklı çıkarmaz.”

“Konuyu çarpıtma—”

“Sende bir sorun var, Emma. Sekreterin polise diktafonundan bahsetmiş. Annemin sayıları ha? Tanrı aşkına.”

“Öyle olmadı—”

“Ne oldu peki? Neydi o zaman? Duyduğuma göre annem

hastaneye kaldırıldığından beri kafayı yemişsin. Kafayı değil. *Zihnini*." Derin bir iç çekti. "Gidip bir yere yat ve düzel."

"Şey, kocam taşınmamı istediği için öyle yapıyorum zaten." Hartwell hakkında ona söylediklerimden hiç bahsetmedi. Sandra'nın onun anneme söylediğini anlattığı o korkunç şeylerden. Sanki önemli değilmiş gibi geçiştirdi ve ben de şimdilik, yani aklanana kadar görmezden gelecektim ama eğer böyle bir şey yapmışsa bu suçunu itiraf etmesi demekti. "Bunu zaten bildiğinden eminim," diye devam ettim. "Ne de olsa Robert'a çok yakınsın." Dilimden çıkan asit dolu sözler kulağını acıtıyor muydu acaba? Acıtıyorsa bile onu da geçiştiriyordu.

"Bir tesise yat demek istedim. Doğum günün bitene kadar birinin seni gözetim altında tutabileceği bir yere. Tüm bu suçlamalar. Tüm bu paranoya."

Bir akıl hastanesinden bahsediyordu. Anneminkine benzeyen ama henüz suç işlememiş olan insanlar için bir yerden. Yüzüm yanmaya başladı. Bana deli diyordu.

"En iyisi bu olur. Herkes için," dedi yumuşak bir sesle. "Ailen için. Şu anda kendine güvenmiyorsun. Güvenmediğini biliyorum. Çünkü seni tanıyorum, Emma. Ben senin ablanım."

"Defol git, Phoebe," dedim sakın kalacağıma dair kendime verdiğim söze rağmen. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Defol git." Telefonu kapattım. Öfkem alev alev yanarken serin yastığa yaslandım.

Deli değildim. Psikotik bir kriz geçirmemiştim. Gerçeklikten kopmuş değildim. Parmaklarımı cama vururken kendime tekrar tekrar bunları söyledim. Hayır. *Ben. Deli. Değilim.* Değildim ama hâlâ tamamen uyanıktım.

Üçüncü yatak odasıındaydım ve eski pencereden aşağıdaki karanlık bahçeye bakarken çerçevelerden rüzgâr sızıyordu. Her şey Phoebe beni hastaneden aradığında başlamıştı. *Öyle mi olmuştu? Bir önceki gece başlamamış mıydı? Yoksa gece 1.13'te annen kendi beynini dağıttığı anda senin de uyanıp o gecedan beri doğru düzgün uyuyamadığında mı? O zaman başlamamış mıydı?*

Phoebe'nin mesajıyla falan değildi.

Rakamlar kafamda dönmeye başladı, sonra onları kendi kendime mırıldandım. *"Yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz on sekiz, iki yüz yirmi iki,"* diye hepsini bir mantra gibi tekrarladım.

Phoebe benim ablam, diye düşünüyordu beynimin mantıklı kısmı. Birbirimizi seviyoruz. *Gerçekten seviyor musunuz?* diye hemen karşılık verdi o fısıltılı ses. *O seni seviyor mu? Neden sevsin ki? Eve getirdiği bir çocukla evlendin; eve getirdiği ilk çocukla ve sonra hayatında başka bir çocuk olup olmadığını hiç bilmiyorsun. Bu garip değil mi? O garip değil mi? Bir anda ortaya çıkıyor ve hayatın mahvoluyor ve o hep ama hep orada. Ve biri Will'e olanları anlattı. Biri onu korkutmak istedi.*

Belki de haklısın. Belki de Phoebe kırk yaşında delirdi. Belki de an-nemiz gibi olan odur.

Rakamları mırıldanmaya devam ederek koridora geri döndüm ve şarkı kafamda çalmaya başladı. Çok fazla gürültü vardı, düşünmemi zorlaştırıyordu. Rakamlar. Şarkı sözleri. Annem. Phoebe. Ben. Bu eski ev, geçmişle bugünü daha sıkı bir şekilde iç içe hissettiriyordu. Merdivenlerin başında durdum. Aşağıya zaten daha önce inmiştim. Mırıldanarak volta attım. *Ona hiç benzemiyorum, ben ona hiç benzemiyorum.*

Korkuluk direğinin eski moda tepesi eskiden bizim evdeki gibi kavisliydi. “Bak, bak,” diye fısıldadım. “Bir mum, bir kitap ve bir zil.” Annem o gece evinde tam burada mı durmuştu? Böyle mi? Bileğimi sıkıca kavrayan kuru elini ve parmak uçlarımla altındaki cilalı ahşabı hissettim. Ellerimiz bir oldu. Aşağıya tekrar bakarsam kendimi merdivenlerde görüp görmeyeceğimi merak ettim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, geçmiş beni karanlıktaki anılara boğmakla tehdit ediyordu.

Arka kapıdan içeri giriyoruz, Phoebe sıkıştığı yerden kurtulup açılması için gevşek kulpu sallıyor ve merakla içeri süzülen gün ışığı, Phoebe kapıyı tekrar kapatmadan önce sadece bir yudum alabildiğim temiz hava kadar kısa sürüyor. Kendimizi evimiz olarak bildiğimiz evin pis kokulu kasvetine kapılmış buluyoruz.

Yere bakıyorum. Kırık yumurtaları temizlemek için isteksizce bir girişimde bulunulmuş ancak kabukları ve çürümüş içlerini toplamak için kullandığı mutfak havlusu dağınıklığın ortasına atılmış. Phoebe elinden geldiğince bulaşık yıkamaya çalışıyor ama her zaman daha fazlası oluyor ve alanın çoğu yarı boş şarap şişeleri veya diğer içkiler, dökülmüş kahve ve annemin dolaplardan çıkarıp yerine koymadığı rastgele eşyalarla dolu.

Yüzeyin bir ucu sütçünün geldiği zamanlardan kalma bir sürü süt şişesiyle dolu. Phoebe ve benim onlara dokunmamıza izin verilmiyor. Annem birine dokunursak hepsinin düşüp kırılacağını söylüyor. O zaman ayaklarımıza cam batar ve okula gidemezmişiz. Neden sütçüye geri vermediğini anlamıyorum, o zaman tekrar süt getirmeye başlayabilir.

Phoebe kolumu çekiştirip mutfak masasını işaret ediyor. Yaptığımız 40. yaş günü kartı -ANNEMİZE MUTLU YILLAR- ortada duruyor,

kurumuş yumurtalarla kaplı ama yine de duruyor. Umutla bakıyoruz. Phoebe'nin 'iyiye işaret' dediği türden bir şey bu.

"Anne?" diyor Phoebe. "Biz geldik, anne."

Koridorda bir gürültü var, önce ben gidiyorum. Sabahki olaylar bana, Phoebe'ye olduğundan daha uzak. O sekiz yaşında. Sanırım büyüdükçe zaman değişiyor. Neyse, annem kartımızı almış. Bizi seviyor. Bugün iyi bir gün olacak. Ya da en azından daha iyi bir gün.

Yer döşemeleri ayaklarımın altında gıcırıyor ve biraz kaşlarımı çatıyorum, özgüvenim sarsılıyor. Annem koridorda, alt kattaki dolabın yanında çömelmiş, sırtı bize dönük. Dolabın kapağı açık ve kapağın içine vahşice bir şeyler çiziyor. Başı tik varmış gibi düzensiz küçük hareketler yapıyor ve kendi kendine hızla bir şeyler mırıldanıyor.

"Yüz on üç yüz elli beş iki yüz on sekiz..."

Birdenbire bizi fark ederek ayağa kalkıyor, açık kapağı kapatmak için dönüyor ve pergeli düşürüyor. Bana kocaman, uykusuz gözlerle bakıyor. Phoebe'nin sadece birkaç adım arkamda olduğunu bilmeme rağmen aramızda bir okyanus varmış gibi hissediyorum.

Annem öne atılıyor ve o gün ikinci kez parmakları kollarıma gömülüyor ama bu sefer beni sarsmak yerine kendine doğru çekiyor. Hayır, kendine doğru değil. Beni dolaba doğru sürüklüyor.

"Hayır, Anne, lütfen hayır!"

Karanlık önümde esniyor. Aç. Ve sonra beni bütün olarak yutuyor. Uzun süredir oradayım.

Çok karanlık ve duvara yaslanmışım, dizlerim çenemin altında. Uzak bir yerden gelen -dışarıdan bir yerden- gök gürültüsünü duyabiliyorum. Yüzüm gözyaşlarından ve terden kaşınıyor ve nefesim hızlı ve kesik kesik geliyor. Okuldan eve geldiğimden beri geçen uzun saatler bir sonsuzluğa dönüşüyor ve dolabın küçük olduğunu bilmeme rağmen, gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim her şeyi gölgeli hâle getiren sonsuz bir siyah okyanus. Hangisinden daha çok korktuğumu bilmiyorum, burada yaşayan canavarlardan mı yoksa dışarıdaki annemden mi. Koridorda sesini duyabiliyorum. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı yürüyor. Yukarı çıkıyor. Aşağı iniyor. Bazen kapağın hemen yanında duruyor ve ben daha da içime çekiliyorum.

Mırıldandığını duyabiliyorum.

“Yüz on üç, yüz elli beş, iki yüz on sekiz...”

Haliya düşen bir şişe gibi ağır bir ses geliyor ve mırıldanma duruyor. Uzun bir sessizlik oluyor, nefesimi tutuyorum ve sonra aniden hareket eden sürgünün sesi duyuluyor ve dolap kapısı açılıyor.

Annem kapıda çömelmiş, dağınık saçlarının ardından kocaman gülümsüyor. Arkasındaki ev karanlık. Gece yarısı. İkimiz de hareket etmiyoruz ve dışarıdaki fırtınanın sesi geliyor, sanki bir yerlerde açık bir kapı varmış gibi. Hafif bir esinti bunu doğruluyor. Belki de arka kapı.

Bir şimşek çakınca annem aydınlanıyor. Sırılsıklam. Gözleri tuhaf. Boş. Bana bakıyor ama beni görmüyor. Benden ötedeki bir şeye bakıyor. Sanırım bu hâliyle daha korkutucu. Daha ‘komik Anne’ gibi. Neredeyse beni tekrar sarsmanı istiyorum çünkü ancak o zaman bunun benim annem olduğunu bilebilirim.

Başını yana eğiyor ve konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor.

“Ah, işte buradasın.” Sesi yumuşak. Sakin.

Ayağa kalkıyor ve kapağı tekrar kapatıyor, beni yine karanlığa boğuyor ve bağdırmamak veya çılgılık atmamak için elimi ısırtıyorum ve geri dönmesini, beni sonsuza dek burada bırakmamasını istiyorum. Uzaklaşırken koridor gıcırıyor.

“Yatağa dön,” dediğini duyuyorum, altında olduğum merdivenler ayaklarının altında inlemeden önce. O tepemdeki merdivenlerden ilerlerken ben kapağa doğru sürünüyorum. Buradaki karanlık artık dayanılmaz hâle geliyor ve kapağı tekmeliyorum. Kapak kolayca açılıyor. Bu kez kilitlenmemiş. Dışarıya doğru sürünürken annem bir şekilde dolaptan fırlayıp beni tekrar yakalayacak ve sonsuza dek orada kaybolacağız diye korkuyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi. Çıkarken kapaktaki çizikleri görüyorum. Annemin özel rakamları.

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 13 1 5

Hiçbir canavar beni yakalayıp geri çekmiyor ve gök gürültüsü öfkeyle başımın üzerinden geçerken ben temiz ve yağmurlu havayı içime çekiyorum. Okul üniformam buruşmuş. Bacaklarım ağrıyor, doğruluyorum. Kirli halının üzerinde boş bir şarap şişesi var. Biraz ileride, terk

edilmiş bir bardak. Mutfağa dönüp baktığımda Phoebe ile yaptığımız doğum günü kartımızın yine yerde olduğunu görüyorum.

Phoebe. Annem Phoebe'yi görmeye mi gitti? Bu düşünce, beni anlayamayacak kadar küçük olduğum bir dehşetle dolduruyor; DNA'mın derinliklerine işlemiş bir şeyle, bir hayatta kalma uyarısıyla. Korkuma ve fırtınaya koşup o güzel kadını bulup ona Phoebe'nin daha önce yaptığı gibi annemin yine komik olmaya başladığını söylemek istememe rağmen, kendimi merdivenlere gitmeye zorluyorum. Phoebe orada, yukarıda. Phoebe'ye ulaşmam gerek.

Tırabzana tutunup çıkmaya başlıyorum, bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Bir şimşek çakıyor ve yerimden sıçıyorum ama üst katteki koridor boş. Fakat sesler geliyor, tam olarak anlayamadığım garip sesler, Phoebe ile yatak odamızın olduğu yerden. En üstteki tırabzana tutunmuş, sıkışmış, ne yapacağımı bilemeden karanlığa bakıyorum.

"Anne?" diyorum ama o kadar sessizce ki dudaklarım sadece kıpırdıyor. Kimse cevap vermiyor. Kuruyan ağzıma hava çekip yürümeye başlıyorum. Bir nefes sesi duyuyorum. Çaba. Boğuk bir ses. Kalbim daha hızlı atıyor, kapıyı iterek açtığımda patlayacakmış gibi hissediyorum. Sadece kalbim değil. Her yerim. Ve sonra nefesim kesiliyor. Bakarken hissettiğim patlama dışarıda değil, içimde oluyor. Açık ağzımdan hava fışkırıyor ve kulaklarımda sanki suyun altındaymışım gibi bir uğultu başlıyor.

Annem yatağın yanında, Phoebe'nin üzerine eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş, yastığı bastırarak ablamı boğuyor. Phoebe çok çabaladığı için inliyor ve yastığın altından gelen boğuk bir panik sesi duyabiliyorum ama tek görebildiğim Phoebe'nin bacaklarının şilteye çarparak çıkardığı ses, kamburlaşmış tekmeler atıyor ve sonra tekrar kalkıp sanki bir şeyi tekmelemeye çalışıyormuş gibi dönüyorlar. Phoebe.

Bir adım öne çıkıyorum. Eski tahtalar gıcırıyor. Annemin başı dönüyor, gözleri irkilmiş ve kocaman açılmış.

"Emma," diyor şaşkınlıkla. Doğruluyor. Ve sonra aniden yana dönüp ölü gibi ince halının üzerine yığılıyor. Ve duyabildiğim tek şey, Phoebe'nin hırıltılı nefesi ve hıçkırıkları, sonra beni yakalayıp sendeleyerek hâlâ perişan hâlde yerde yatan annemizin yanından çekip yağmura doğru sürüklüyor.

Parmaklarım tırbazana sıkıca tutunmuş, anıyı kutusuna geri iterken kendimi yatak odama doğru gitmeye zorladım. Saat neredeyse üç olmuştu. Çok bitkindim ama yeterince çabalarsam birkaç saat uyuyabilirdim. Caroline'ın kapısının önünden geçerken aralık olduğunu gördüm. Aniden onu kontrol etme, yatakta olup olmadığını, dünyanın düzende olup olmadığını görme isteği duydum, bu yüzden sessizce kapıyı ittim. Yüzüstü yatıyordu, bir kolu başının altındaydı, derin uykuda ve tamamen rahatlamış görünüyordu. Elim kapının ahşabını sıkıca kavrarken vücudumdaki her kas gergindi. Ama onu izlediğim için kendimi daha iyi hissettim. Nefes alıp verdim. Gerçekten daha iyi hissediyordum. Belki bir süre kalırdım.

Birdenbire kendimi misafir odasında, kendi odamda buldum. Ayaklarım üşüyor, belim ağrıyordu ama göğsüm sıcaktı. Bir yastığa sarılmıştım, kamburlaşmış bir şekilde boş yatağın yanında duruyordum. Saçlarım yüzüme dökülüyor ve gri şafak ışığında yatağa bakıyordum. Aman Tanrım.

Bir yastığa sarılıyorum.

Gerçeklik etrafımda çınlarken korkuyla çığlık atıp yastığı attım. Ben ne yapıyordum? Buraya nasıl gelmişim? Kapıya baktım. Kapalıydı. Arkamdan kapatmıştım, kapatmış olmalıydım. Hatırladığım son şey, Caroline'ın kapısında durup onu izlediğimdi. İçimi berbat bir korku sardı. Yo, hayır. Bunu yapmış olamazdım. Yapmazdım. Kafam hâlâ Phoebe'nin tekmeleyen bacaklarıyla doluydu ve tam Caroline'ın odasına koşmak üzereyken duvardan gelen derin bir horlama sesi duydum. Nefes nefese yatağın kenarına yığıldım, çok rahatlamıştım.

Kısa süre sonra yatağa kıvrıldım ve başımın altında kalan yastığın kenarına tutundum. Neden bu kadar korkuyordum? Midem bulanıyordu. Bunun cevabını biliyordum. Ona zarar vermekten korkuyordum. *Hayır, ona zarar vermekten değil, onu boğmaktan.* Annemin Phoebe'ye yaptığını yapmaktan. Başım zonklamaya başladı. Gerçekten onu boğduğumu mu sanmıştım?

Onu boğabilir miydim?

Doğum gününe bir gün kala

Hiç uyuyamadım ama yatakta yattım, şafak sökerken kendim için ve *kendimden* korkuyordum. Sonra kalkıp Caroline'a yumurta, pastırma ve domatesli tosttan oluşan düzgün bir kahvaltı hazırladım. Kokuyu alıp aşağı indiğinde bulaşıkları yıkadığımı görünce biraz şaşırdı ama onu dolu tabağının beklediği masaya götürdüm.

"Gerek yoktu."

Ona bir bıçak ve çatal uzattım. "En azından bunu yapayım, hem senin işe gitmen gerek." Yarı gerçek sayılırdı. *Gece kendimde değilken seni yanlışlıkla boğmuş olmaktan dolayı nasıl korktum bir bil-sen ve kahvaltı suçluluk duygumu yatıştırmanın bir yoluydu.*

"Neden bu sabah gidip ablanla konuşmuyorsun?" dedi. "Bir barda çalışıyordu, değil mi?"

"Evet, Hand and Racquet." Phoebe'nin işyerine gitsem yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordum. Birkaç saniye içinde birbirimize bira fırlatırdık, sonra polis gelirdi ve yine başım belaya girerdi.

"Öyleyse gidip konuş. Eminim hepsi bir yanlış anlamadır."

"Haklısın." Dün gece Caroline'a zırvaladığımı için utanıyordum. Çok hiperaktif görünüyor olmalıydım, gitmemi istememesine şaşırdım. "Belki giderim."

Telefonum bip sesi çıkardı; Hartwell'deki Debbie Webster'dan bir e-posta gelmişti. Belli ki sistemleri düzelmiş ve yine çalışmaya başlamıştı. Annemin başka bir ziyaretçisi daha olduğunu ve iletişime geçmek isterse diye ona numaramı vermemi isteyip is-

temediğini söylüyordu. Hızlıca, *evet lütfen*, diye merakla cevap verdim. Ama mesajın Darcy'den olmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Tanrım, neden—

E-posta gider gitmez telefonum çaldı. Darcy'in adı ekranda belirince yüreğim birden ağzıma geldi.

"İyi haber," dedi, daha ben 'merhaba' bile diyemeden. "Temizsin. Polis aradı: Hastaneden çıkarken kamerada görünüyorsun ve diğer girişlerden geri dönmüyorsun. Eğer bir cinayet varsa, onu işleyen sen değilsin."

Rahatladım, ayağa kalktım ve yarı gülüp yarı ağlayarak volta atmaya başladım. Ben yapmamıştım. Dün gece ne olduysa onu da ben yapmamıştım. Yastık tutmak sadece yastık tutmaktı. Hiçbir anlamı yoktu. Öyle değil mi?

"Teşekkür ederim, Darcy. Çok teşekkür ederim."

"Şimdi gitmem gerek. Ama başka bir şeye ihtiyacın olursa, bana mesaj at. Ve bir ara o birayı içelim, olur mu?"

"Evet. Evet, kesinlikle."

"Güzel." Duraksadı. "Seni tekrar görmek harikaydı, Bebek Spice." Ve sonra kapattı. Ben de Caroline'a sııttım. "Temize çıktım."

"İşte bu kadar."

Son derece rahatlamış görünüyordu ve sanırım onu suçlayamazdım.

"Görüntülerde Phoebe var mı diye kontrol etmesini istemiliydim," dedim.

"Suçlamaya başlamadan önce git ve onunla konuş. O senin ablan."

"Tamam, tamam," dedim.

İkna olmuşa benzemiyordu.

"Söz veriyorum. Sonra geri gelip rapor veririm." Tavayı yıkamayı bitirmek için bakışlarımı kaçırdım ve o bana *lütfen ver* demese de *verme* de demedi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin bu durumlar yaşanırken tek arkadaşım oydu. Ve beni o otel odasında yalnız kalmaktan kurtaracak tek kişiydi. "Ama önce gitmem gereken başka bir yer var."

“Burada ne yapıyorsun?”

Kocam beni pek de neşeyle selamlamadı. “Bu kadar şaşırma, burası benim evim.”

“Bizim evimiz.” Robert ön kapıyı açık tutsa da içeri girmem için geri çekilmedi. “Berbat görünüyorsun. Uyudun mu?”

“Annemi kesinlikle öldürmediğime dair kanıt var. Kamerada hastaneden çıkarken görüyorum.” Çok muzaffer görünmemeye çalışsam da elimde değildi. “En azından artık hakkımda öyle şeyler düşünmek zorunda kalmayacaksın.”

“İki şey var.” Yüz ifadesi değişmedi. “Birincisi, bunu yapacağını hiç düşünmemiştim ve ikincisi, zaten biliyordum. Polis bu sabah aradı. Darcy’in sana söylediklerini söyledi.”

“O hâlde herhâlde mutlusundur? Bu da demek oluyor ki—”

“Taşınman bununla ilgili değildi ve diğer sorunlarımızı da çözümüyor, değil mi?” Sesini alçaltarak dışarı çıktı ve kapıyı hafifçe çekti. Ben de mutfakta Will’i görmeyi umarak içeri bakmaya çalıştım. “Bunun her şeyi yok edeceğini mi sanıyorsun?” diye devam etti. “Will hâlâ çizimleri hakkında konuşmuyor. Ona sorduğumda, terapist ona ne çizdiğini sorduğunda, tek söylediği *anne* oldu. Neden yalan söylesin ki, Emma?”

“Yalan söylediğini sanmıyorum. Tabii ki söylemiyor. Ama ben de söylemiyorum.” Duraksadım ve sonra kelimeler telaşla ağızımdan çıktı. “Phoebe yaptı, Robert. Öyle olmak zorunda. Annemle barışmak için ziyarete gittiğini söylüyor. Ama onun için gitmemiş. Ona hakaret ediyor, ona kötü davranıyormuş, bunu bana oradaki biri söyledi.”

“Bir doktor mu?” Kaşlarını çatı. “Madem öyle şeyler yapıyormuş, neden ziyaret etmesine izin vermişler—”

“Doktor değil, bir hasta ama—”

“Tanrı aşkına, Emma,” diye araya girdi, bezgin bir şekilde. “Ne söylediğinin farkında mısın? O kadar paranoyaksın ki delilerin sana söylediklerine inanıyorsun.”

“Deli mi?” Sandra adına bir an öfkelen dim. “Çok ayıp. Kendinle gurur duy. Ve benim kadar sen de biliyorsun ki Phoebe

her zaman beni, bizi, tüm bunları kıskanmıştır. Her şeyi elimden almak istemesi çok mu çılgınca? Anneme olanlar için endişelendiğimi biliyordu. Benim de başıma geleceğinden korktuğumu. Bu endişeyi kullandı. Seni buna inandırdı ve Will'i korkuttu. Ya kafası karışık olan oysa?"

Yolda volta atarken sözlerim neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bahse girerim o bile senin her şeye bu kadar kolay inanacağını tahmin etmemiştir. Ben avukatım, Robert. Tanıdığımız en akli başında insanım."

"Öyleydin. Ama son birkaç gündür? Bambaşka bir insansın. Sanki bir şey kopmuş gibi. Peki ya inanç? Ben oğlumuzu inanıyorum, Emma." Sesi kısıktı. "Yani, Tanrım, ben sadece onu korumaya çalışıyorum. Seni seviyorum. Bütün bunların çözülmesini istiyorum. Hem benim hem de senin iyiliğin için. Ama doğum günün geçene kadar uzak durman daha iyi."

Rüzgâr yelkenlerimden çekildi ve yumruklarım, gecenin bir yarısı oraya nasıl vardığımı bilmeden yatağımın yanında o yastığı kavradığım anın anısını sıkıca tutuyordu. Haklıydı. Belki de doğum günümünden sonrasına kadar uzak durmalıydım. Hissettiğim bu korku *benimle mi* ilgiliydi?

"Phoebe'yi burada istemiyorum," dedim. Bu kadarı doğrudu. Kendime güvenmiyor olabilirdim ama ona da güvenmiyordum. İkimiz de aynı kanı taşıyorduk. "Ve gidip ona da ayrısını söyleyeceğim."

"Neler oluyor? Ah. Senmişsin." Chloe dışarı çıktığında yüzü somurtkan ve savunmacı bir ifadeye büründü. "Otobüse yetişeceğim. Görüşürüz, baba." Hızlı adımlarla giderken ben de yön değiştirip Robert'a sırtımı döndüm ve onun peşinden gittim.

"Hey, Chloe, bekle. Seni ben bırakayım."

"Geçen seferden sonra olmaz."

"Hadi ama, ikimiz de bunun benim hatam olmadığını biliyoruz. En azından yavaşla da seninle yürümeme izin ver." Ona yetişmek için koşmam gerekiyordu.

"Julian'la ilişkin bitti mi?" Cevap vermedi ama taş gibi yere

baktı. "Tanrı aşkına, Chloe, babana söylemek zorundayım. Bunu sonsuza dek ondan saklayamam."

Nihayet durup bana baktı. "Eğer söylersen inkâr ederim. Ve sence kime inanır?"

"Vay canına. Bu gerçekten müthiş." Ona diklendim. Kendi çocuğumun bana bu şekilde muamele etmesine izin vermeyecektim. "Deneyelim mi, Chloe? Çünkü ilk başta inanmayabilir ama sonra şüphelenmeye başlayacaktır."

Öfkeyle tekrar uzaklaşmaya başladı. Hızla kolunu tuttum. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Chloe. Ben düşmanın değilim. Endişeleniyorum, hepsi bu. Her konuda." Dönüp eve baktım. "Sen ve bu durum için. Will'le olanlar için. Ve Phoebe için. Buraya geliyor mu? Will'le yalnız vakit geçiriyor mu? Baban beni dinlemiyor ama ona güvenilemez. Onu tanıyorum."

"Dur artık, anne! Dur artık!" Bana doğru dönünce öfkelenmesini bekledim ama o ağlamak üzereydi. "Lütfen dur! Ne yaptığımı görmüyor musun? Bizi korkutuyorsun! Hepimizi! Babamı. Will'i. Beni. Jules'la ilişkiyi bitirmemi mi istiyorsun? Bunu neden yapayım? Onunla kendimi *güvende* hissediyorum."

"Benimle kendini güvende hissetmiyor musun?" İstemsizce geriye doğru bir adım attım.

Yarı omuz silkti, yarı hıçkırdı. "Nasıl güveneyim? Sanki birdenbire çöktün. Phoebe Teyze hakkındaki tüm bu saçmalıklar. Çok garip davranıyorsun. Uyumuyorsun." Kesik bir nefes aldı. "Phoebe Teyze annene de aynısının olduğunu söyledi. Bize hiç anlatmadığın annene. Ailendeki diğer insanlara da. Delirdiği için tımarhaneye kapatılan bir büyük teyzen mi ne varmış."

"Belli ki Phoebe çok konuşuyor."

"Belki ama seni garip davranmaya o zorlamıyor, değil mi? Bunu sen kendin yapıyorsun. Ve bu beni korkutuyor."

Bu sefer aceleyle uzaklaşırken peşinden gitmedim. Hareket edemedim, aniden kendimi onların gözünden gördüm. Dengesiz. Dağınık.

Güvenilmez.

Caroline'ın önerdiği şeyi yapmalıydım. Phoebe'yi görmeye gitmeliydim. Neler çevirdiğini yüz yüze öğrenmeliydim. Kaybedecek neyim kalmıştı ki?

Bütün vücudum gergindi, kendimi dışarı atana kadar arabada biraz oyalandım. Dün gece sabaha kadar uyumadığım ilk geceydi ve önceki yorgunluğumun üstüne bir de kendimi uyuşuk hissediyordum. Bu hâlde araba kullanmamam gerektiğini biliyordum; yedek arabayı da kendi arabam gibi çarpamazdım. Şehir merkezine park ettim ve sonunda arabadan indim, dünya etrafında parıldıyordu. Telefonda Hand and Racquet barı buldum. Leeds'te iki tane vardı ama birinin logosunu Phoebe'nin giydiği üstten tanıdım ve Google Haritaların beni oraya götürmesine izin verdim.

Bara birkaç sokak yaklaştığımda, bir kafeden sert bir kahve ve kremalı bir kek alıp dışarı oturdum. Düzgün düşünebilmek için biraz enerjiye ihtiyacım vardı. Şehrin kalabalık bir semtindeydim ve hava ısındıkça kaldırımlar oradan oraya koşturan insanlarla, otobüsler ve arabaların buharlarıyla doluyordu. Gürültü nedense rahatlatıcıydı. Bütün bu insanlar günlük hayatlarıyla meşguldü, benimkinin karmaşasından habersizlerdi. Muhtemelen gayet normal bir insan gibi görünüyordum, belki iş ve çocuklarla uğraşmaktan biraz yorgun ama hepsi bu kadardı. Görünmez hissediyordum. Bir hayalet gibi.

Pasta ağzımda yapış yapış oldu ve başımı güneşe doğru eğdim. Daha vaktim vardı. Bar yeni açılıyordu ve Phoebe'nin hangi saatlerde çalıştığını bilmiyordum. Kahvemden bir yudum alıp bir parça daha Danimarka pastası kestim. Phoebe annemize

kötü şeyler fısıldıyordu. Phoebe Will'e kötü şeyler fısıldıyordu. Phoebe Robert'a tatlı sözler fısıldıyordu. Neden Phoebe? Ben sana ne yaptım? Hayatını kurtarmak dışında? Phoebe, Phoebe, Phoebe. Bir an gözlerimi kapatıp gevşedim.

"Phoebe!"

İrkildim. İlk başta bağırarak benmişim gibi geldi ama sonra kendime geldim. Başım dönüyordu ve etrafımdaki dünya öyle gürültülü ve hareketleydi ki az kalsın dengemi kaybediyordum. Bir kaldırımda, eriyen kreması parmaklarıma yapışmış bir hamur parçasıyla öylece duruyordum. Ağzım kuruydu. Önümdeki adam bana bakıyor ve sanki onu itmeye çalışmışım gibi tıslıyordu. Burada ne yapıyordum? Oysa kafedeydim. Buraya nasıl gelmiştim?

"Phoebe!"

Adını ikinci kez duyunca arkama baktım. Sesteki endişe şehri bıçak gibi yarıyordu. Arabalar durmuştu. İnsanlar durmuştu. Biraz ileride, yolun diğer tarafında, yoğun bir kavşağa benzeyen bir yerin köşesinde Hand and Racquet bar vardı. Ya da hareket eden bir şey olsa yoğun bir kavşak olurdu. Neden oradan uzaklaşmıştım? Buraya nasıl gelmiştim?

"Ambulans çağırın!"

"Sanırım itilmiş," dedi biri, ben ilerlemeye başlarken. "İtilmiş gibi görünüyordu."

Phoebe Phoebe Phoebe. Hayır. Hayır.

Yüreğim ağzımdaydı.

"Hâlâ nefes alıyor!" Yolda çömelmiş biri bağırdı.

İnsanların arasından zorla geçtim ve sonra onu gördüm. Yerdeydi, korkunç bir açıyla bükülmüştü, tepesinde üç kişi vardı. Aman Tanrım, Phoebe.

Bir kadın beni tutup geri çekmeye çalıştı. "Bırak beni! O benim ablam!"

Dizlerimin üzerine çöktüm, bar tişörtü giymiş bir kadın bana yol verdi ve iri yarı bir meslektaşı tarafından kucaklanarak uzak-

laşırken yüzünün ne kadar solgun ve korkmuş olduğunu gördüm. Ceketimi çıkarıp ablamın göğsüne koydum.

“Phoebe. Benim. Emma. Beni duyabiliyor musun?” Dudakları seğiriyor ama tek kelime edemiyordu.

“Bir anda çıkıverdi.” Diğer tarafında şişman bir adam çömelmişti, kel kafasının altındaki yüzü kıpkırmızıydı. “Tanrı’ya yemin ederim, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Saatte sadece otuz beş kilometre hızla gidiyordum. Yeşil ışık yanıyordu. Sanki kendini yola attı. Ya da biri onu itti.”

Onu daha fazla incitmeden dokunma riskini alabileceğim tek yeri olan elini ovuştururken teni buz gibiydi. Benimse sıcak göz yaşlarım ve sümüklerim yüzümden aşağı akıyordu. “Ambulans geliyor, Phebes. Her an burada olur.” Titriyordum, her yerim titriyordu. “Nefes almaya devam et, Phoebe,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Başının altında kan vardı, koyu ve kırmızıydı ve onu yakalayıp kendime çekmek istedim ama bunun yerine elini ovuşturup gözlerini izledim. Gözbebeklerinden biri korkunç şekilde büyümüş, şaşkın şaşkın titriyordu. “Buradayım Phoebe, buradayım,” deyip kalabalığa döndüm. “Lanet olası ambulans nerede?” diye bağırdım, elinin elimi daha sıkı kavradığını hissederken. “Getirin şu lanet olası ambulansı!”

Kanı kurudukça yapış yapış oldu. Yıkamam gerekirdi ama yıkamadım. Soğuk ve sert sandalyede oturmuş, Acil Servise gelişinin karmaşasından sonra onu taşıdıkları odaya doğru daha fazla hastane personelinin aceleyle gitmesini izlerken, üzerime yapışan parlak renkli kan onun bir parçasıydı. İfadesiz bir şekilde ileriye bakarken hareketsiz ve sakindim. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Gözyaşı yoktu. Duygu yoktu. Hepsi, sağlık görevlileri ve gürültü devreye girdiği ve ben ambulansın bir köşesine sıkıştırıldığımda, onun tepkisiz vücuduyla ilgilenirlerken kesilmişti.

Ama henüz ölmemişti. Henüz ölmemişti.

Üşüdüğümü sanıyorlardı ama üşümüyordum. Sadece içime kapanmıştım. O zaman yaptığım gibi. Şimdi hatırlıyordum. Evden kaçtığımızda, yağmurun ve gök gürültüsünün altında kalmıştık ve Phoebe yardım çağırıyor, bir kadının kapısını çalıyordu. Derken ambulans ve polis geldi, o kadar çok ışık ve o kadar çok gürültü vardı ki nefes alamıyordum. Kıpırdamadan duruyordum. Annemi sedyeye dışarı taşıdılar ve ondan sonra onu bir daha hiç görmedim.

İçimde bir sıcaklık girdabı vardı, tıpkı o zaman yatak odama za girdiğimde, annemin ablamı boğduğunu gördüğümde olduğu gibi. Neden ölmesi için önce onu seçmişti? Yaşça büyük olduğu için mi? Delireceğini söylediği kişi Phoebe değildi. Phoebe onun küçük yardımcısıydı. Phoebe olmasaydı, sosyal hizmetler

hayatlarımızın ne kadar karmaşık bir hâle geldiğinin çoktan farkına varırdı. Annem uyumayı bırakmadan önce bile unutulmuş kirli üniformalar, yıkanmamış bulaşıklar vardı ve annem boşluğa bakan biriydi. Tıpkı benim şu anda yaptığım gibi.

Bara nasıl gittim? Neyden kaçıyordum?

Phoebe yola nasıl düştü?

Kendimden korkuyordum.

Annem de böyle mi hissediyordu? Böyle mi düşünüyordu? Ben neye muktedirim? Gerçekten biliyor muyum? Korktuğum şey ben miyim?

Yarın kırk olacaktım.

Yarın.

Kırık kemikler, delinmiş bir akciğer, subdural hematom. Phoebe'nin beyni, tıpkı annemin Hartwell aynasına çarptığında olduğu gibi kanıyordu. Yarın kırk yaşına giriyordum, tıpkı annem gibi. Dudaklarım sessizce rakamlarını mırıldandı. Bu bir şok muydu? Yoksa delilik mi?

Phoebe bu sefer ölebilirdi.

İtilmişe benziyordu.

Ben itmedim. Ben değildim.

Emma. Emma. Emma. Kâğıda siyah çizgilerle sertçe çizilmiş kendi adıma baktım. Belki bunu yazan annem bile değildi. Belki de Sandra'ydı. Sandra hakkında mutlu yerler çizdiği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Neden yazacaktı ki? Adımı nereden bilecekti? Karalamalara baktım. Gerçekten baktım. Bu annemin yazısıydı. Öyle olduğunu biliyordum. Keskin kenarlı harflerle doluydu.

Üzerime bir gölge düşerken kâğıdı tekrar buruşturdum.

"Neden beni aramadın?" Robert'tı ve tepemde belirlediğinde kendimi bu kadar küçük hissetmemek için bitkin ayaklarımın üzerine doğruldum.

"O iyi mi?" Üzerimdeki kan ve kiri süzdü. "Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi değil. Onu nasıl kurtaracaklarını çözene kadar sakinleştirici vermişler." Gözlerim kurumuştur. Tüm duygularım

içimde bir nükleer top gibiydi. "Sen nereden öğrendin?" Onu aramamıştım. Kimseyi aramamıştım. Bu bir aile meselesiydi ve şu anda Robert aileden biri gibi gelmiyordu. "Seni kim aradı?"

"Polis." Bana sarılmak için hamle filan yapmadı. Bunun yerine, tek gecelik ilişki yaşamış ve şimdi birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmeyen garip yabancılar gibi yüz yüze durduk. Umurumda değildi. Bana dokunmasını istemiyordum. Bana acımasını da. Evimden taşınmamı istemişti. Hastalıkta ve sağlıkta buraya kadardı.

Polis. Tabii ya. Sanırım isimlerimiz bir yerlerde bir sisteme kaydedilmişti. Sanki sihirli bir değnek değmiş ya da cin çağrılmış gibi Hildreth ve Caine bekleme salonunun kapısında belirdi. "Orada ne yapıyordun, Em?" diye sordu Robert.

"Onunla konuşmaya gittim. Onunla konuşmak istediğim şeyler vardı."

"Ve tam itildiği sırada mı gittin?"

Gözlerim parladı. *Ah hayır, yapma, Robert Averell. Kendi akıl sağlığımı ben sorgularım, sen değil.* "Çok güzel bir pasif-agresif suçlama. Söyleyeceğin bir şey varsa açıkça söyle."

"Sadece anlamaya çalışıyorum." Gözlerime bakamıyordu. "Yarın doğum günün. Neler hissettiğini biliyorum..."

"Neler hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıktım. "Doğum gününe gelince, bunun gayet farkındayım. Ablamın çarpık bedeni üzerime kanarken onun elini tutuyordum ve o ölüyor olabilirdi, ilgin için sağ ol." Sözlerimden alaycılık damlıyordu. "Ama eğer önümden çekilirsen, gidip senden biraz daha az düşmanca davranan insanlarla konuşacağım. Polisle. Yine de benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye bu kadar kararlı olduğun için sağ ol. Tam da bir kadının kocasından isteyeceği türden bir destek."

"Emma," dedi, sanki sorunlu bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Öyle demek istemedim—"

"Defol git." Sözlerimi polisin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim ama aslında umurumda bile değildi. Hemşire istasyo-

nunda durup yüksek sesle, "Ben Phoebe Burnett'in tek yakın akrabasıyım. Kocamla şu anda ayrı yaşıyoruz, bu yüzden ablamla ilgili herhangi bir gelişme olursa lütfen sadece benimle iletişime geçin, olur mu? Numaram sizde var," dedim.

"Elbette. Biz yalnızca yakın akraba ve polisle iletişime geçeriz." Bana sıcak ve sempati dolu bir gülümsemeyle baktığı an boğazımda beni gözyaşlarıyla tehdit eden ilk sıkışmayı hissettim. Yabancıların nezaketi hepimize örnek olmalıydı. Ağlamaya başlamadan hemen uzaklaştım ve Caine ile Hildreth adlı iki hortlakla bir araya geldim. Bir kez daha ailemden incinmiş biri hakkında benimle konuşmak istiyorlardı. Soğuk görünüyor olmama rağmen kalbim hızla çarpıyordu.

Sanırım biri onu itti.

Ya bir tanık beni iterken gördüyse? Ya ben yaptıysam?

Kendime güvenemiyordum.

Hildreth beni tepeden tırnağa süzdü ve gözlerinde bir nebze olsun sempati görmek beni şaşırttı. "Evde sorunlar mı var?"

"Öyle de denebilir. Erkekler. Çocuk gibiler." Cinsiyetinin temsilcisi olan Caine'e küçümseyici bir bakış attım. Korkuyordum ama aynı zamanda kendimi güçlü de hissediyordum. Onlarla yetişkin biri gibi yüzleşecektim.

"Tahminime göre Robert size Phoebe'ye kızgın olduğumu söylemiş?" Konuşmanın kontrolünü almak bana kendimi daha güçlü hissettirdi. Ben çok saygı duyulan bir avukattım. Ben bir başarı öyküsüydüm. Deli değildim. Cevap vermelerini beklemedim.

"Doğru. Kızgındım. Annem hakkında konuşmak için Hartwell Güvenlik Birimi'ne de gitmiştim. Amerikalıların dediği gibi, bir kapanış yapmak için. Orada olduğum sırada biri -asla kim olduğunu söylemeyecektim- bana Phoebe'nin ziyaretlerinde annemize pek de hoş davranmadığını söyledi. Hatta onu sözlü taciz ettiğini. Bu yüzden çözülmemiş sorunları olan kişinin Phoebe olup olmadığını merak ettim. Ve ne kadar düşünmek istemesem de, belki de o—"

“Anneni boğmuş ve sonra pişmanlık duyarak kendini bir minibüsün önüne atmış olabilir diye mi düşündün?”

Onların da mı aklına gelmişti? “Bunun bir ihtimal olduğunu söylüyorum.”

“Hayır, değil,” dedi Caine, dobra dobra.

“Yani benden şüphelenebilirsiniz ama—” diye itiraz ettim ve Dedektif Çavuş Hildreth ellerini kaldırdı. Sanki susmamı ister gibiydi.

“Nefes al,” dedi. Sert hastane ışığında o da benim kadar yorgun görünüyordu. “Hastanenin güvenlik kayıtlarını kontrol ederken sadece *senin* nerede olduğunu kontrol etmedik.”

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarımı çattım.

“Hastane kameralarını Phoebe’nin olduğunu söylediği yerde, yani Starbucks büfesinde olup olmadığını görmek için de kontrol ettik. Ve oradaydı. O da anneni boğmamış.”

Ne hissettiğimden emin değildim. Kesinlikle rahatlamıştım. Hem de çok. İkimiz de onu öldürmemiştik. Yüzler önümden geçti; Robert, Chloe, Caroline. Hepsinin kibar şaşkınlığı. Paranoia suçlamaları, üzerime yapışan gölgeler. Paranoyak mıydım? Yoksa paranoyaklık sadece iyi bir içgüdü müydü? Bir şeyler yanılttı ve bunu hissedebiliyordum. İçimde yuva yapan bir solucan gibi.

“Yani onu kimse öldürmedi mi?” diye soruyorum sonunda. “Ağızındaki ve burnundaki lifler ne olacak?”

“Sonuçsuz,” dedi Hildreth. “Birkaç test daha yapıyoruz ama muhtemelen hiçbir şekilde bir şey kanıtlayamayacağız.” Duraksadı. “Zor bir şey yaşadığını biliyorum ama sana bu sabahla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Henüz tazeyken. Minibüs çarpmadan önce ablanı gördün mü?”

“Ah, anlıyorum.” Gülümsedim ve neşesiz ifadem yüzüme jiletli telle kesilmiş gibi geri geldi. “Önce annemi öldürdüğümü sandın, şimdi de ablama zarar verip vermediğimi merak ediyorsun.”

“Hiçbir şeyi merak etmiyorum. Olanları net bir şekilde anlamaya çalışıyoruz.”

“Onu görmeye gidiyordum, sonra bir kargaşa duydum ve bir baktım yolda yatıyordu.”

Konuşmadan önce düşünceli bir şekilde bana baktı. “Yoldan geçenler itilmiş olabileceğini düşündüklerini söylüyorlar.”

“Görebilecek kadar yakın değildim.” Tüylerim diken diken oldu. Bu saçmalık için çok yorgundum. “Ama eğer bunu benim yapmış olabileceğimi öne sürüyorsan ve bir tanıgın yoksa...” Kalbim şimdi küt küt atıyordu ama gözlerimi sabit tuttum. “Temelsiz suçlamalarda bulunma. Avukatımla tanıştın. Bana tekrar saldırmak istiyorsan, gerçek kanıtlar getirsen iyi olur.”

“Bayan Averell?”

Hepimiz döndük. Orta yaşlı ve ciddi bir doktor birkaç adım ötemizde dolanıyordu. “Mümkünse sizinle...”

“Evet. Burada işimiz bitti.” Polise, sanki artık yoklarmış gibi sırtımı döndüm ve bence yoklardı. Nabzım kulaklarımda güçlü, gürültülü ve canlı bir şekilde atıyordu. Tanukları yoktu. Phoebe’yi ittiğimi kimse görmemişti. İçim rahatladı. Artık ağlayabilirmişim gibi hissediyordum. Rahatlamıştım. *Rahatladın çünkü endişeleniyordun. Ve endişelendin çünkü onu itip itmediğini bilmiyorsun. Kendine güvenmiyorsun. Yarın kırk yaşında olacaksın ve belki de delireceksin. Ablanın bu hâlde olmasının sebebi sen misin, daha onu bile bilmiyorsun...*

“Phoebe... O...?” Kelimeler ağzımdan zar zor çıktı.

“Hayatta. Ama durumu kritik. Hazırlanır hazırlanmaz ameliyata alacağız ve biz de hazırız. Beyin cerrahı Bay Harris’in gelmesini bekliyoruz, sonra bir ekip onunla ilgilenecek.”

“Ekip mi?”

“Bir dizi prosedürden geçmesi gerekecek ve her birinde en iyi ellerde olmasını istiyoruz. Önünde birkaç saatlik bir ameliyat var ve her şey sorunsuz geçse bile, ki hepimizin bunu umuyoruz, en azından yarına kadar ziyaretçi kabul edemeyecek. İsterseniz burada kalmayı seçebilirsiniz. Personel sizi rahat ettirmek için ellerinden geleni yapar ancak eve gitmenizi tavsiye ederim. Ameliyattan çıkıp yoğun bakıma geri döndüğünde sizi ararız.”

Kıyafetlerimin hâline ve sonra yorgun yüzüme baktı. “Duş alın. Biraz dinlenin. Şimdilik burada yapabileceğiniz bir şey yok. Biz ona gayet iyi bakacağız.”

“Durumunda bir değişiklik olursa beni arayacak mısınız? Hemen? Önce ve sadece beni?”

“Elbette.”

Robert’ın hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyordum ama zaten bütün gün kalamazdı.

Yardımlımı istemediği için Will ve Chloe’ye bakması gerekiyordu. Nedense bütün gün oturup Phoebe’yi beklemesi fikri hoşuma gitmedi. Buna hakkı yoktu. O benim ablamdı, onun değil.

“Tamam. Teşekkür ederim.” Eline uzandım. “Lütfen ölmesine izin vermeyin.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Elim sıkı ve güven veren bir şekilde tuttu.

Sanırım isteyebileceğim tek şey buydu.

Arabamı almak için şehre geri dönmek üzere taksideydim ki Buckley'nin sekreteri arayıp 'uğrayabilir misin' diye sordu. Bunu, telefonda başkalarıyla konuşurken duyduğum ve şu anlama gelen bir ses tonuyla söyledi: *Bay Buckley'nin bunu başka şekilde yapabileceğinden eminim ama kendini şahsen savunman daha iyi olabilir. Az kalsın Phoebe'nin kazasını anlatacak -sanırım biri onu itti- ve kesinlikle glemeyeceğimi söyleyecektim ama yapmadım. Kendimi ona yaklaşık on beş dakika içinde orada olacağımı söylerken buldum.*

Başka ne yapacaktım ki zaten? Otel odamda oturup hastaneden telefon gelmesini mi bekleyecektim? Uyku haplarım bile yoktu, bu yüzden onlardan iki tane alıp doğum günüm bitene kadar kırk sekiz saat uyumayı umamazdım. Buckley ile konu her ne ise, bir an evvel yüzleşmeliydim.

Ofise gitmek için taksiye bindim, hâlâ titriyordum ama asansöre binip Buckley'nin ofisine doğru giderken dimdiktim.

"Yas iznindeki birini aramanın yasal olup olmadığından emin değilim," dedim masasının karşısında dururken. "İyi misin? Yardım etmem gereken bir şey mi var?" Bana biraz dehşet içinde baktı. Kıyafetlerim kirliydi. Üzerimdeki kan koyulaşmıştı ama ellerimdeki ve kıyafetlerimdeki yapışkan lekelerin ne olduğu apaçık belliydi. Saçlarımın darmadağınık, çökmüş gözlerimin kan çanağı gibi olduğunun farkındaydım. Phoebe önceden annemize benzediğimi düşünüyorsa, bir de beni şimdi görse acaba ne düşünürdü?

Phoebe. Şu an ameliyattaydı. Duvardaki saate baktım. 13.10 ile 13.15 arasında bir tık sesi geldi ve bir an için her yer karardı. Mutfağımın kapı kolunu salladığımdan emindim. Kalbim güm güm atıyor ve dünya dönüyordu. Derken Buckley'yi gördüm ve kapı kolunu da... İkisi de üst süte gelmiş, sanki karbon kâğıdı ile çizilmiş gibiydi. *Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil...* İrkildim, şarkı kafamın içinde yankılanıyordu.

"Emma?" Buckley ayağa kalkmıştı. Ağzı hareket ediyordu, dudaklarını okuyabiliyor ama kelimeleri duyamıyordum. "Emma? İyi misin?"

Bir an gözlerimi kapattım, tekrar açtığımda şükürler olsun ki evim kaybolmuş ve geriye sadece sessiz ofis kalmıştı. Ancak sağ elim, tam önümde havada asılı duruyordu. Patronumun önünde görünmez bir kapı kolunu sallayıp duruyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıp masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Sabah biraz zor geçti. Ablama minibüs çarptı. Hastanedeydim." Elimi diğer elimle kapattım. O neydi? Bir halüsinasyon mu? Yarın kırk olacaktım. Pek de sessizce delirmiyordum. Dikkatli ol, Angus Buckley, neler yapabileceğimi kim bilebilir.

"Eğer konu Parker Stockwell ve beni aradığında onunla nasıl konuştuğumla ilgiliyse, özür dilerim ama şirketin çıkarı için hafta sonu cinsel tacize uğramak zorunda kalmamalıydım. Ve—"

"Konu Parker Stockwell değil." Boğazını temizledi. "Ve sana katılıyorum. Eminim niyeti o değildi ama ekipteki hiç kimse bir müşteri tarafından rahatsız edilmemeli. Ve eğer yemeğe davet etmem sana öyle hissettirdiyse özür dilerim."

Sandalyemde biraz daha doğruldum. Buckley işyerindeki cinsiyetçilik hakkında araştırma yapmışsa, bu ciddi bir konu olmalıydı. Benimkini hedef almadan önce kendi kışını kurtaracaktı. "Peki, konu ne?"

"Bu yorumlar." Masanın üzerinden bana doğru bir çıktı uzattı. Kâğıda baktım. Trustpilot ve Google. Dört yorum. Hepsinin başlığında adım yazılıydı.

Hayatımda hiç kimse bana bu kadar kaba davranmamıştı. Kocamın boşanmak istediğini söylediğimde anlayış görmeyi bekliyordum. Gülünç duruma düşüp bunun muhtemelen benim hatam olduğunun söylenmesini değil.

Gerçekten şoktayımı! Bu kadın nasıl bu kadar yetkin? Durumum hakkında dürüst davrandım ve bana kaltak deyip telefonu kapattı. Hasta kadın. Hukuk Derneği'ni aramalıyım ama başa çıkmam gereken yeterince sorunum var zaten. Başka bir yere gideceğim. Bu firmayla çalışmayın!

Hayretler içinde Buckley'ye baktım. "Bunların hiçbirine inanmıyorsun herhâlde? Yani..." Tekrar kâğıtlara baktım. "Ben bunları hiç söylemedim. Bu insanların kim olduğunu bilmiyorum..." Durdum. İsimler tanıdıktı. Zihnimde bir ampul yandı.

"Onları sen aradın. Müşteri sorularıydı. Rosemary'nin kayıtlarında isimleri var."

"Kim olurlarsa olsunlar, ben bunları hiç söylemedim."

Buckley derin bir iç çekti. "Neden yalan söylesinler ki?" Sesi yumuşaktı. Öne doğru eğildi. "Rosemary bana bunları sana verdiği gün, diktafonundaki bazı harflerle ilgili bir olay yaşandığını söyledi. Garip bir kayıttan söz etti."

"O farklı," dedim. "O..." Onu nasıl açıklayabilirdim? Kâğıtlara tekrar baktım. "Bu... bu iftira. Bu insanlar. Gerçek olduklarını nereden bilelim? Yani, beni kötü göstermeye çalışan biri olabilir. Ablam bile olabilir. Ya da Miranda Stockwell. Ya da herhangi biri."

"Neden birileri peşinde olsun ki? Bu hiç mantıklı değil. Bu kadınlardan birini aradım ve tüm konuşmayı doğruladı. Milborough & Brown'la çalışacakmış. Onlarla görüştüm. Kadınlara ön görüşme yapmışlar, gerçekten de boşanma avukatı arıyormuş." Bana baktı. "Belli ki bir şeyler yaşıyorsun. Bir tür çöküntü belki. Her ne kadar seni çok iyi anlasam da burada buna izin veremeyiz. Ve bu değerlendirmelerin şirkete ne kadar zarar verebile-

ceklerini tahmin edersin. Konu hakkında harekete geçtiğimiz için görülmesi lazım.”

Sessizlik anlamıyla doluydu. “Beni kovuyor musun?” Burada ablamın kanıyla otururken bile bunu kabullenmekte zorlanıyordum. Biraz izin, evet ama beni kovmak? Ortak olmam gerekiyordu. Geleceğim böyleydi. Ama şimdi... “Vay canına.”

“Gerçekten başka seçeneğimiz yok. Çok üzgünüm.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim ve sonra ayağa kalktım. Hiç de üzgün görünmüyordum.

Aksine rahatlamıştı. Üzerime sessiz bir sakinlik çöktü.

“Anlıyorum.” Ona bağırıp çağırmayacaktım. Hatta o kadar da şaşırmadığımı fark ettim. Kişisel hayatım çöküyordu, *tabii ki* sırada işim vardı. Buckley’nin ofisinden tek kelime etmeden çıktım. O kadınları aradığımı hatırlıyordum. Aradığımdan emindim. Michelle’in geldiği gün. Diktafon olayının olduğu gün. Tamamen normal aramalardı. Onları dinlemiş ve hepsine otuzar dakikalık ücretsiz danışmanlık alabileceklerini ve sonra devam edebileceklerini söylemiştim. Konuşmaların hepsi oldukça standarttı. Öyle olduğundan emindim. Ama düşünürken bile kendimden şüphe ediyordum.

Doğrudan ofisime gidip bana ait olan ne varsa topladım. Masamda aile fotoğrafları yoktu -insanların ayrılıklarıyla uğraşırken, onlara kaybettiklerini hatırlatacak bir şey olması pek hoş değildi- ama günlüğümü, rehberimi ve birkaç parçayı bir kutuya koyup götürdüm. Eminim burada bana ait bir sürü başka şey daha vardı ama şimdi hepsini karıştırmaya gücüm yetmiyordu. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Yüzüm yanıyordu. Rosemary’nin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Yaydığı tüm o sıcaklık ve şefkate yazıklar olsun, diye düşündüm. İyi gün dostuydu demek ki.

Geldiğim gibi hızla dönüp asansörle aşağı indikten sonra, gülssem mi ağlasam mı bilemedim. Adım hukuk çevrelerinde çamura bulaşırsa belki de bir süre faturaları Robert ödemek zorunda kalacaktı. Birikimlerimiz kesinlikle onun orta yaş krizi barına yatırılmayacaktı. Belki de küçülmemiz gerekecekti. Yarın kırk yaşma girecektim. Annemin yolundan gidersem, belki de bu şeyler artık beni ilgilendirmezdi. *Orada neler oldu? Annemin birkaç rakamına göz atmakla aklın kaymaya mı başladı? Kızlarından biri sabaha kadar ölmüş, diğeri akşam vakti delirmiş olabilir. Annem görse çok gurur duyardı.*

“Emma.”

Karşımda belirlediğinde bana seslendiğini fark ettim. Miranda Stockwell.

“Miranda.” Buna ihtiyacım yoktu. “Berbat bir gün geçiriyorum -hayır, aslında günlerin en berbatını geçiriyorum- ve gerçekten buna vaktim yok.” Yanından hızla geçmeye çalıştım ama beni durdurdu.

“Lütfen. Sorun çıkarmak istemiyorum, sadece özür dilemek istiyorum. Seninle öyle konuştuğum için çok üzgünüm. Davranışlarım için. Ve seni restorana kadar takip edip tehdit ettiğim için. Şey, açıkçası dağılmıştım ve sarhoştum. Ve incinmiştim. Sadece işini yaptığını ve benim de o şekilde davranmamam gerektiğinin farkındayım. Artık ayığım ve...” Durup kaşlarını çattı, parlak gözleriyle beni süzdü. Gözleri kurumuş kanın üze-

rinde oyalandı ve sonra yüzüme baktı. Muhtemelen yüzümde de kan vardı. "Sen iyi misin?"

Buna neredeyse gülecektim. "İyi olmaktan çok çok uzağım, Miranda. Eğer önümden çekilirsen, enkaza dönen hayatıma devam edebilirim."

Kıpırdamadı. "Kahve ister misin? Kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Aslında ihtiyacım olan birkaç cevap. Ve dürüst olmanı istiyorum çünkü bu konuda hiçbir şey yapmayacağım ama gerçekten bilmem gerekiyor. Arabamı çizip bana kaltak diyen bir not bıraktın mı? Lastiğimi patlatıp Google'da benim için sahte yorumlar yazdın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, yapmadım. Parker benim yaptığımı mı söylüyor çünkü bu kesinlikle bir oyun—"

"Hayır, hayır, o hiçbir şey söylemedi. Sadece ben öyle tahmin ettim..."

"Ben değildim. Neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama ben yapmadım." Taşıdığım küçük eşya kutusunu elimden aldı. "Boşanmamla uğraşırken aptalca davranmış olabilirim ama aptal biri değilim. Berbat görünüyorsun. Hadi gel."

Yirmi dakika sonra, kimsenin kanlı kıyafetlerime bakmaması için bize biraz mahremiyet sağlayan kapalı bölmelere sahip şık bir restoran-bardaydık. Gerçeküstü günüm daha da tuhaf bir şeye dönüşmüştü. Burada Miranda Stockwell ile öğle yemeği yiyordum. Ve bu kez bana acıyan oydu. Zaman ne kadar çabuk değişiyordu.

Kahve almıştık, bunun dışında büyük bir brendi de istemiştik -Miranda'ya sabahımı anlatırken ihtiyacım vardı- ve her birimiz birer dana etli sandviç yiyorduk. Yemek yemek istemiyordum ama özellikle de siparişe brendiyi eklediğimde Miranda ısrar etmişti ve araba kullanmam gerekiyordu, bu yüzden muhtemelen yemeliydim. Enerji için. Kesinlikle enerjiye ihtiyacım vardı. O konuşurken kendimi zorlayarak yedim. Boşanma hikâyesini onun ağzından dinleyince bir aydınlanma yaşadım ve hepsi bir şekilde mantıklı geldi.

“Ondan bir yetişkin gibi davranmasını beklerdim,” dedi. “Ama onun beni bir oyuncak gibi kurmasına ve herkesin deli olduğumu düşünmesini sağlayacak oyunlar oynamasına izin verdim. Beni, telefonda sayıkladığım ve eve onu aramaya geldiğim bir noktaya getirdi. Evden ayrıldığımda, personelden birine tüm kıyafetlerini kesmesi ve sanki ben yapmışım gibi göstermesi için para ödemiş. Bunun gibi bir sürü şey yapmış, ta ki herkes deli olduğuma inanana kadar. İşsiz, deli, neredeyse kırk yaşmda, ruhsal buhran geçiren bir kadındım.”

“Demek ki artık iki kişi olduk.” Kahvem soğurken brendi kadehimi şerefe kaldırdım.

“Ve tüm bunları oğullarımızı elinde tutmak için yaptı. Etrafta olmalarını bile istemiyor ama onlara benim sahip olmamı da istemiyor. Benden nefret etmelerini istiyor. Peki, deli olan ben miyim? Neyse ki oğullarım zeki, bunu fark ettim. Kendilerine tek kullanımlık telefonlar aldılar, Tanrı onları korusun, böylece onun haberi olmadan benimle konuşabiliyorlar. Onun hakkında kötü şeyler söylememeye çalışıyorum. Öncesinde yaşanan tüm kavgalar ve ebeveynler olarak onlara yaşattığımız her şey için yeterince kötü hissediyorum ama Tanrım, bu çok zor çünkü o tam bir psikopat.”

“Onunla neden evlendin?” Aklım yarı burada, yarı odanın ortasında duran ve 14.15’i gösteren büyük tren istasyonu tarzı saatteydi. Bir yudum brendi aldım. Miranda’nın sözleri sanki suyun altından geliyor gibiydi. “Ah, işte oldu,” diye fısıldadığımı duydum, akrep nihayet yirmi geçeyi gösterdiğinde. Bir an için görebildiğim tek şey karanlıktı ve belki de ben annemdim ya da o bendi. Sonra bara geri döndüm. Miranda o zamanlar genç ve kolay etkilenen biri olduğunu ve eski kocasının da çok yakışıklı olduğunu söylüyordu.

“Sanırım deliriyorum,” dedim aniden. “Sadece bir sinir krizi değil. Tamamen deliriyorum. Kanımda var. DNA’mda. Her neyse. Aileden geliyor. Büyüleyici kocam da öyle düşünüyor.” Her zamanki klişeleri söylemesini bekleyerek ona baktım ama söylemedi. Sadece dinledi.

“İçimde bir his var,” diye devam ettim, “tamamen içimde, sanki biri beni ele geçirmek ve aileme zarar vermek istiyormuş gibi bir his. Bu his uyumamı engelledi. Ama artık herkesin haklı ve her şeyin kendi kafamda olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de korktuğum kişi benimdir. Biliyor musun, ablamı o minibusün önüne itip itmediğimi bile bilmiyorum. Sanırım itmedim ama bilmiyorum. Bu deliliğin tanımı olmalı, değil mi? Ve geçen hafta Will’i okula Robert yerine ben götürmek istediğimde, o da sütü almaya gitti ve kırık süt şişesi camlarıyla ayaklarını kesti. Muhtemelen çocuklar yapmıştır dedim. Ama fazla tesadüf oldu sanki.”

“Nasıl tesadüf?” Şu anda sandviçini yemeyi de bırakmıştı. “Anlayamadım.”

“Annem, bazıları ekşimiş olan tüm süt şişelerimizi mutfak tezgâhına istiflerdi. Onları atmazdı. Birisinin onları kırabileceğini, ayaklarımıza cam batabileceğini ve okula gidemeyeceğimizi söylerdi.”

Ona baktım ve biraz daha brendi yudumladım. “Ve sonra bu oldu. Oysa ben Robert’in her zaman süt almak için çıplak ayakla dışarı çıktığını *biliyordum*. Uyuyamıyordum. Okula gitmek istiyordum. Annemi ve tüm o deliliklerini düşünüyordum. Sanırım onun bu tikini, kendi deliliğime bir tür dengesiz ilham kaynağı olarak kullanmış olmalıyım. Muhtemelen üzerine basacağını bilerek süt şişesini ben kırmış olmalıyım.”

“Ya da” dedi, “birisi senin süt şişeni kırdı ve bu sadece sıradan bir olaydı.”

“Ama böyle çok fazla şey oldu.”

“O zaman belki de deliriyorsundur.”

Hakkını vermeliyim, acımasız şekilde dürüsttü.

“Bir araba lastiğini nasıl kesersin?” diye sordu.

“Ne?”

“Çabucak. Nasıl yaparsın?”

“Ekmek bıçağıyla,” dedim aniden ve kahkaha attı. “Tamam, ekmek bıçağıyla değil, bir... bilmiyorum, bir çakıyla?”

“Çakın var mı?”

“Bilmiyorum. Bir yerlerde olabilir.”

Omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. “Bence lastiğini sen kesmedin. Dürüst olmak gerekirse, dünyanın en kötü lastik kesicisi gibi görünüyorsun. Sen sormadan söyleyeyim, ben hiç lastik kesmedim ama yalan söylemeyeceğim, Parker’la ayrılma-
dan önce birkaç kez Google’da arattım.”

“Ama bunlar hiç mantıklı değil. Kafamda kesinlikle bir sorun var. Zamanın bir kısmını kaçıyorum. Hatırlamadığım şeyler yapıyorum.”

“Insomnia buna neden olur. Ve bak, mini bir çöküşten geçmiş biri olarak söyleyeyim, biraz kafayı sıyırmış gibi görünüyorsun. Birçok insanın başına gelir. Düşündüğünden daha fazla insanın. Senin dediğin gibi *delirirler* demiyorum. Bence sen deli değilsin. Sadece zorlanıyorsun. Aslında bu yüzden danışmanlık eğitimi almayı düşünüyorum. Bu dünya acımasız bir yer olabiliyor. Yani ikimiz de zor zamanlardan geçiyoruz ama şanslıyız. Tabii şimdi bunu konuşmanın sırası değil. Neyse, demek istediğim, sen olaya *ya o ya da bu* şeklinde bakıyorsun.” Garsona hesap için işaret etti. “Peki, neden ikisi de olamıyor?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Anlamıyorum.”

“Yani evet, akıl sağlığıyla ilgili bir sorun yaşıyor olabilirsin. Ama bu, birinin seninle uğraşmadığı anlamına da gelmez.” Hafifçe omuz silkti, sanki o Fransızmış ve benim potansiyel deliliğimden ziyade, sıkıcı bir sevgiliden bahsediyormuşuz gibi. “Ablana minibüs çarpmış olması, lastiğini kesenin veya diğer şeylerden herhangi birini yapanın o olma ihtimalini ortadan kaldırmaz, değil mi? İki ayrı eylem.” Kartını makineye vurdu ve garson ortadan kayboldu. “Ve bence süt şişesi olayını, o da senin gibi biliyordu?”

Phoebe’ye dair şüphelerim bir kez daha kafamda dönmeye başladı. “Evet. Elbette.”

“Yani demek istediğim, içgüdülerine güven. Kafanda bir sorun olduğunu düşünüyorsan, muhtemelen vardır. Ama aynı

zamanda, birinin seni alt etmeye çalıştığını düşünüyorsan, bu konuda da içgüdülerine güven derim. Boşanmam bana bunu öğretti. İnsanlar seni yollarından çekmek istediklerinde kaypak pislikler olabiliyorlar.”

Haklıydı. Saate baktım. *Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil.* Belki de deliriyordum. Ama biri beni avlamaya çalışıyordu. İki eşit gerçek. Phoebe olabilir miydi? Belki ameliyattan çıkınca bana söylerdi. Sanki cevap alabilirmişim gibi ellerimdeki kurumuş kanına baktım. Bir şey söylemedi. Onu itip itmediğimi de söylemedi. Sırlarını sıkı sıkı saklıyordu.

"Phoebe'ye minibüs çarptı," dedim.

Caroline hemşire üniformasıyla profesyonel ve güvenilir görünüyordu, ben ise tam tersiydim. Kapısının önünde eski Stephen King kitabında geçen Carrie karakterinin ucuz bir versiyonu gibiydim. Daha az kan ama aynı delilik seviyesi. Yüzü bembeyaz oldu.

"Ne?"

"Biliyorum. Delirdim. Onu görmeye gidiyordum ve o orada, yoldaydı. Şu anda ameliyathanede." Buraya gelirken hastaneyi aramıştım ama durumuyla ilgili bir haber yoktu. Ameliyat bite-ne ve iyileşmeye başlayana kadar da olmayacaktı. Umarım iyileşirdi. Durumu belirsizdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Şey... tabii." Geri çekildi ve içeri girdim. "O iyi mi?"

"Hayır. Hayır, değil."

Şarkı kafamın içinde sürekli çalıyor, bu da sinirli görünmeme neden oluyordu. "Başaramayabilir." *Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, onları arkama koydum. Ah, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, bana hatırlatmak için oradalar...*

Hastaneyi aradığımdan beri şarkı daha da yüksek sesle çalmaya başlamıştı -o ameliyattaydı, düşündüğümüzden daha karmaşıktı- arabada Miranda'nın söylediklerini düşünürken sürekli kafamda dönüp duruyordu. Phoebe'ye minibüs çarpmış olması, benimle uğraşmadığı anlamına gelmiyordu.

"Şunlara bak." Mutfğa girdiğimizde çantamdaki yorumları

çıkardım, kâğıtlar buruş buruş olmuştu. Onları Caroline'a uzattım. "Sence bunları Phoebe yazmış olabilir mi? Bence o yazdı."

Önce kâğıtlara, sonra da bana baktı. "Bunu neden yapsın ki?" Kâğıtları karıştırırken kaşlarını çatı. "Bu ne?"

Çantamdaki diğer kâğıtların arasma karışmış olan ve görmesini planlamadığım başka bir kâğıt parçasını kaldırdı. Üzerinde adımın yazılı olduğu annemin kâğıdını. "Ah, bu önemli değil. Will çok uzun zaman önce yapmıştı." Kâğıdı geri alıp aceleyle çantama tıktırdım. "Ama bunlar... Yani, bunu kim yapar ki?"

Yorumları inceledi. "O gün ne oldu? Bu insanlarla konuştun mu?"

"Potansiyel müşterilere kaba davranmadım," diye çıktım. "O gün olan buydu."

"Sadece sordum." Kâğıtları dikkatlice geri uzattı ve sanki paranoya bulaşabilen bir virüsmüş gibi ellerini antiseptikle yıkayacağını düşündüm.

"Özür dilerim," dedim. "Şoktayım. Ve beni kovdular. Belli ki şirket için iyi görünmüyormuş. Ama bu Phoebe olabilir. İş yeri mi arayan o olabilir. Konuştuğum kadınların hepsinin o olmadığını nereden bileyim?"

"Bu biraz fazla ileri gitmek değil mi? Hem şimdi ondan şüphelenmenin zamanı değil. Kazası nasıl oldu? Yola bakmadan mı çıkmış?"

"Birisi itildiğini söyledi ve elbette polisin benim yaptığımı düşündüğünden eminim. Gerçi ellerinde kanıt yok." Kelimeler hızla dökülüyordu. Şarkı kafamda acı verici bir şekilde yüksek sesle çalarken zihnimin netleşmesi çok zordu. "Beni çok kıskanıyor ve Robert'la olan ilişkisi... orada da bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum." Kâğıdı buruşturdum ve şarkı sözleri kafamda aniden tekrar yankılanırken irkildim. Elimini şakaklarıma bastırdım.

...Bir camdan, belirsiz bir şekilde görüyor. Bir fikrim olabilir mi? Bu döngüyü tetiklemek için... Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil...

"Dinle, Emma," dedi Caroline ve gürültülü müzik garip bir

şekilde aniden durdu, kafamda huzurlu bir sessizlik çınladı. "Ablan hastanede. Sen şoktasın. Ve yorgunsun. Neden otele dönüp biraz uyumuyorsun?"

Ona uzun bir süre baktım ve sonra bir anda kahkaha attım. *Biraz uyu.* Aman Tanrım, bu çok komikti. Daha çok güldüm. "Biraz uyu," diye hırıldadım ve gülerken kanlı elimle ağzımı kapattım.

"Neden gülüyorsun?" dedi. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum çünkü bu komik değildi ve ikimiz birlikte gülmüyorduk, sadece ben gülüyordum. İleri geri sallanıyor, korkunç bir özel şakanın içinde kayboluyordum.

"Çok kolaymış gibi söyledin," diye geveledim tekrar gülmeden önce. Sulanan gözlerimin ardından bulanık bir şekilde beni izlediğini görebiliyordum, ta ki sonunda kendimi toparlayıp nefes nefese kalana kadar.

"Özür dilerim," dedim. "Tanrım, keşke uyuyabilseydim. Belki yarın bittiğinde uyurum. O büyük Dört ve Sıfırdan sonra." Şakakacıktan korkutucu bir yüz ifadesi takındım ama gülmedi. Beni incelemeye devam etti, endişeli ve düşünceliydi. Onu suçlayamazdım. *Yarın. Bunca yıldan sonra sonunda geldi. Ve ben anneme dönüşüyorum.*

Kıyafetlerime baktım. "Bu hâlde otele dönemem. Sormaktan nefret ediyorum ama duş alıp bunları hızlıca yıkayıp kurutabilir miyim?"

"Çıkmak üzereydin," dedi telaşla. "İki ev ziyaretim daha var." Yüzü gergindi, sanki doğal görünmeye çalışıyor ama başaramıyormuş gibiydi.

"Lütfen," dedim. Yalvarıyordum ve o da bunu biliyordu. "Hiçbir şeye dokunmam, hem zaten yaşadığım yeri biliyorsun." Şaka yapmaya çalışıyordum ama çabalarım çaresizlik kokuyordu. "Bütün bunlar bittiğinde telafi edeceğime söz veriyorum."

"Tamam," dedi sonunda ama dürüst olmak gerekirse, istekli olmaktan çok köşeye sıkışmış gibi görünüyordu. "Yakında dönerim. Çamaşır deterjanı lavabonun altında."

“Çok teşekkür ederim.” Ona sarılmak istiyordum ama bu kıyafetlerle değil.

“Sorun değil.” Bana gülümseyince bir an için rahatladım ama sonra ön kapıdan çıkarken bana bakışını yakaladım.

Gider gitmez merdivenlerden yukarı çıktım. Ağlamak istiyordum. Bana nasıl baktığımı biliyordum.

Garip. Korkmuş. Sanki bir şekilde rahatsız ve tehlikeliymişim gibi.

Sıcak suyu yorgun vücuduma çarpıp Phoebe’nin kanının düş giderinden aşağı kayboluşunu izlerken, belki de haklıdır diye düşündüm. Miranda’nın mantığı artık çok uzakta görünüyordu. Ne de olsa ortak payda bendim. Tanrım, çok yorgundum. Sadece uyumak istiyordum. *Sadece uyumak istiyorum.* Yıllar önce annemin bana aynı sözleri fısıldadığını hatırladım ve ağlamaya başladığımda hayatımda ilk kez, ona biraz acıdığımı fark ettim.

Kuruduktan sonra, Ian Rankin kitabını misafir odasına geri götürdüm. Merakla, başka bir kutudaki çerçeveli fotoğraflardan birini çıkardım. Eski bir katedralin önünde tekerlekli sandalyede gülümseyen bir kadın vardı. Ve sandalyenin arkasında duran, yirmi yaşlarında, daha genç bir Caroline. Sandalyedeki kadın Caroline’ın annesi olmalıydı, benzerlikleri çok tuhaftı. Anne-kız tatili yaparken çekilmiş olmalıydı. Caroline kameraya değil, annesine bakıyor, onu izliyordu. Garip görünüyordu, sanki bir yabancıdan fotoğraf çekmesini istemişler de o da poz vermiş gibi.

Birkaç fotoğrafa daha göz attım, çoğunlukla Caroline’ın fotoğraflarıydı. Bir zamanlar evcil hayvanı olan bir kedinin birkaç fotoğrafı da vardı. En altta, üzerindeki kıyafetlere bakılırsa doksanlarda çekilmiş eski bir aile fotoğrafı duruyordu. Caroline yaklaşık altı yaşındaydı, düzgün bir okul üniforması giymişti. Belli ki özel bir okulun üniformasıydı ama biraz fazla eski moda ve biraz fazla büyüktü. Okuldaki ilk gün fotoğrafında, ince ve güzel annesi bir yanında, babası diğer yanındaydı ve ikisi de gururla gülümsüyordu. Babasından hiç bahsetmemişti ve ben de annesinin daha önce başına gelen bir şeyden ziyade yaşlılıktan

hastalandığını varsaymışım. Sanırım hepimizin aile sırları vardı. Açılmasını istemediğimiz yaraları.

Fotoğrafı yerine koyup aşağı indim. Kendi aile geçmişimle ilgili yeterince sorunum varken, bir de onunkini düşünecek değildim.

Sonunda temiz ve kuru kıyafetlerime kavuştum ve saçlarım ve cildim temizlenince kendimi yine akıllı başında bir insan gibi hissettim. Telefonuma bakıp birkaç günlüğüne bir kliniğe gidip değerlendirme yaptırmayı düşünecek kadar aklım başımdaydı. Dr. Morris'e sormalıyım ama sormak istemiyordum. Kimliğimi gizli tutmak istiyordum. Ya biriyle konuşursam ve sonra her şey biterse, geri dönüş olmazsa, kilit altında kalır ve dışarı çıkamazsam? Ya aileme bir şey olursa? Aileme hiçbir şey olmayacaktı. Bu saçma bir düşünceydi. Paranoyak bir düşünce. Telefonumdan uykusuzluğun etkilerini araştırdım ve hemen keşke yapmasaydım dedim.

...Uzun süre uykusuz kalmak algısal bozulmalar ve halüsinasyonlar da dahil olmak üzere çeşitli deneyimlere yol açabilir. Ancak semptomların zamanla psikotik dekompanzasyona doğru kötüleşip kötüleşmediği konusunda birçok soru hâlâ cevapsız kalmaktadır...

Algısal bozulmalar. Halüsinasyonlar. Psikotik dekompanzasyon.

Derin bir nefes aldım. Tam Dr. Morris'i aramak üzereyken telefonum çaldı. Kalbim korkudan neredeyse duracaktı. Numarayı tanı mıyordum ama sabit hattı. *Hastane*. Phoebe. Henüz ameliyattan çıkmış olmamalıydı. Ne olmuştu? Acaba o... Ağzım kurumuş bir şekilde ahizeye baktım, telefon çalmaya devam ediyordu. Sonunda cevap vermek için kendimi zorladım.

"Ben Emma Averell?" Diğer elimle yumruğumu sıkmış olma ma rağmen sesim şaşırtıcı derecede normal geliyordu. *Lütfen iyi ol, Phoebe. Lütfen.*

"Ah, merhaba, Emma," dedi diğer uçtaki ses. "Umarım kötü bir zamanda aramamışsındır. Numaranı Hartwell verdi ve seni aramamda bir sakınca olmadığını söylediler? Ben Nina Harris. Annenin arkadaşıydım."

"Emma."

Nina'nın annemle aynı yaşlarda olduğunu sanmıştım ama kapıyı açar açmaz on yaş küçük, altmışlı yaşlarının ortasında olduğunu gördüm. Omuz hizasında gri saçları vardı, yoga pantolonu ve uçuşan Hint bluzuyla rahat bir havası olduğunu fark ettim. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Ah, bu güzel koyu saçları her yerde tanırım. Tıpkı Patricia'nunkiler gibi. Lütfen, içeri gel."

"Teşekkür ederim. Beni kabul ettiğin için de teşekkürler." Onu içeri kadar takip ettim. Ev şıktı ve ucuz döşenmiş değildi. Sandal ağacı mumlarının kokusunun altından ot kokusu geliyordu. Orta sınıf bir hippieye benziyordu. Koridordaki kitap raflarının yanından geçerken şüphelerim doğrulandı. Vegan yemek kitapları, meditasyon kılavuzları, spiritüalizm üzerine kitaplar vardı ve *Astral Seyahat Güvenli Bir Şekilde Nasıl Yapılır* adlı bir kitap gördüğümünden de emindim. Gülümsememe neden oldu. Ben bunlara inanmazdım ama onun inanması hoşuma gitti.

"Yo, hayır, bu beni çok mutlu etti. Seni çok sık düşünüyordum." Beni mutfağa, sonra da çardakta güzel bir oryantal çay takımıyla hazırlanmış masanın olduğu bahçeye götürdü. "Çin çayı yapmıştım. Olur mu? İstersen şarap, bira veya kahve de getirebilirim. Ben pek kafein almam, alkol de içmem." Kül tablasındaki sarılmış sigarayı gördüm. Omuz silkti. "Yaşlandığımı biliyorum ama bunu hep yaparım. Bana zen veriyor ve eklemlerimi gevşe-

tiyor. Parkın aşığıındaki bütünsel sağılık merkezinde yoga, pila-tes ve meditasyon dersleri veriyorum." Çok konuşıkan ve sevimli biriydi, çayları doldururken ben de oturdum.

"Çocukluğıun hakkında ne kadarını hatırladığıından ya da hatırlamak istediğıinden hiç emin değıildim," diye devam etti. "Phoebe senden daha fazlasını hatırlıyor olmalı?"

Başımı salladım. "Öyle diyor. Olanlardan *öncesini* ne kadar hatırladığıından emin değıilim. O geceyi. Ondan önceki birkaç haftayı." Ona Phoebe'nin kazasından veya kendi sorunlarımdan bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Makyaj yapmıştım ve duş aldığım için temiz ve ferah-tım. Biraz yorgun görünüyor olabi-lirdim ama bunun dışında normal göründüğümü umuyordum. "Pek konuşmuyoruz aslında. Birbirimizi pek sık görmüyoruz. Özellikle son yıllarda."

"Böyle şeyler olur. Sanırım kardeşim kırk yıl önce, Avustralya'ya taşındığıından beri ben de onu sadece üç kez gördüm. Ama biz de ikiniz gibi asla yakın değıildik." Yüzü hü-zünle bulutlandı. "O gece birbirinizi bırakmamıştınız. Birbirinize sımsıkı sarılmıştınız. Bir polisin sizi ayırmaya çalıştığını ve Phoebe'nin ona çekilmesi için bağırdığını hatırlıyorum. İkinizi de yapışık ikizlermişsiniz gibi aynı battaniyeye sardım, sonra da anneniz için ambulans çağırdım."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Sen de orada mıydın?"

"Aman Tanrım, gerçekten pek bir şey hatırlamıyorsun." Çevik bir kedi gibi dizini çenesinin altına çekti, sonra sigarayı yaktı. "Evet, evime geldiniz. Yağmurda koşmuştunuz. Sırılsıklam ve dehşet içindeydiniz."

"Sen o hoş kadınsın," dedim geçmişin parçaları yerine otururken ve ona gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakarken. "Eskiden sana böyle derdik."

"Öyle mi? Bunu duymak çok güzel. Sokağın diğ-er ucunda, alt kattaki küçük bir dairede yaşıyordum. Annen bana karşı çok nazikti. Birbirimize göz kulak olurduk. Sanırım bu yüzden sonrasında onu durdurmak için yapabileceğim bir şey olup olma-

dığını uzun uzun düşündüm. Sanırım yoktu. Çok şoke edici bir durumdu. Ama keşke ikinizi de bana verselerdi. Seni evlat edin-meme bile izin vermemeleri beni çok kızdırdı. Özellikle de o aileyle yaşadığın trajediden sonra. Ardından farklı bakım evlerine gittiniz ama ikiniz de benimle kalabilirdiniz. Sizi kendi çocuğum gibi severdim.”

Başım dönüyordu. Bunu beklemiyordum. “Bizi almak mı istedin?”

“Elbette! Anneni severdim. Seni severdim. Eski evine yakın olduğum için gerekirse taşınırım demiştim.” Hafifçe başını salladı. “Ama sosyal hizmetler buna izin vermedi. Yirmi dokuz yaşında bir aile içi şiddet mağduruydum ve evliliğimden kaçmadan önceki döneme ait polis kayıtlarım vardı. Onun yüzünden düşük yapmıştım ve bu da kendi çocuğum olmasını engelledi.” Çok sakince konuşuyordu ama sigara dumanının ardındaki gri gözlerinde mümkün olabilecek bir hayatın hayaletlerini görebiliyordum. “O durumda mağdur ben olsam da formlarındaki tüm maddelere uyacak kadar dengeli olmadığımı düşündüler. Yeterince büyük bir evim yoktu. Yeterince para kazanmıyordum. Annenle olan bağlantım fazlaydı. Kısacası, yeterince iyi olmadığımıza karar verdiler ve konu kapandı.”

“Gerçi sonra gelip seni buldum.” Çayına baktı. ‘Üniversite-deyken. Hamileydin. Çok mutlu görünüyordun ve Phoebe’yle birlikte yaşıyordunuz ve geçmişte tekrar hatırlamanızın doğru olmayacağını düşündüm. Bu yüzden yanınıza hiç uğramadım. Belki de bu bir hataydı. Her şeyi hemen bilememek ne kadar zor, değil mi? Sanırım bu yüzden sonradan akıl etmek çok güzel.”

Bunların hepsi benim için bir aydınlanmaydı ve içimde ufak bir iyimserlik kıvılcımı hissettim. Geçmişte anlamama yardım ederse, belki de tekrarlayacağım korkusundan kurtulabilirdim. “Annemizin yaptıklarını yapacağından haberin yok muydu?” Avukat beynim buna inanmakta zorlanıyordu. “Neden? Dağıldığını görebiliyordun herhâlde? Uyumuyordu?” Suçlayıcı olmamaya çalıştım ama bu çok zordu. Hiç anlamıyordum.

“Biliyorum. Senin bakış açından çılgınca gelebilir ama anneni sen doğmadan önce tanıdım. Birçok yönden en iyi arkadaşım-
dı. Baban varken onu pek göremezdim, sanırım dışarı çıkması-
na izin vermiyordu; öyle öfkeli bir adamla yaşamak için fazla
güzeldi. Baban daha büyüktü ve annenin güzelliğinden nefret
ederdi. Tıpkı Phoebe doğduğunda ondan da nefret ettiği gibi.
Patricia ikinci bir çocuk istememesine rağmen ısrar etti. Ve son-
ra sen doğar doğmaz ortadan kayboldu. Tüm bu sorumlulukları
onun üzerine yıkıp onu terk etti. Sanırım iş gezilerinden birinde
tanıştığı biriyle yaşamak için güneye, Cornwall’a gitmiş. Birkaç
yıl sonra bir tekne kazasında öldü. Annen zorlanmaya başladı-
ğında kendi başının çaresine böyle baktı. Babanın hayat sigortası
evin parasını ödedi.”

Babamız hakkında artık soru sormuyordum, gerçi onu sade-
ce bir isim olarak değil de gerçek bir kişi olarak duymak tuhaftı.
Baba. Ona bir şekil veya anlam yüklemiyordum ama her şeyden
sonra bile annemin beni istemediğini bu kadar açık bir şekilde
söylediğini duymak hâlâ canımı yakıyordu.

“Beni hiç istememesine şaşırmadım. Phoebe, ben doğduktan
sonra değiştiğini söyledi. Benden nefret etmiş olmalı.”

“Aman Tanrım, hayır! Asla böyle düşünme!” Gözleri koca-
man açılmış bir şekilde öne eğildi. “Seni çok seviyordu. Hem
de çok. Doğduğun andan itibaren. İkinci de seviyordu ama sen
-sen onun özel kıızıydın- sende onu dişi bir kaplan gibi yapan bir
şey vardı. Seni korumak istiyordu. İkinci bir çocuk istemiyordu
çünkü ailesindeki ikinci çocukların... sorunlar yaşadığı bir geç-
mişi vardı.”

“Delirmekten mi bahsediyorsun?” Midem bulandı, safrayı
ağzımda hissettim. “Bana onun gibi delireceğimi söylerdi.”

“Delilik güçlü bir kelime.”

“Phoebe’ye yaptıklarına başka bir şey diyebileceğinizden
emin değilim.”

“Belki.” Çayımı doldurdu. “Ama o çok nazik bir kadındı.
Başkalarını çok düşünürdü. Sanırım doğru kelime ‘uyumlu’

olur. Ama her zaman biraz kırılgandı. Kırılgan da doğru kelime değil... Ruhani. Bazen *yanlış yaratıldığını* düşündüğünü söylerdi. Kötü genleri olduğunu. Annesi de hep öyle söylemişti. Ne zaman yaramazlık yapsa, bunun sebebinin ikinci çocuk olmasından kaynaklandığını. Bozuk kandan. Bu durum Patricia'yı geçmişin etkisi altına soktu. Bundan çok korkuyordu. Ama ah, seni seviyordu. Senden bahsederken gözlerinde öyle bir gurur olurdu ki. Çok zekiydın. Okumayı, kreşteki diğer çocuklardan nasıl daha erken sökmüştün. Onu nasıl çok güldürürdün. Phoebe'yi karamsar ruh hâllerinden kurtarırdın."

Biz yetim kaldığımızda tüm bu akrabaların nereye kaybolduğunu merak ettim. Annemin kardeşlerinin ve anne babasının. Hiçbiri bizi sahiplenmeye gelmemişti, gerçi sosyal hizmetlerin onları da yargılayacağından emindim. Belki de iki kardeş olduğumuz içindi. Ya da bozuk kanlı ikinci çocukla hiçbir ilgileri olmasını istemedikleri için? *En azından aklımı tamamen kaybedersem,* diye düşündüm alaycı bir şekilde, *bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak. Phoebe, beni zorla çıkardığı yere yerleşip ailemi ele geçirmeye fazlasıyla hazır.*

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum. "Ne değişti?"

"Pek emin değilim." Derin bir iç çekti. "Yani, bu ikinci çocuk olayı hiç mantıklı değildi ve o da bunu biliyordu. Sanki genler kaçınıcı çocuk olduğunu bilir de! Saçma, değil mi? Buna güler ve ailesinin buna inanacak kadar sorunlu olduğundan bahsederdi. Her ikinci çocuğun başına da gelmemişti zaten. Bazen nesilleri tamamen atlamıştı. Ve çoğu aileye bakarsan, her nesilde bir noktada dünyayla başa çıkmayı zor bulan birileri olur, bu yüzden Bournett soyadı lanetli falan değil."

"Delirmeyi anlatmanın güzel bir yolu." Çayımı yudumladım. Çin restoranlarında bulabileceğiniz kalın seramik oryantal fincanlarının olmasına sevindim. Daha narin bir şey olsa muhtemelen kırardım çünkü çok sıkı tutuyordum.

"Korku doluydu. Özellikle senin için. Geriye dönüp baktığımda, sen doğduktan sonra başladığını fark ediyorum. İlk başta

küçük şeylerdi. Sürekli nerede olduğun konusunda endişelenmek gibi. Phoebe kaza yapmaya çok daha yatkın ve maceracı bir çocuk olmasına rağmen, annen *seni* göremediğinde paniklerdi. Sanki başına bir tehlike gelecekmiş gibi. Sonra onu boşluğa bakarken bulduğum ve uyandırmak zorunda kaldığım tuhaf anlar olmaya başladı. Düşüncelere daldığını söyler, güler ve konu kapanırdı. Hiç sorgulamadım. Ama o son yılda, bu nöbetler daha sık gelmeye başladı ve onun bu konuda endişelendiğini görebiliyordum.” Sigarasından derin bir nefes daha çekti.

“Onunla ilgili bir sorun olabileceğini anladığım gün, evi neredeyse ateşe vereceği gündü. Bir öğleden sonra bir kitabı iade etmek için uğramıştım, içeri girdim -eğer evdeyse arka kapıyı hep açık bırakırdı- ve patates kızartması tavaından dumanlar çıktığını ve evin alev almak üzere olduğunu gördüm. Annen yukarıdaydı, holdeki bahçeyi gören pencereden dışarı bakıyordu. Sen bacaklarını çekiştiriyor, ağlıyordun ve çok perişandın. Yanına vardığımda çığlık atıyordun, o kadar yüksek sesle bağıryordun ki kendine ciddi şekilde zarar vereceğini sandım. Yüzün kıpkırmızıydı ve “Anne, Anne” diye tekrar tekrar bağıryordun ama o senin farkında bile değildi. Bir heykel gibiydi, bahçeye bakıyordu, ellerini cama bastırmuş, ağzı açıktı. Ancak onu sarstığımda, *gerçekten* sarstığımda kendine geldi.”

Tüylerim diken diken oldu. O günü hatırlamıyordum ama yine de holünde güzel penceresi bahçeye bakan bir ev satın almıştım. Ve geceleri, tıpkı Nina’nun annemi tarif ettiği gibi ellerim camda, ağzım açık orada öylece dururdum. Will’in beni o şekilde bulduğunu hatırlayarak irkildim. Acaba beni duymuş muydu —

“Annenin o rakamları söylediğini ilk kez duydum,” dedi Nina, düşüncelerimi bölerek. Ağlamak istiyordum. Rakamları söylerken Will beni pencerede görmüştü. Zaman bir kez daha kendi üzerine katlanmıştı işte. Annem ve ben, birbirimizin aynadaki yansımaları gibiydik. Nina da annemi, benim Ben’i sarstığım gibi mi sarsmıştı? Annemin beni sarstığı gibi? *Sadece uyumak istiyorum!*

“Şoke olmuştu. Ve korkmuştu,” diye devam etti Nina. “Onunla doktora gittim ve tüm testleri yaptılar ama hiçbir şey bulamadılar. Zaten fiziksel bir şey yoktu. Bundan sonra biraz içine kapandı. Endişeliydi. Tatbikatları hatırlıyor musun?”

“Hangi tatbikatları?” Dosyaları kafamda taradım ama hiçbir şey çıkmadı.

“Patates kızartması gibi bir şeyin tekrar olmasından endişeleniyordu ve Phoebe ile birlikte yardım istemeniz için benim evime koşmanız için size tatbikat yaptırdı. Eğer ben yoksam, Christine Wright’a gidecektiniz; yan sokakta oturan ve kocası işyerinde omurga yaralanması geçirdiği için her zaman evde olan kütüphaneciye.”

Phoebe’nin yağmurda *hoş hanımın* evine koşarken elimi sıkıştığını hatırlıyordum. Phoebe bana tatbikatlardan hiç bahsetmemişti. Onları hatırlıyor olmalıydı, değil mi? Ama herhangi bir şeyin ne kadarını hatırlardık? Hafıza. Kendimiz ve çevremizdekiler hakkında bildiğimiz her şey için hafızaya çok güvenirdik ama aslında çok az şey hatırlardık. Sadece duygu parçacıkları, bir koku veya bir an. Kafamızdaki bozuk dosyalar. Kayıp, yırtılmış veya yanmış sayfalar. Okunamayan disketler. Anılar zaman gibiydi, sürekli elimizden kayıp giderdi.

“Tüm bunlar kırkıncı yaş gününden ne kadar süre önce oldu?”

“Son birkaç haftada. O kadar küçüktünüz ki muhtemelen size daha uzun gelmiştir ama aslında hiç de fazla zaman geçmemişti. Patricia’yı severdim ama tehlikede olduğunuzu düşünseydim, tereddüt bile etmeden sosyal hizmetleri arardım. Okul da arardı. Ve annen bunun için bize teşekkür ederdi. Hayır, her şey çok hızlı oldu. Arka kapıyı kilitlemeye başladı, ben de bunu beni etrafta istemediğinin bir işareti olarak algıladım. Sanırım o zamana kadar evle doğru düzgün ilgilenmeyi de bırakmıştı, belki de kısmen bu yüzden ama sonra bambaşka bir şeye dönüştü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Olay olmadan bir hafta kadar önce beni görmeye geldi. Kilo

vermişti ve gözleri yaşlıydı. Yardım alacağını söyledi, büyük teyzesini yatırdıkları gibi bir akıl sağlığı tesisinden tıbbi yardım. Uyumadığını söyledi. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyordu. Bir şeylere takıntılı hâle geldiğini söyledi. Kırık süt şişelerine. Sürekli mırıldandığı şu rakamlara. Arka kapıyı kontrol etmeye. Çoğu zaman kim olduğunu veya nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki tüm kafası boşalmış gibiydi, bir sürü zaman boşlukları yaşıyordu ve sonra kendine geliyor ve başka bir yerde olduğunu görüyordu. Kötü bir şeyin geleceğinden veya birinin sana zarar vereceğinden çok endişelendiğini ve şimdi kötü şeyin kendisi olduğunu düşünmeye başladığını söyledi.”

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Keşke buraya gelmeseydim.

Nasıl cevaplar beklediğimi bilmiyordum ama Nina’nın söylediği her şey karnuma bir bıçak gibi saplanıyordu. Tıpkı onun gibi deliriyordum. Aynı tikler. Aynı korkular. Aynı boşluklar. Ben annemin kızıydim. İkinci çocuk. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde her şeyi hatırlıyor ve şimdi tekrarlıyordum. İstismara uğramış bir çocuğun istismarcıya dönüşmesi gibi.

“Ona bunun muhtemelen uykusuzluğundan kaynaklandığını söyledim. Bir hafta boyunca uyumayan, paranoyak olup gündüzleri uyurgezer olan ve neredeyse tamamen çöken bir hız bağımlısı tanıyordum. Ona bazı sakinleştiriciler vermiştik ve kırk sekiz saat boyunca aralıksız uyumuştı. Annen hapları denediğini ama işe yaramadığını söyledi. Zamanının yarısında artık kim olduğunu bilmediğini hissettiğini ve kafasının içinde anlamadığı şeyler olduğunu söyledi.” Yere baktı. “Ona birkaç gün daha beklemesini ve eğer hâlâ uyuyamıyorsa birlikte doktora gideceğimizi ve siz kızların da o kendine gelene kadar biraz benimle kalabileceğinizi söyledim.”

Başını kaldırdı. Bunun öğlen güneşinin önündeki buluttan mı yoksa anlattığı hikâyenin ağırlığından mı kaynaklandığından emin olamadım ama birden gözüme daha yaşlı göründü. “Elbette öyle olmadı,” diye devam etti yumuşak bir sesle.

“Zamanımız tükendi. Seni çok seviyordu, biliyorsun. Sanırım Phoebe ile o hâlde bulduğunda yıkılmasına sebep olan da buydu. Yaptığı şeyin farkına varmak, kırılğan ruh sağlığı için başa çıkamayacağı kadar ağır geldi.”

“Olabilir,” dedim. “Sanırım asla bilemeyeceğiz. Ama keşke seni hatırlasaydım. Ve keşke sana bize göz kulak olduğun için daha önce teşekkür edebilseydim.” Bana öyle bir rahatlamayla baktı ki onu hiçbir şey için suçlamadım ve bu kalbimi kırdı. Annemin yaptıklarının yarattığı dalgalar birçok hayata dokunmuştu. “Keşke gelip seninle yaşayabilseydik. Bizim için gerçekten iyi olurdu ve bence senin yanında çok daha mutlu bir çocukluk geçirirdik.” Gözleri yaşlarla doldu ve masanın üzerinden uzanıp elimi ellerinin arasına aldı.

“Bunun için teşekkür ederim,” dedi duygu dolu bir sesle. “Seni görmek her şeyi geri getirdi. Seninle çok gurur duyardı. İkinizle de. Biliyorum ki duyardı.”

Gülümsüyordum ama terlediğimi de hissedebiliyordum. Sutyenimin altındaki karıncalanmayı hissedebiliyordum. Muhtemelen annemin yapacağı şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Kendimi bir yere kaydettirmeliydim. Bu ziyaretten önce daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, işte artık sonuç ortadaydı. Ailem için tehlike bendim. Delirecek olan bendim. Ama yine de, *yine de*, tüm bunları duyduktan sonra bile bedenim, birinin bana veya aileme zarar vermek istediğine dair paranoyayla uğuldadı. Eğer kilit altında kalırsam, bu konuda ne yapabilirdim? Bu tip yerlerin nasıl olduğunu bilecek kadar film ve TV programı izlemiştim. Kendi isteğinizle kayıt yaptırmanız, istediğiniz zaman ayrılabilceğiniz anlamına gelmiyordu. Peki, ya fikrimi değiştirirsem ne olacaktı? Çocuklarımdan bu kadar uzakta olamazdım. Yapamazdım.

“...ve tabii ki düşük güvenlikli kanada taşındıktan sonra onu daha rahat ziyaret etmeme izin verildi.” Nina’nın hâlâ konuştuğunu fark ettim ve kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alırken ona odaklanmaya çalıştım.

“Onunla sohbet etmenin onu bize geri getireceğini umdum ama gözlerinde bir şeylerin farkına vardığına dair tuhaf bakışlar olsa da gerçekten orada olduğunu hiç hissetmedim. Kendini zihnine o kadar sıkı kilitlemişti ki istese bile çıkabileceğini sanmıyordum. Ve sonra, elbette Phoebe’yi orada gördüm. Sana söylememesine şaşırdım. Ben gelirken o gidiyordu. Merhaba demek ve kendimi tanıtmak için yanına gittim ama onu terk ettiğim için bana çok kızdı. Bana hakaret etti. Kendimi çok kötü hissettim. Gazetede seninle ilgili boşanma davası haberini gördükten sonra ofisine gelmekten çekinmemin sebebi buydu. Dışarıda bir ara sokakta oyalandım ama sonra fikrimi değiştirdim.”

“Seni gördüm!” dedim hafızam yerine otururken. “Pence-remden.” Michelle’in içeri girdiği gündü. Karşı sokakta yaşlı bir kadın görmüştüm. “Keşke gelseydin. Gerçekten.”

“Şey, kader bizi bir araya getirdi zaten. Phoebe’nin bana verdiği tepkiden sonra daha fazla sorun çıkarmak istemedim. Neyse ki kocası yanındaydı da onu sakinleştirdi ve ben —”

“Özür dilerim, bekle,” diye araya girdim. Doğru duyup duymadığımdan emin değildim ama artık tamamen ona odaklanmışım. “Kocası mı dedin?”

“Evet. Ya da erkek arkadaşı da olabilir? Kumral, sarıya yakın saçlı yakışıklı bir adam? Otuzlu yaşlarının sonlarında? Muhtemelen 1.80 boyunda?”

Kendi psikozumla ilgili tüm düşüncelerin yerini büyük bir şok alırken, ona baktım.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, kumral, sarı saçlı, yakışıklı bir adam.

Kocamı tarif ediyordu. Phoebe, Robert’la birlikte Hartwell Güvenlik Birimi’ndeydi.

En azından şimdilik fena hâlde uyanıktım. Arabamı park ettim ve beynim hızla çalışırken arabamın yanında volta attım. Algılayamıyordum. Her şeye bir prizmadan bakıyordum. Yeni bilgileri kavrayabilmek için hepsini net cümlelere döktüm.

Phoebe, haftalar önce Robert'ı annemizi görmeye götürmüştü. Robert, Phoebe'nin geri döndüğünü biliyordu. Robert annemizi ve yaptıklarını biliyordu. Polisin ziyaretinden sonra bunca süredir hayatta olmasına şaşırmış gibi yaptığı hâlde *biliyordu* ama bana neden ona hiçbir şey söylemediğini sorarak, bana kendimi çok kötü hissettirmişti. Neden bana anlatmamıştı?

Sırlar.

Yapboz parçaları kafamda yerlerine oturdu ve korkunç bir resim oluşturdu. Phoebe'nin beni tek başına alt etmeye çalıştığını sanmıştım. Ya bu işte başka biriyle daha birlikteyse?

Ya ablam ve kocam bunu birlikte planladıysa?

Düşünceler hızla ve yoğun bir şekilde aklıma gelirken başım dönerek arabaya yaslandım. Robert, Phoebe ile Hartwell'e gitmişse, *her şeyi* biliyor olmalıydı. Rakamları. Annemin yaptıklarını. Will'e boğma olayım *o* anlatmış olabilirdi. Onu o çizimleri yapmaya teşvik etmiş olabilirdi ve aile geçmişimizi biliyorsa, bunları görmenin beni ne hâle getireceğini de bilirdi. Delirdiğimi sanacağımı bilirdi. Dahası, başkaları da aynısını düşünürdü. Will'in neden kendinde olmadığına şaşmamalıydı; iki ebeveyn arasında sıkışıp kalmıştı.

Robert sürekli onunlaydı. Küçük oğlumuzu nasıl manipüle edeceğini bilen biri varsa, o da Robert'tı. *Annene söyleme*. Will'in hiçbir şey söylememesi normaldi. Çocukluk istismarına dair tüm hikâyeler, saklanan sırlarla ilgiliydi. Biz de annemizin ne kadar kötüleştiğini kimseye söylememiştik. Robert, Will'e bana hiçbir şey anlatmamasını söylemişse Will de anlatmazdı. Korkardı, kafası karıştırdı ama anlatmazdı.

Beynim huzla çalışırken serin akşam esintisi yüzüme ferah bir şekilde çarptı. Robert ve Phoebe birliktelerse, Phoebe ben yukarıdayken gece gizlice içeri girip tahtaya rakamları yazmış, diktafonumdaki kaydımın üzerine rakamları o kaydetmiş olabilirdi. Robert ona bir anahtar vermiş olabilirdi. Evimiz büyüktü, onca yorgunluktan sonra uykuya dalmış hâldeyken onu duymazdım herhâlde.

Dışarıdan birinin beni izlediğinden emindim. Bu Phoebe olabilirdi. Robert beni uyutmamak için yemeğime bir şey katmış olabilirdi. Nina uyumayı bırakan tanıdığı şu hız manyağı hakkında ne söylemişti? Annemle aynı yöne gittiğim konusunda beni bilerek paranoyak mı yapmaya çalışıyorlardı?

Sandra'nın Phoebe hakkında söyledikleri bile şimdi daha mantıklı geliyordu. Anneme bir tür tepki vermesini sağlamak için korkunç şeyler mi söylüyordu? Onu hastaneye yatırıp beni onunla yüzleşmeye zorlayacak bir şey mi yapıyordu? Aklıma başka bir şey daha geldi. Ben annemi hastanede gördükten sonra Robert okuldaki toplantıya geç gelmişti. Kimse *onu* güvenlik kameralarından kontrol etmemişti. Ya Phoebe dışarıda kahvesini içerken, odasına girip annemi Robert boğduysa?

Gerçekten tüm bunları yapabilir miydi? Başım dönüyordu. Phoebe yapabilir miydi? Peki, neden yapacaklardı ki? Phoebe'nin karmaşık ilişkimiz ve kıskançlığımızdan kaynaklanan türlü sebepleri olabilirdi ama Robert'ın neden olacaktı ki?

Para.

Bu kelime anında aklıma geldi. Aşk değilse, paradır. Hukuk fakültesinde öğrendiğimiz şey buydu: herhangi bir eylemin iki ana motivasyon kaynağı. Elbette daha fazlası vardı ama in-

sanların yaptığı şeylerin çoğu bunlardan biriyle veya diğeriyle yönlendirilirdi. Robert bir süredir huzursuzdu, ikimiz de bunu hissediyorduk. Evde kalan koca olmaktan mutsuzdu, orta yaş krizi barını ya da her ne ise daha fazlasını istiyordu ve kariyerime içerliyordu. Ama birikimlerimize rağmen, evi satsak bile, ben çalışmadan uzun süre idare edemezdik. Bu da ona asla lüks bir yaşam sağlamazdı, tabii eğer...

Bir anda yaptığımız konuşmayı anımsadım. *Ah şu kâğıtları imzalasana, sigorta yenilemesi için. Biraz artmış, değil mi? Evet ama bu altın standart dedikleri şey. Huzurumuz için değer!*

Geçen hafta prim geldiğinde şok geçirmiştım. Onunla konuşacaktım, sonra doğum günü partimle ilgili sohbet dikkatimi dağıtmıştı. Ne tür bir sigorta yaptırmıştı? Okumadan imzalamıştım. Akıl sağlığı sorunları nedeniyle gelir kaybına karşı geliri koruyan bir sigorta var mıydı? Her şeye -eve, yüklü bir ödemeye ve daha fazla nakde- sahip olmayı mı umuyordu? İşten çıkarıldığını bilmiyordu ama belki yarın kafayı sıyrıp delirirsem tazminatımı o alabilirdi.

Para ve aşk.

Robert, Phoebe'yi seviyor muydu? Yoksa onu sadece kullanıyor muydu?

Sanırım biri onu itti.

Aman Tanrım. Phoebe'nin gerekeni yapmasını bekleyip sonra ondan kurtulmaya mı çalışmıştı? O sabah onu görmeye gideceğimi biliyordu. Oraya benden önce varıp birlikte yürürlerken onu yola Robert mı itmişti? Eğer bunca zamandır geri döndüğünü biliyorsa, nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve vardiyalarının ne olduğunu da biliyor olmalıydı. Chloe çok dışarı çıktığını söylemişti. Acaba Phoebe ile mi çıkıyordu? Bunları sindirmeye yakın bile değildim. Ben kiminle evlenmişim?

Telefonum çalınca irkildim. Arayan Caroline'dı.

"Merhaba Caroline, dinle—" diye başladım.

"Hey," diye sessizce araya girdi. "Otele sağ salım döndün mü diye bakmak istedim. Ve kurutma makinesi—"

“Ben yapmadım. Hiçbirini. Sanırım Robert yaptı,” dedim. “Ya da o ve Phoebe birlikte yaptılar. Robert annem ve yaptıkları hakkında her şeyi biliyordu. Phoebe onu tanıştırmaya götürmüş ama bana hiç söylemedi. Anlamıyor musun? Muhtemelen—”

“Bak, Emma,” dedi, “senin yardım alman gerek.” Sesi tuhaf, hafif boğuk ve mesafeliydi, sanki arabadaymış gibi. Bana daha önce nasıl baktığını hatırlıyordum, sanki deliymişim gibi. Bunları anlamasını, söylediklerimin mantığını kavramasını sağlamalıydim.

“Hayır, dinle. Hepsi mantıklı. Robert süt şişesi olayını biliyordu, onları kendisi kırmış ve üzerlerine basmış olabilir. Rakamları da biliyordu. Ya geceleri beni uyuşturarak uyanık tutuyorsa, hem de bunun beni *annem* gibi hissettireceğini bile bile—”

“Dur bir dakika, *onun* içkilerine uyku hapi koyan *sendin*, değil mi?”

“Sadece NightNight, o da sayılmaz. Bana beni manik hâle getirecek bir şey vermiş de olabilirler. Ya annemi Robert boğduysa ve sonra Phoebe’yi minibüsün önüne artık ona ihtiyacı kalmadığı ve tüm parayı kendine istediği için o ittiyse? Ya da Phoebe fikrini değiştirip bana anlatmak istediği için? Hem şu yeni sigorta poliçeleri—”

Arka planda bir şeyler duydum. Üç uzun *bip* sesi. Duraksadım ve kaşlarımı çattım. Bütün vücudum kaskatı kesildi. Bu olamazdı. Olabilir miydi?

“Aman Tanrım, özür dilerim, sen işine bak,” dedim. “Saçmalıyorum. Bunlar senin sorunun değil. Ve düşünmeme ve diğer işlere izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim.”

Onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapatıp arabaya bindim. Kanım kaynıyordu. Nereye gittiğimi tam olarak biliyordum. Caroline’ın tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

İçeri girip doğruca mutfağa, aile hayatının merkezi ve kalbi olan, devasa Amerikan buzdolabımızın kapağının birkaç saniyeden fazla açık kaldığında üç kez *bip* sesi çıkardığı yere yöneldim. Her şey korkutucu derecede normal görünse de mutfak şu anda evimin kırık kalbiydi. Ocakta patatesler kaynıyordu ve fırın açıktı. Sanırım karınızı evden kovup ablasını öldürmeye çalışsanız bile, çocuklarınızın beslenmeye ihtiyacı vardı.

“Burada ne halt ediyorsunuz?” diye sordum, elinde bir kahve kupası –aslında en sevdiğim kahve kupası– tutan ve mutfak adasında oturan Caroline’a bakarak. İlk başta YouTube’da bir şey izlediğini ve telefonundan onun sesinin geldiğini sanmıştım, sonra bunun *benim* sesim olduğunu fark ettim. Phoebe’den bahsediyordum, Phoebe hakkında *söyleniyordum*. Bir an anlamadım, sonra her şey yerli yerine oturdu. Geçen gün işe mesaj atması gerektiğini söylediğinde yaptığımız konuşmaydı bu. “Sesimi mi kaydettin?” dedim dehşetle. “Ama sen benim arkadaşısın!”

“Senden hoşlanıyorum ama arkadaşın değilim, Emma. Seni neredeyse hiç tanımıyorum.” Bana gergin ve acıyan gözlerle baktı. “Tek yaptığım cüzdarını geri getirmektir ve sen bana *taktın*. Öğle yemeği ısrarın ve kapıma gelip bana mesaj atman. Seni yatıştırmaya çalışıyordum ama bu normal değil. Bunların hiçbirisi normal değil. *Sana* kendini dinletmek için konuşmanı kaydettim. Nasıl konuştuğunu duyabilmen için. Ama ablana olanlardan sonra... Ben bir sağlık çalışanıyım, başka ne yapabilirdim ki?”

"Ah, kendine gel Caroline, sen hemşiresin, doktor değil. Ve haklısın: beni tanımıyorsun."

"Ama *ben* tanıyorum."

Robert'a dönüp soğuk bir ifadeyle baktım. "Bana ilaç mı verdin, Emma? Lanet olsun. Bana *ilaç verdin*."

"Hadi ama sana uyuşturucu vermedim ya—" Burada nasıl oluyor da ben suçlanıyordum? Neden hep ben haksız oluyordum? En azından Caroline, yer yarılrsa da içine girsem der gibi görünüyordu. Arka kapı açıktı. Will bahçedeki oyun evinde olmalıydı. Kapının koluna baktım ve gidip sallama isteğime karşı koydum. Zaten deli olduğumu düşünüyorlardı.

Belki de öyleydim ama Miranda'nın dediği gibi bu, birinin bana zarar vermek istemediği anlamına gelmezdi.

"Üstelik arkadaşlarımızdan birinin kocası kızımızı istismar ediyor ve sen bana söylemiyorsun, öyle mi?" Robert'ın sesi yükseliyordu, o kadar çok öfke ve nefretle doluydu ki bir adım geri çekildim. *Aman Tanrım, Chloe.*

"İstismar güçlü bir kelime."

"Daha on yedi yaşında!" diye çıkıştı. "Buna ne ad verirsin?"

"Ona bitirmesini söyledim. Ona zaman tanıdım. Ve yeterince sorun yaşadık zaten. Michelle'e söyledin mi?"

"Elbette Michelle'e söyledim. Tahmin edebileceğin gibi perişan oldu."

"Peki, Chloe nerede? Yukarıda mı?"

"Henüz gelmedi. Ve telefonuna cevap vermiyor."

"Beklemeliydin! Şu an kim bilir nerede? Eve dönmek istemeyecek, bu kesin. Yoksa istediğin bu mu? Beni uçurumdan aşağı yuvarlayacak başka bir şey mi? Bu mu?" Onu boğmak istiyordum. "Her şeyi biliyordun! En başından beri! Ve hiç anlatmadın." Öfkeyle öne eğilip ona adeta tükürür gibi bağırdım. Kocam. Aşkı. Düşmanım. "Bana yalan söyledin. Annemi sen mi öldürdün, Robert? Phoebe'yi sen mi ittin? Sigorta poliçelerimizi kontrol edersem, aklımı kaçırmaya karşı sigortalandığımı görür müyüm? Bütün bunlar evde kalan bir baba olmaktan bı-

tığın için mi? İşimi mi kısıkanıyorsun? Yirmi yıldır sana bakan işimi ve şimdi hepsini bir orta yaş krizi barına yatırmak istiyorsun ve bunun için cinayet mi işliyorsun?"

Konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Aman Tanrım, Emma," dedi ve başım iki yana salladı. Öyle bezgin ve öyle küçümseyiciydi ki mutfak bıçaklarımızdan birini kapıp gözlerine saplamak istedim. "Kendini dinle. Ne kadar paranoyak konuşuyorsun? Bir de hepimizin senin için neden endişelendiğimizi merak ediyorsun? Dün psikopat olan Phoebe'deydi, bugün de benim, öyle mi?"

"Bu paranoya değil!" Kendimi tutmaya çalışırken tüm vücudum titriyordu. "Biliyordun!"

"Evet, evet biliyordum!" dedi. "Ve sana anlatmadım çünkü Phoebe senin onu affetmeyeceğini söyledi. Sana karşı kurulan bu büyük komployu mu duymak istiyorsun? İşte olanlar bunlar. Phoebe'ye kazara rastladım. Bir iş görüşmesine gitmiştim -evet, doğru duydun, sana bundan da bahsetmemiştim- ve onu bir kahve dükkânında gördüm. Döneli birkaç hafta olmuştu. Senin bilmeni istemiyordu. Doğum günün için endişelendiğini düşünmeni istemiyordu. Ama geçmişinle ilgili gerçeği bilmem gerektiğini düşünüyordu. Garip davranmaya başlarsan diye..."

"Ah, bu çok hoş —"

"Hayır, aklını kaybetmenden bahsetmiyordu -böyle değil- korktuğun için tuhaflıklar yapabileceğini kastediyordu. Kendisinin de korktuğunu ama senin için daha kötü olduğunu söyledi. Her zaman öyleymiş. Sonra bana nedenini anlattı. Ve evet, Phoebe bana her şeyi anlattı. Sonra beni Patricia'yı görmeye götürdü. Sadece bir kez gittim ve o zamandan beri bana ondan bahsetmeni bekliyorum. Ama hayır, sanırım bunun için yeterince önemli olmadım. Sigortaya gelince. Evet, evet, seni tepeden tırnağa sigortaladım. Beni suçlayabilir misin?"

Söylerken volta atıyor, sözler ağzından öfkeli bir makineli tüfek gibi çıkıyordu. "Yaklaşık yirmi yıl evde kalan bir baba olarak tüm iş bulma girişimlerimin de gösterdiği gibi, istihdam edilebi-

lir biri değilim. Ve iki çocuğumuz var. Okul ve üniversite masraflarını ödememiz gerekiyor. Geçimimizi sağlamamız gereken bir evimiz var. Elbette, onun gibi hastalanırsan diye hepimizi korumak istedim. Yani evet, eğer suçum buysa, suçluyum. Sırlara gelirsek, tüm evliliğimiz boyunca sır saklayan sendin. Ben senden hiç sır saklamadım, Emma. Tek yaptığım, benden sakladığın sırrı bulmaktı.”

“Will’e annemin ne yaptığını anlattın. Beni korkutmak için ona o şeyleri sen çizdirdin. Ve rakamları da biliyordun ve—”

“Tanrı aşkına Emma, kes şunu! Sen benim karımsın. Seni seviyorum. Ama bu delilik.”

“Arabamdaki çizikler ne olacak? İşim hakkında bırakılan yorumlar? O not?” Caroline’a baktım. “Onlar ne olacak?”

“Onları kendin yapmadığından emin misin?” diye sordu Caroline, sorumdan sonra oluşan sessizlikte yumuşak bir sesle. “Başkasının yaptığını düşündüğünü biliyorum ama sen olmadığından emin misin?”

Ağzım oynuyor ama tek kelime edemiyordum. Buraya geldiğimde her şeyden o kadar emindim ki tüm suçlamalarım hazırды. Robert ve Phoebe’nin tüm bunları birlikte planladığından emindim ama şimdi? Şimdi kafam karışıkты. Söylediği her şey çok mantıklıydı. Her şey çok açıklanabilirdi. Ve işte yine aptal durumuna düşmüştüm.

“Seni alt etmek isteyen birinin olduğunu sanmıyorum, Emma,” dedi Caroline. “Gerçekten sanmıyorum.”

“Öyleyse sen söyle, Emma,” dedi Robert. Ses tonu Caroline’inkinden çok daha az sempatikti. “Phoebe’ye ne oldu? Sen oradaydın, değil mi? Onu sen mi ittin?” Caroline’ın telefonunu havaya kaldırdı. “Çünkü sanki öyle yapmak istermişsin gibi konuşmuşsun.”

“Yani ben sen ittin derken deliriyorum ama sen benim ittiğimi söylerken sorun olmuyor mu?”

“Anneciğim.”

Küçük ses beni ürküttü ve hepimizin arka kapıya dönmesi-

ne neden oldu. Kapıda duran canım oğlum Will'di. Birdenbire tüm suçlamalarımı ve onların suçlamalarını unuttum ve onu kucaklayıp sımsıkı sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istedim. Benim bebeğim. Benim ışığım. Benim hayatım. Biraz temkinli de olsa yaklaştı. Ona gülümsedim, ağlayacağımdan emin olsam bile kocaman gülümsedim. Benim mükemmel oğlum.

"Sana bir doğum günü kartı yaptım," dedi bana doğru yaklaşırken. Robert ne kadar istese de ona geri çekilmesini söylemezdi. Asla kötü ebeveyn olarak görülmek istemezdi. "Yarın için, burada olmazsan diye."

"Ah, teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Bunu hiç beklemiyordum." Sadece birkaç adım uzağıma geldiğinde, kartını arkasından çıkarıp bana doğru uzattı. Çok seveceğim büyük, heyecanlı bir kucaklaşma değildi ama bir kart alacaktım. Bana bir kart yapmış olması Robert'a o kadar da kötü olmadığını gösterirdi.

"Bu *senin* kartın," dedi.

"Teşekkür ederim Will, bu—" Katlanmış kâğıttan yapılmış karta bakarken kelimelerim benden uzaklaştı ve duraksadım. Üzerine dikkatlice ama düzensiz bir şekilde 'Doğum Günü Kutlu Olsun Anne!' yazmıştı ama altında yine çizim vardı. Saçları yüzünün önüne dökülmüş, elinde bir yastıkla küçük bir çocuğun yatağına yaslanan bir kadın.

"Bunu nereden biliyorsun?" Kartı düşürdüm ve ellerimi oğlumun kollarına koyup çömeldim. "Bu kartı çizmeni sana kim söyledi, Will? Bunu sana kim söyledi? Phoebe Teyze mi? Baban mı?" Hiçbir şey söylemeyince onu sarstım. "Kim Will? Bana söylemek zorundasın."

Benden kurtulmak için kıvrılırken Robert araya girip onu çekti.

"Yeter!"

"Bu *senin* kartın," dedi Will sadece ve sonra sanki bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi avucuyla başının yan tarafına vurdu. "Bu *senin* kartın."

“Seni piç kurusu.” Robert’a baktım. “Bunu sen yapıyorsun. Sen! Biliyorum. Sen ve Phoebe.” Will’in şimdi hıçkırmaya başladığını duyabiliyordum ve onu teselli etmeye gittim ama Robert beni durdurmak için kolunu uzattı. “Ondan uzak dur, Emma. Yoksa yemin ederim, ne yaparım bilmiyorum.”

Koridorda bir kapı çarparak kapandı ve döndüğümde Chloe’nin yüzü kızarmış bir hâlde burnunu çekerek, karmakarışık duygularla hızla üzerime geldiğini gördüm. “Seni kaltak!” dedi yüksek sesle. “Söylemişsin. Ve şimdi o karısıyla kalıyor ve ben senden nefret ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum!”

Endişeyle bir adım geri çekildim ve kolum tavanın sapına çarptı. Tutmaya çalışırken yanlışlıkla düşürdüm ve kendimi havada çırpırırken buldum. Caroline’ın taburesinden fırladığını ve Robert’ın Will’e sarıldığını gördüm, kaynar su ve patatesler havaya fırladı. Panik içinde gözlerimi kapattım, sonra Will çığlık atmaya ve Robert küfretmeye başladı ve tava yere düştü. Uzun bir an geçti.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Lütfen Tanrım.

“Çık dışarı, Emma.”

Gözlerimi açtım, göğsüm inip kalkıyordu. “Sen iyi misin? Will iyi mi? Üstüne sıçradı mı—”

“Sana dışarı çık dedim.”

Şu an hasarı görüyordum. Will aslında şoktan ağlıyordu, sarırmış şortunun altından bacaklarına biraz kaynar su sıçramıştı ama Robert’ın kolu kıpkırmızıydı. Fena yanmış olmalıydı.

“Çantamı getireyim. Arabada,” dedi Caroline, çoktan kapıya doğru yönelmişken.

“Kazaydı,” dedim. “Bilerek yapmadım.”

“Defol git buradan!” diye bağırdı Robert, ayağa kalkıp üzerime doğru eğilerek. “Yoksa seni parçalara ayırırım!” Ben koridora çekilirken derin ve hırıltılı bir nefes verdi ve artık hıçkırığa ağlayan Will’i kucakladı. “Sorun yok, sadece küçük bir yanık. Hadi biraz suyun altına turalım,” dedi oğlumuzu yatıştırmaya çalışarak. Sonra dönüp bana baktı. “Belki de yaparım,” diye sessizce ekledi. “Senin iyiliğin için.”

Caroline kendi evimde benden daha hoş karşılanan bir yabancı olarak aceleyle içeri girerken, ben de yenik düşmüş bir şekilde geri çekildim. Chloe merdivenlerin tepesinden aşağı bakıyordu. "Her şeyi mahvettin," derken sesi aşk acısıyla doluydu. "Umarım mutlusundur."

Arabama varana kadar kendimi tuttum ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Caroline bile bana karşıydı. Artık yapayalnızdım.

Bir ATM'ye uğrayıp cari hesabımdan ve kredi kartımdan beş yüz pound çektim ama Jury's Inn'e geri dönmedim. Robert beni tımarhaneye kapatmak için finansal hareketlerimi takip ederse kolayca bulunmak istemiyordum. Bunun yerine istasyona yakın, pansiyondan bir tık daha iyi ama kesinlikle marka olmayan bir otel seçtim. Koridordaki dar tezgâhın arkasında duran kadın, paramı alıp büyük bir tahta parçasına bağlı bir anahtar vermeden önce kimliğimi sormadı.

Bazı otellerde bir "özellik" olan bu anahtarlık burada, misafirlerin anahtarını alıp gitmesini engellemenin eski moda ve pratik bir yoluydu. Odamın en üst katta olduğunu söyledi. Asansör olmadığı için dar merdivenlerden ve küf kokulu halıdan yorğun argın tırmanıp sığmağımı buldum. Çift kişilik bir yatak ve gardırobun zar zor sığıldığı, duşu olan küçük ve dar bir odaydı. Havasızdı, kalorifer açık konumdaydı. Eski kanatlı pencereyi açıp nemli esintinin ve aşağıdaki trafik gürültüsünün içeri girmesine izin verdim. En azından bir su ısıtıcısı vardı ve temiz görünüyordu.

Çok yorgundum. Yarın doğum günümdü. Bir haftadan biraz fazla bir süre önce kocam ve kızım benim için bir parti planlıyorlardı ama şimdi buradaydım yalnızdım, dışlanmıştım ve hâlâ endişeyle doluydum. En azından Phoebe ameliyattan çıktı, diye düşündüm. Hastane aradıktan sonra yolda aldığım şarap şişesini ve paketlenmiş sandviçi çıkardım. *Rahat ve iyileşme sürecinde.*

Durumu hâlâ kritik ve temkinliyiz ama iyimseriz. Phoebe uyandığında ne söyleyecekti? Robert'ı en azından onu ittiği için suçlayacak mıydı, yoksa temize mi çıkaracaktı? Birlikte çalışıp çalışmadıklarını merak ettim ve bir kupayı sıcak beyaz şarapla doldururken daha fazla seçenek olduğunu fark ettim. Evet, belki de biri veya diğeri beni alt etmeye çalışıyordu. Ya da ikisi birden.

Elbette başka bir olasılık daha vardı. İkisi de olabilirdi ama ayrı ayrı. Birbirlerinden habersiz. Phoebe'nin kazası da sadece bir kaza olabilirdi. Belki dikkati dağılmıştı. Belki Chloe ona geleceğimi haber vermişti. Ya da Robert. İnsan tüm bu olasılıkları anlamaya çalışırken delirecek gibi oluyordu.

Hem de epeyce.

Ki bu da diğeri bir olasılıktı, başlı başına ayrı bir konu.

Bütün bu zulüm karmaşası sadece kendi paranoyamın bir ürünü olabilirdi. Kimse peşimde değildi. Tek tehlike bendim, ikinci çocuk olduğum için bozuk kan yüzünden delirmiştim. Kırk yaşına giriyordum. Anneme dönüşüyordum.

Kapıyı kilitledim ve sonra araba anahtarlarını ve oda anahtarını tozlu gardırobun en arkasına koymak için sandalyeye çıktım. Bu gece odamdan çıkmanın kolay olmasını istemiyordum. Baş ağrım için iki parasetamol ve büyük bir yudum şarap alıp yatağın kenarına oturdum. Sandviçi açmadım. Geç oluyor, dışarıdaki yoğun bulutlu gökyüzü hızla geceye dönüyor, güneş kalın bulutların arkasında kayboluyordu. Şarabımı içtim ve başımın rakamlar, müzik ve tiklerden oluşan çılgın bir atlıkarınca gibi dönmeye başladığını hissettim. Biraz daha içtim ve bayılmayı umdum. Keşke uyku haplarımı da karışıma ekleyebilseydim ama çok fazla alabilirdim. Kendime güvenmiyordum. Uyumayı çaresizce istiyordum.

Gece çöküyordu.

Uyumuyordum. Yine de tamamen uyanık sayılmazdım. Gece ateşli bir rüya gibi geçti, saat gece yarısını geçerken kaygım arttı. Odada volta attım. Kapı kolunu salladım. Kendimi pencereye

yasladım. Bunları yaptım ama yine de yapıp yapmadığımdan emin değildim. Şarap içtim, başım uğulduyordu ve kilitli kapı kolunu sallarken elimin aslında benim elim olduğundan emin değildim.

Biraz daha içtim. Saat iki civarında bir aydınlanma anı yaşadım ve kıyafetlerimin sıırıslıklam olduğunu fark ettim. Bu bana doğru geldi. Önemli hissettirdi. Sırıslıklam olmam neden önemliydi? Biraz daha içtim ve sonra kendimi yatağa bakarken buldum. Şarkı sözleri mırıldanıyor ve bağırmamak için elimle ağzımı kapatıyordum. Yastığa korkuyla bakarken nihayet zihnimin çatlaklarından yuvarlandım. Geceyle savaşıyordum.

Geceleri deli biri oluyordum.

54

Kırkınıcđ doğum günü

Beni kendime getiren şey çalan telefon oldu. Saat sabah 10.30'du. Gece bitmişti ve sabah artık tam anlamıyla gelmişti. Kırk. Kırk yaşındaydım.

Büyük gün.

İlk fark ettiğim şey donuyor olduğum ve ıslak kıyafetlerimin tenime yapıştığıydı. Hâlâ yatağın ucundaki küçük alanda duruyordum ve öne doğru bir adım attığım anda bacaklarım ezilecek gibi oldu, zira çok yorgun ve kaskatıydılar. Duşun aktığını duydum ve kapatmaya gittim. Su buz gibi soğuşa ayarlanmıştı. Duşa girdiğimi hatırlamıyordum, sadece ıslandığımı anımsıyordum. Telefon tekrar çalmaya başladı. Michelle. Cevap vermedim. Kocasının onunla bununla yatmasının tek suçu benmişim gibi bana bağırp çağırmasına gerek olmadan da yaşayabilirdim. Bağırp çağırmasa bile şu an onun duygusal çöküşünü karşılayacak enerjiye sahip değildim. Robert'la konuşmalıydı. Ne de olsa o onun arkadaşıydı. Benim zaten uğraşmam gereken yeterince pisliğim vardı.

Su ısıtıcısının üzerindeki aynaya baktım. Rakamlar pembe rujla üç satır hâlinde yazılmıştı. 222113155218222. Bunu yaptığımı belli belirsiz hatırlıyordum. Bir an için mırıldanırken ve karalarken saçlarımın yüzüme döküldüğü yansımamı hatırladım. Annem olabilirdim. Uyunmamış yatağı yeniden baktım. Bozulan tek şey yerdeki yastıktı.

O zaman ağlamaya başladım ve kıyafetlerimi çıkarıp sıcak

duşta ısınmaya çalışırken ağlamaya devam ettim, vücutum titriyor ve sarsılıyordu. Gecenin parçalanmış anları geri geliyordu. Dolaştığım. şarkı söylediğim. *Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil...* Geceye baktığım. Bendim ama ben değildim.

Gerçeklik kafamda netti. Hepsi doğruydu ve ben yanlıştım. Yuvadaki guguk kuşuydum. Ailem için bir tehdittim. Bu gece onlara ne yapacaktım? O kayıp anlarda neler yapıyordum? Annem de bunu mu hissetmişti? Bu dehşeti?

“Sadece uyumak istiyorum,” diye fısıldadım, tekrar tekrar.

Sonunda gözyaşlarım dindi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gidip Phoebe’nin yanında oturacaktım. Ablam uyanana kadar elini tutacaktım. *Lütfen uyan, Phoebe.* Sonra ondan özür dileyecek, onu sevdiğimi söyleyecek, küçükken ablam olduğu ve beni güvende hissettirdiği için ne kadar minnettar olduğumu anlatacak, yolumuzu kaybettiğimiz için ne kadar üzgün olduğumu söyleyecek ve sonra en yakın özel güvenliqli bir birime gidip kredi kartımı verecek ve onlara kendimin ve herkesin güvenliği için beni orada tutmalarını söyleyecektim.

Kararımı verir vermez daha sakın hissettim. Ben annem *değil-**dim* ve geriye dönüp bakma şansım vardı. Onun ne yaptığını biliyordum ve geçmişin hatalarını tekrarlamayacaktım. Giyinmeye başlarken hissizleştim, her şeyi otomatikman yapıyordum, yeni hiçbir şey yapmama zenim ezici yorgunluğumu hafifletiyordu.

Ailem ben iyileşene kadar bekleyebilirdi. Bugün onlarla konuşmaya alışmayacaktım. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. ocuklarımın güvende olması, önemli olan tek şeydi. Bu geceyi atlatmam gerekiyordu. Güvenli bir yerde. Kilitli bir yerde. Telefonumda iki doğum günü mesajı vardı. Biri Darcy’den biri Rosemary’den. İkisine de cevap vermedim. Başkalarına yerim yoktu. Kendime bile yerim yoktu. Sonunda aynayı temizlemeyi bile denemedim ama odaları kim temizliyorsa onun için bir bardağın altına yirmi sterlinlik bir banknot bıraktım. Odanın gerisi çok da kötü durumda değildi. Banyo zemini, perdesi olmayan duştan akan sudan dolayı ıslaktı. Sırılsıklam kıyafetlerimi çöp

kutusuna tıktım, bu yüzden resepsiyonda on altı numaralı odada kalan garip kadımla ilgili epey tartışma olacağından emindim ancak bu fiyat aralığında ve istasyona bu kadar yakın bir yerde, şüphesiz daha kötülerini de görmüş olmalılardı. Ve en azından adımı bilmiyorlardı.

Hastane sessizdi, Phoebe'nin yatakta kıpırdamadan yattığı odada neredeyse ölüm sessizliği vardı. Birkaç gün önce annem hastane yatağından kolumu tutmuştu ve sanki bandajlı kafası ve kırık vücuduyla Phoebe benim için bir dayanak noktası olabilecekti gibi, bu kez ben Phoebe'nin elini tutuyordum. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam ellerimde bir yastık görüyordum. Ve o yastığın Will'in yüzüne indiğini.

"Bana ne oluyor, Phoebe?" diye fısıldadım. "Kafamı bir türlü toplayamıyorum."

Cevap vermeyince kısık sesle şarkı söylemeye devam ettim. Şarkı sözlerinin hepsini biliyordum ama nereden bildiğimi bilmiyordum. Boğazım kurumuştı. Saatlerdir kısık sesle şarkı söylüyor olmalıydım.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, bana hatırlatmak için oradalar.

Yatağın yanında bir hemşirenin bir süre önce getirdiği bir fincan çay vardı. Soğumuştı. Sanırım bu ilk değildi. Onlar da benim için endişeleniyorlardı. Saatlerdir buradaydım, hiç hareket etmemiştim. Phoebe'nin elindeki elim uyuşmuştu ama bırakmaktan korkuyordum. Bırakırsam kaybolacağımı ve geri dönüş yolumu bulamayacağımı düşünüyordum. Aileme zarar vermek istemiyordum ama yine de yastığın pamuğunu ve kalbimdeki soğuk öfkeyi hissedebiliyordum ve eğer odaklanmazsam kafamdakiler gerçek olacaktı.

Belki burada bir pencereden atlayabilirdim? Kemiklerim kırılırdı. Ailem güvende olurdu. Olay biterdi. Dışarıda gece çöküyordu. Kırkinci doğum günümün gecesi.

Bana yardım et, Phoebe, diye düşündüm. Geç oluyor ve ben kor-

kuyorum.

Her yeri kırılmış uyuyan güzel gibi sessizdi. Elini tuttum, zaman üzerimden akıp giderken kendimden geçtim. Ne olacaksa olacaktı. Müzik benim yoldaşımdı. Saatler geçti. Yine kendimden geçtim.

“Emma?”

Gözlerim aniden açıldı. Bir an için nerede olduğumu anlamadım. Uyumuş muydum?

Yok muydum? Elim hâlâ Phoebe’nin elini sıkıyordu ama şimdi o da hafifçe benimkini sıkıyordu. Saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Kalbim güm güm atıyor ve kafamın içindeki boşlukların çatladığını hissediyordum, tekrar düşmemi istiyorlardı ama ben ablama odaklandım. Uyanıktı. Bunu kafamdan uydurmu-yordum. Gerçektir.

“Phoebe?” Öne eğildim, gözlerim anında yaşlarla doldu. “Aman Tanrım, Phoebe.” Gözleri açık ama bulanıktı, hâlâ ilaçların etkisindeydi ve şüphesiz çok acı çekiyordu. Dikkatlice yut-kundu.

“Bir şey ister misin? Su? Hemşireyi çağırayım mı?” Bu sevinç anında patlamak istiyordum. Uyanmıştı ve buradaydı. Konuşabiliyordu. Düşünebiliyordu. Umarım bu kalıcı bir hasar olmadığı anlamına gelirdi.

Başını belli belirsiz bir şekilde salladı. “Seni gördüm,” diye fısıldadı ve enerjisini toplamak için nefes almak adına duraksadığında, başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. *Ben miydim? Ben mi yapmıştım?*

“Yolda biraz ilerideydin, geldiğini gördüm ve sonra biri beni itti. Orada mıydın, yoksa ben hayal mi ettim?”

O kadar rahatladım ki az daha gülecektim. Onu ben itmemiş-tim. Ben değildim. Sandalyemi yaklaştırdım. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordum; güvenli bir yer bulmak için koşarken elimi tutan sevgili ablama. “Oradaydım,” dedim elini öperek. “Senden özür dilemek istedim.” Bu yalandı ama geçmiş de-

ğıştirebilseydim yapacağım şey bu olurdu. “Seni bütün bunlarla suçladığım için özür dilerim. Benim sorunum ne, Phoebe?” Gözyaşlarına boğuldum, ablam elimi hafifçe sıktı.

“Sende bir sorun yok, Emma.” Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor, sesi hırıltılı çıkıyordu. “Bir kısmı doğruydı. Anneme çok kötü şeyler söyledim. Kendimi tutamadım. Hâlâ tüm bunlar yüzünden çok öfkeleniyorum. Bunu yapmasını beklemiyordum...” Yüzü hafifçe çarpıldı, çok duygusal görünüyordu, Phoebe’den çok farklıydı. Keşke onu kucaklayıp sıkıca sarılabilseydim.

“Senin suçun değil. Hiçbir şey senin suçun değil. Olur böyle şeyler. Ne yapacağını bilmiyordun.”

“Onu ben öldürmedim.”

“Biliyorum. Ben de öldürmedim.”

Sanki bu ona biraz huzur vermiş gibi gözlerini tekrar kapattı. Yine boşluğa daldığını gördüm. Uyandığında burada olmayacaktım. Hemşireyi çağırarak, sonra Bayside Residential’a gidecek, kredi kartımı verecek ve kendimi kilit altına alacaktım. Doğum günüm kutlu olsun.

Elimi Phoebe’nin elinden dikkatlice çekmek üzereyken, yumuşak ve uykulu bir şekilde gözlerini hafifçe açıp tekrar konuştu.

“Annemin özel şarkısını söylüyordun,” dedi. “Değil mi? Yoksa ben mi hayal ettim?”

Donakaldım. “Annemin şarkısı mı?”

Uyanıklıkla uyku arasında kalmış bir şekilde iç çekti. “Hmm, evet. O son gece bütün akşam bunu söylemişti. Sen dolaptaydın, muhtemelen duymadın.”

“O gece nasıldı?” diye sordum, kalbim göğüs kafesimi küt küt atarken. “Hatırlayabiliyor musun?”

Bir an sadece sessizlik oldu ve onun uykuya daldığını sandım ama sonra çok sessizce, çok iyi bildiğim şarkı sözlerini fısıldayarak mırıldanmaya başladı.

“Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, onları arkama koydum. Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil, bana hatırlatmak için oradalar...”

Uyuşturucu etkisinde yarı kahkahayla gülümsedi. “Duyduğumda, o gecede olduğumuzu ve annemin yanımda olduğunu sandım. Ama iyi hâlindeyken.”

Ve sonra beni yalnız bırakıp yine gitti. Başım dönüyordu.

Koridora çıktım, nefesim hızlanıyor, Phoebe'nin söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Şarkım nasıl annemizin şarkısı olabilirdi? Olamazdı. Oradan geçen bir hemşireye Phoebe'nin uyan-dığını söyledim, o da doktoru çağırmaya gitti, şarkıyı tekrar Google'da aratmak için bekleme odasına çekildim. Robert'tan saatler önce gönderilmiş olan bir mesaj gördüm.

Tanrı aşkına Caroline'a yedek ev anahtarlarını geri ver. Hem neden onu tehdit ediyorsun? Lütfen yardım al. Bunun gibi bir şey daha yaparsan polisi aramak zorunda kalacağım.

Öylece bakakaldım. Neyden bahsediyordu? Anahtarları ben-de değildi. Ve onu hiç tehdit etmemiştim. *Caroline* neyden bahse-diyordu? Tam ona bir tirat atacaktım ki durdum. Önce arabam-daki çantamı kontrol etmem, yedek anahtarını bir şekilde alıp almadığımdan emin olmam gerekiyordu. Son iki gündür hiç ve ondan önceki iki haftadır da doğru dürüst uyumamıştım. Hiçbir şeyden emin olamıyordum. Gerçi Phoebe'yi ben itmemiştim ve bu beni daha güçlü hissettirdi. Annemi ben öldürmemiş ve abla-ma zarar vermemiştim. Ne yaptıysam sadece kendime yapmış-tım. Robert ve Caroline'ın anahtarları bekleyebilirdi. Şarkı beni rahatsız ediyordu. Aynı şarkı olamazdı. Sadece olamazdı. Bilgi bağlantısına tıkladım.

Bu bir *cover* değildi. Sweet Billy Pilgrim, 'Mum Kitap ve Zil', 2015'te yayınlanmıştı. Tim Elsenburg tarafından yazılmıştı. Hiçbir

mantığı yoktu. 2015'te yazılmış bir şarkı nasıl seksenlerin ortasında annem tarafından söylenmiş olabilirdi? O dönem annemin bu şarkıyı bilmesi mümkün değildi. Kafamı dolduran bu şarkı nasıl onun da kafasını doldurmuş olabilirdi? Bu çok mantıksızdı.

Bir hemşire kapıdan başını uzattı. "Phoebe tekrar uyanırsa diye bir kadın polis yolda. Muhtemelen ifadesini alırken sana da birkaç soru sormak isteyecektir."

"Elbette," dedim. "Arabamdan bir şey almam gerek. Bir dakikaya dönerim."

Şu anahtarlar da şarkı kadar canımı sıkıyordu. Caroline neden yalan söyleyecekti ki? *Seni kaydetti*. Bu düşünce zihnimde dönüp duruyordu. *Seni kaydetti ve sonra kocanın evine gidip dinletti*.

Bu da normal değil. Anahtarlar bende mi bilmem gerekiyordu ve eğer değilse, bu ne anlama gelirdi?

Caroline neden benimle uğraşacaktı ki? Çalınan cüzdanımı geri getiren rastgele bir kadındı o. Kendime yumruk atmak istiyordum. İşte bu herkesin sahip olduğumu söylediği paranoyaydı. Caroline bir yabancıydı. Neden bana zarar vermek isteyecekti ki? Bu hiç mantıklı değildi. Ve annemin şarkısı benimkiyle nasıl aynı olabilirdi? İhtiyacım olan şey temiz havaydı. Ve o anahtarları bulmak. Kimse beni alt etmeye falan çalışmıyordu. Ben buhran geçiriyordum. *Kliniği ara. Kayıt yaptır*.

Karşıdan gelen polisle karşılaşmak istemediğimden geriatri bölümüne doğru yöneldim çünkü oradan otoparka giden yolu biliyordum. Geç olmuştu ve koridorlardaki ışıklar parlak olsa da hastane, gecenin sessizliğinde zamansız hissettiriyordu. Hastalar uyuyordu ya da loş ışıktaki etraflarındakilerin zorlu nefeslerini dinleyerek sessizce uyanık duruyorlardı. Dettol kokusu hastalık kokusunu bastırmaya çalışıyordu. Ara sıra öksürük ya da ağlama sesi geliyordu. Herkes şafakla birlikte iyimserliğinin çökmesini bekliyordu. Nasıl hissettiklerini biliyordum. Özel koğuşa inen koridordaki ışıklar daha loştu. Duraksadım. Annemin pençesinden kaçtığımdan beri sanki bir ömür geçmiş gibi geldi.

Koridora baktım ve tüylerim diken diken oldu. Annemi görmeye geldikten sonra her şey ters gitmeye başlamıştı. Onun yaralandığını öğrenmeden bir önceki gece içimde garip bir şeyler hissetmeye başlamıştım -ve bu da düşüncelerimde şekillenen başka bir şeydi- ama tüm fiziksel şeyler o hastane ziyaretinden sonra başlamıştı. O not. Arabamdaki çizik. Çantamın çalınması. Birinin beni izlediği hissi. Alarm zillerim o zaman çalmaya başlamış ve bir daha hiç susmamışlardı.

Koğuşun kapısını iterek açtım ve yüreğim ağzımda, sürünecek ilerledim. İlerideki odalardan birinin kapısı açıktı ve hemşirelerin bir hastayı sakinleştirdiğini duyabiliyordum. Aceleyle resepsiyona koşup ziyaretçi defterine göz attım. Çok fazla bakmama gerek kalmadı. Birkaç saat önce buraya gelmişti.

Caroline Williams.

Sayfaları tekrar gözden geçirdim, buraya her gün gelmişti. Caroline. Rastgele bir yabancı. İlk geldiğim gün de buradaydı. Girişin yakınındaki odalardan birinde arkama bakmıştım. İmza atmamı isteyen hemşirenin adımı seslendiğini hatırladım. Yatakta yatan yaşlı kadına dergi okuyan bir kadın olduğunu ve duraksadığını hatırladım. Onu rahatsız ettiğimi düşünmüştüm ama onu rahatsız eden şey adım mıydı?

Tüm vücudum titriyordu. Ama neden? Bir müşterimin eski karısı mıydı? Karşımda başka bir çılgın eski eş varken ben Miranda'ya mı odaklanmıştım?

Hemşireler dönmeden önce koğuştan hızla çıkıp arabaya koştum. Gece havası nemliydi ve uzaktan bir gök gürültüsü duyuluyordu. İlk şiddetli yağmur damlaları düşerken bagajı açıp çantamı boşalttım. Tüm bölmeleri, makyaj çantamı ve sonra ceket ceplerimi kontrol ettim. Arabadayken anahtarlar kaymış olabilir diye arka koltukların arkasına, ön ayak boşluklarına ve sonra yan boşluklara baktım. Uzun sürmedi; bu kiralık bir arabaydı, bir aile arabasında biriken dağınıklıktan eser yoktu. Burada alışılmadık ev anahtarları yoktu. Hiçbir şey çalmamıştım.

Peki, neden yalan söylüyor? Kim o? Onu incitecek ne yaptım?

Yorgun beynimin içini bir şey tırmalıyordu. Birinin söylediği bir şey. Önce dikkatimi çeken ve sonra unuttuğum bir şey. Neydi o? Ne- Gözlerim fal taşı gibi açıldı, tepemde şimşekler çaktı. Nina. Nina'ydı.

Sizi evlat edinmeme izin vermediler. Özellikle de o aileyle yaşanan trajediden sonra.

Bize bir yuva vermek istemesine o kadar şaşırmıştım ki anlattıklarının geri kalanına dikkat etmemiştim. Hangi trajedi? Telefonumu çıkardım, az çekiyordu. Sadece tek bir sinyal çubuğu vardı. Saat neredeyse gecenin biriydi ama bilmem gereken şeyler vardı ve cevaplar sadece ondaydı.

Bir trajedi.

Annemin şarkısı.

Aklımda bir resim oluştu. Bir gerçek. Aynı anda olan her türlü garip şeyi ören bir hikâye ve mantıklı bir anlamı yoktu ama aynı zamanda imkânsız bir anlamı da vardı. Kafam günlerdir olmadığı kadar açıktı.

Nina ile konuşmam gerekiyordu. Ayağımı sallayıp duruyordum. Ona düşündüklerimi anlatınca bana en kötü ne söyleyebilirdi ki? Deli olduğumu mu düşünürdü? Ne olmuş yani? Bu konuda sıraya girebilirdi.

Parlak bir şimşek yağmuru yarıp geçti ve gök gürültüsü yetişmeden önce kulağımdaki telefon çaldı. Fırtına henüz patlamamıştı. Direksiyonu sıkı sıkı kavrayan parmaklarım bembeyazdı. Gözlerimi kırıştırdım ve loş ışıktaki yastık tutan parmaklar gördüm. Gözlerimi kırıştıtarak bu görüntüyü uzaklaştırdım. Deli değildim.

Ama belki de annemin kızıydım.

Nina dört kez çaldıktan sonra açtı. "Emma? İyi misin?"

"Seni bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum..."

"Ah, asla ikiden önce yatağa girmem. Ben gece kuşuyumdur, erkenci kuş değil. Sorun yok. Ama senin neyin var?"

Ilık gece yağmuru şimdi çok şiddetli yağıyor ve arabanın camları buharlanıyordu. Motoru çalıştırıp klimayı sonuna kadar açtım. "Arabanda mısın?" diye sordu.

"Evet, ben — Boş ver. Araba kullanmıyorum. Sana birkaç soru sormam gerek. Önemli. Biri dün söylediğin ama o anda pek kavrayamadığım bir şey hakkında." Önce daha mantıklı olan soruyu sordum. Bana somut bir şey verecek olanı.

"Sosyal hizmetlerin bizi evlat edinmemize izin vermediğini söylediğinde, özellikle *o aileyle yaşanan trajediden sonra* gibi bir şeyler söyledin. Ne trajedisi? Anlamıyorum."

"Aman Tanrım." Diğer uçta kıpırdandığımı duyabiliyordum, sonra bir çakmağın tıkırtısı ve yumuşak bir nefes sesi geldi. "Ben bildiğini sanıyordum."

"Neyi?"

"Seni yanına alacak olan aileyi. Başlarına ne geldiğini."

"Fikirlerini değiştirdiler." Çocuk evindeki ev annesinin beni oturtup ne yazık ki o gün yeni bir eve gidemeyeceğimi söylediğini hatırlıyordum. Küçük bavulumu açmak zorunda kaldığımda kalbimin ne kadar kırıldığını hatırlıyordum ve Phoebe'nin za-

fer dolu bakışını hatırlıyordum. Zafer dolu muydu? Tekrar düşündüm, o anı bu sefer bir yetişkinin gözüyle analiz ettim. Evet, memnun görünüyordu. Ama bir süre daha birlikte kalacağımız için memnun olmuş olabilirdi. Belki de onsuz yeni bir hayata başlamaktan bu kadar mutlu olmam onu incitmişti. Bana delirdiğimi söyleyerek bağırdığında duyduğu tüm o öfke, aslında tamamen incinmiş ve reddedilmiş olmasından kaynaklanıyordu.

“Hayır, sana öyle söylemiş olabilirler -yaşadıklarını düşününce nedenini anlayabiliyorum- ama olan bu değildi. Gerçekten korkunçtu. Ne büyük bir trajedi. Seni almaya gelirken bir araçla kafa kafaya çarpışmışlardı. Kocasını kazada öldü. Karısı hayatta kaldığı için şanslıydı ama iki bacağı da felç oldu.”

Ağzım kurudu. Başım dönüyordu. “Kendi çocukları var mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi ve daha konuşmadan cevabı biliyordum. “Küçük bir kız. Senden birkaç yaş büyük. Tanrıya şükür, kazadan yara almadan kurtuldu. Arka koltuktaymış. Gerçi muhtemelen çok etkilenmiştir. Diğer sürücü de orada kalmadı. Sanırım kız yaklaşık yarım saat boyunca ölü babası ve ağır yaralı annesiyle orada tek başına kalmış. Korkunç olmalı.”

İnsanı delirtmeye yetecek kadar.

Caroline’ın henüz yenilemediği engelli tuvaletini, annesiyle aynı evi paylaştığını düşününce her şey yerli yerine oturdu. Genç bakıcıdan kalifiye hemşireye geçişi muhtemelen en pratik kariyer tercihiydi. Çünkü zaten hayatını bunu yaparak geçirmişti. Okuldaki ilk gün çekilmiş fotoğrafını hatırladım. Hepsi mutlu ve gururlu görünüyordu. Tam bir aile gibi. Sonra ben gelip her şeyi mahvetmişim. Annesine dergi okurken hastanede adımın söylendiğini duyunca kim bilir neler hissetmişti. Evlilik soyadım değil, bu ona hiçbir şey ifade etmezdi ama *Emma Bournett*. Ona göre ailesinin yıkılmasına, hatta babasının ölümüne sebep olan kişi. Tam orada, aynı yerde. Tesadüf eseri bir araya gelmişlerdi. Benim suçum değildi -benim suçum olmadığı belliydi- ama Caroline otuz beş yıldır beni suçluyordu.

“Emma?” diye araya girdi Nina. “Hâlâ orada mısın?”

“Özür dilerim, evet, evet, buradayım. Teşekkür ederim, bu çok yardımcı oldu.” Duraksadım. “Bir şey daha var. Ve muhtemelen bunun çılgınca olduğunu düşüneceksin...”

“Devam et.”

Şimşekler çaktı ve bir saniye sonra gökyüzünü döven yüksek bir gök gürültüsü duyuldu. Ön cama sular çarpıyordu. “Zamanın her zaman doğrusal olduğuna inanır mısın? Yoksa bazen aksaklıklar olur mu?”

“Şey, bu gecenin bir yarısı için büyük bir soru.” Sigarasından uzun bir nefes çektiğini duydum. “Bunun fiziği hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama beyinlerimizin şimdiye kadar kullandığımızdan çok daha fazlasını yapabileceğine kesinlikle inanıyorum. Daha fazlasına uyum sağladığına. Ve zaman, bilim insanların bile tam olarak anlayamadığı bir kavram. Arkadaşlarının veda ettiği rüyalar gören ve uyandıklarında öldüklerini öğrenen insanlar tanıyorum. Bazı insanların déjàvu’nun, geleceğe dair bir anlık görüntü deneyimlemek olduğunu düşündüğünü biliyorum. Tarot kartı okuyucuları -şarlatanlardan bahsetmiyorum- vizyonlardan ziyade geleceğe dair hislerle hareket ederler. Aşırı duygusal durumdaki insanlar genellikle yaklaşan bir krize dair ipuçları gördüklerini iddia ederler. Bir rüya veya korku hissi yüzünden denize açılmamaları için yalvaran balıkçıların eşleri ve bir daha asla eve dönmeyen kocaları mesela. Neden soruyorsun?”

“Bu aksaklıklar, bu önsezi anları genetik olabilir mi?” Sanırım cevabı biliyordum ama başka birinden duymak istiyordum. Raflarında her türlü tuhaf şey hakkında kitapları olan birinden.

“Ah, kesinlikle. Neredeyse kesinlikle diyebilirim. DNA, o tür şeyler.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. Şimdi kapatmam gerek.”

“Ama Emma, ne—”

Telefonu kapatıp camdan dışarı baktım. Ne yapmalıyıldım? Hastaneye geri dönüp polise bu sefer paranoyaklık etmediğimi

Çünkü bu sefer aileme zarar vermeye çalışan birinin olduğunu bildiğimi ve hemen birini göndermeleri gerektiğini açıklamaya mı alışmalıydım? Robert'ın numarasını çevirdim. aldı, çaldı, çaldı. Chloe'nin numarasını aradm. Doğrudan telesekretere düştü. Caroline evimdeydi. Bu yüzden anahtarların hâlâ ben- de olduğunu söylemişti. Deli karısı her an kapısına dayanabilir diye Robert'ın evine 'güvenli liman' diye gitmişti. Benim evime. Aileme zarar verecekti.

Annemi düşündüm. Kendimi. Will'in çizimlerini.

Geçmişi tekrarlamaktan o kadar çok endişelenmiştim ki ya her şeye yanlış açıdan baktıysam?

Ya geçmiş tamamen gelecek ile ilgiliyse?

Phoebe annemizin şarkısını söylediğimi söylemişti. Annemiz söyledikten otuz yıl sonra yazılan bir şarkıyı. O hâlde bunu bil- mesinin tek bir yolu vardı.

Hepsi birer uyarıydı. Gelecekte korkunç bir şeyin olacağına dair anlık görüntüler.

Gösterge panelindeki saate baktım.

Saat gece 1'i geçiyordu ve evime en az yarım saat uzaklıktay- dım. Arabayı çalıştırıp hızla uzaklaşırken annemin rakamlarını düşündüm. 113155218222. Yerlerine oturan daha fazla yapboz parçası: 01.13, 01.55, 02.18 ve 02.22. 02.22'den önce eve varmam gerekiyordu. *Zamanım daralıyor*. Fırtınaya doğru sürdüm.

CAROLINE

Mutfığa geri dönüp boş bal kavanozunu çöp kutusuna atarken sırlısklandım. Dışarıda arı gibi sokacak bal gibi tatlı sürprizler bırakmıştım. Kıyafetlerim tenimde kaygan ve ağır, uzun saçlarım sırlısklandı ama umursamadım. Yağmur canlandırıyordu. Planlarım için mükemmel bir havaydı. Ve ben, ortalığı kasıp kavurmaya gelen fırtınaydım.

Kapıyı hızla kapattım ama yağmur içeriye sertçe esip yerleri ıslatıyordu. Çılgın bir geceydi ve yağmurun dışarıdan saldırarak çıkarttığı sesi seviyordum; sanki ben de içeriden karşılık veriyordum. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebime koydum. Her şey hazırды. Sakinleşebilirdim.

Emma'nın uykusuzluktan neden şikâyet ettiğini bilmiyordum. Karanlık bir evde tek uyanık kişi olmak çok rahatlatıcıydı. Bazen gece, gerçekten kendimiz olabileceğimiz tek zaman dilimidir. Ve işte ben de buradaydım. Sonunda.

Emma.

Tatlı Emma. Küçük güzel şey. Onu seveceksin. Gerçekten seveceksin.

Bu konuda yanıldınız, sevgili ebeveynlerim. Onunla tanışmadan önce bile pek hevesli değildim ve şimdi tatlı Emma'ya karşı sadece tiksinti duyuyorum.

Ablasının erkek arkadaşını çalıp evlendi. Kocasına tasma taktı. Kızı tam bir sürtük. Ama tabii ki her şey Emma içindi. O alır, alır, alırdı. Her zaman istediğini elde ederdi. Kariyer. Ev. Aile. Ve hâlâ sızlanıyordu. Sonuçta o kadar da tatlı değildi.

Gösterişli mutfak adasında oturup şarap kadehimden yudumladım. Acele etmeme gerek yoktu. Hepsi sıcak çikolatalarını içmişti. Stresli zamanlarda herkesin yatmadan önce rahatlatıcı bir içeceğe ihtiyacı olurdu, değil mi? Ben de öyle söylemiştim. Uykuya dalmalarına yardımcı olacak bir şeye. Herkes bir hemşireye güvenirdi. Özellikle de endişelerini paylaşan minnettar bir hemşireye.

Bu sefer 'NightNight' yoktu.

Duş almak için yukarı çıktığımda uyku haplarını buldum. Birkaçını ezip cebimdeki bir mendile koydum. Eklemesi kolay oldu. Robert beni izlemiyordu. Ben onun çılgın karısı değildim. Ben bir sağlık çalışanıyım. Chloe, bir evliliği yıkmayı başaramadığı için gözleri kıpkırmızı olmuş hâlde odasındaydı ve Will de sadece somurtkan küçük bir çocuktü. İkisinin de içtiğini gördüğümünden emin oldum. Midelerine indi. Robert fincanını yatağa götürdü. Onu kontrol ettim. Fincanı boştu. Sanırım söyleneni yapmaya alışıktı.

Robert'ın beni içeri aldığına inanamıyordum. *Ah, biraz gerginim. Anahtarlarım onda. Beni tehdit etti. Ben -yani, beni tanımadığınızı biliyorum- ama burada kalabilir miyim? Polisi aramak istemedim. Eminim bunu bilerek yapmamıştır. Sorunları var ama başını belaya sokmak istemiyorum.*

Bu saçmalıklara sadece bir erkek inanırdı. Bir kadın tehdit altında hissederse polisi arardı. Nokta. Ama beyaz atlı şövalye sendromunun bir erkeğe her şeyi yaptıracığına daima güvenbilirdiniz. Ve adam zaten kadının deli olduğunu düşünüyordu. O, bu tuzağa kanmıştı. Aşk da bir yere kadardı.

Ve işte şimdi buradaydım, tek başıma. Dedikleri gibi bir an durup karanlıktaki fırtınaya baktım.

Biraz daha şarap içtim. Bir Sancerre. Benim satın alabileceğimden çok daha iyiydi. Tabii ki öyleydi. Buzdolabında iki şişe daha vardı. Emma'nın bu kadar çok içmesine şaşmamalıydı. O böyle bir tipti.

Sanırım başlamalıydım. Yukarıdaki dünya ölü gibi uyuyordu. iTunes'u açtım, kulaklığımı taktım ve oynat tuşuna bastım.

‘Mum Kitap ve Zil’ -şu anki şarkımdı. Emma en azından bana bunu vermişti. Şarkı kafama doldu ve o tüyler ürpertici melodiy-le birlikte ben de mırıldanmaya başladım.

Fırının üzerindeki saate baktım. Gece 1.13. Dışarıda sert ve beyaz ışıklı şimşekler çakıyordu ve ben arka kapıya gidip tokmağı salladım. Bir kez daha kontrol ettim. Güzel. Kilitliydi. Emin olmak için tekrar salladım. Şarkının sözleri devreye girerken, tekrarlanmaya ayarlanmış melodiyi mırıldandım.

Seçimler, yarım yamalak, Gerçeklere dönüşüyor, Elini kalbinden çekiyor, Bu her şeyi bitiriyor...

Onun evinde, onun hayatında dolaşıyordum. Ofisinde. Onu burada görmüştüm. Dışarıdan, içeriye bakarken. Aileyle vakit geçirilmediği belli olan geniş, ruhsuz salondaki pencereleri ve veranda kapılarını kontrol ettim. Kilitliydi. Yağmurda yerde pırlıdayan kırık camları görebiliyordum. Ne olur ne olmaz diye attığım camları.

İçeri döndüm ve zarif kanepelerin sırtlarına biraz şarap dök-
tüm. Kimse böyle kanepeler istemezdi. Çünkü rahat değillerdi.

İçlerinde sıcaklık veya hoş geldiniz mesajı veren hiçbir şey yoktu. Sadece prestijliydiler. *Evin sen gibi görüldüğü sürece başka hiçbir şeyin önemi yok, değil mi, Emma? En azından haberlerde güzel görünecek. İçeride fotoğraf çekerlerse yani.*

Koridora geri döndüğümde şarap şişesini düşürdüm ama kırılmadı ve alt kattaki dolabın yanına donuk bir sesle düştü. İçindeki yavaşça tahtaya damlarken görmezden geldim. Buzdolabında daha fazla şarap vardı.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil...

Belki biraz daha doldururdum. Vakit vardı. Gece benimdi. Buzdolabını açıp yeni bir şişe şarap aldım, çevirip açtım ve uzun bir yudum aldım. Gözlerim yandı. Tekrar dolaba koydum, ka-
pağını kapattım ve yumurtaları çıkardım. Artık kendimi bıraktı-
ğım için yine çocuk gibi hissediyordum. *Birkaç yumurta kırmadan
omlet yapamazsın.* Babam böyle derdi, çoğu zaman alakasız ve
tamamen yanlış bağlamda.

Şu an omlet yapıyorum baba, diye düşündüm. Parlak fırtınaya bakıp kutuyu açtım. Müzik çalarken bir yumurta alıp uzattığım elimde tuttum. Düşüp yere çarptı. Tıpkı babamın parçalanmış bedeni gibi. Bir sonrakinin çatırtısını gök gürültüsüyle aynı zamana denk getirmeye çalıştım. Çat. Çat. Çat. İşim bittiğinde yerler berbattı. Polisin bundan ne anlam çıkaracağını merak ettim.

Belki deli olduğumu düşünürlerdi. Bu kötü bir şey olmaya bilirdi. Güvenli bir birim, bir hapishaneden daha iyi olabilirdi. Hapishaneyle barıştım ama hapishane oldukça rahat olsa da bu bir avantaj olabilirdi. Ve şu anki hayatımdan çok daha rahatlatıcı.

Şarkı tekrar başladı ve ben de eşlik ettim. Sanırım partiyi başlatmalıydım. Koridora çıktım, müzik kulağımda çınılıyordu.

Çocukla başlayacaktım.

EMMA

Saat 1.45'ti, arabamı sokakta bırakıp sert yağmurda koşarak ön kapıya vardım. Zihnim berraktı. Zaman etrafımda birleşirken imkânsız mümkün oluyordu. Annem, ben ve Caroline. Hepimiz buradaydık. Hep buradaydık.

Gelecek, geçmiş ve şimdiki an çarpışıyordu.

Bu zirveydi. Her şeydi. Kaybedemeyeceğim bir an. Zaman fırtınada asılı kaldı. Anahtarım başarısız olduğunda, kapının içinden kilitlendiğini anladım. Sağlam ahşaba vururken şimşek ve gök gürültüsü birleşip gökyüzünü parçalamakla tehdit ediyordu. Zili çaldım. Hiç ses gelmedi. Cevap yoktu. Robert'ın arabası buradaydı. O evdeydi. Hepsi evdeydi. Sokağa geri koşup Caroline'ın arabasının yan evin önüne park edilmiş olduğunu gördüm. İçerideydi. Orada olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü bu gece zamanla annemin beynine beyin kanaması gibi sızan, onu delirten ve bana da sızan bir uyarıydı. Kötü şey, kırkıncı doğum günümün gecesi burada olacaktı. Ailem için geliyordu.

Ve ben onu durdurmalıyım.

Yağmurda polisi aradım, bağırarak kim olduğumu ve evimde aileme zarar vermeye çalışan birinin olduğunu söyledim, sonra tekrar ön kapıya vurdum. "Aç Caroline!" diye tuğlalara doğru çığlık attım. "Ne yaptığını biliyorum!" Fırtına çığlıklarımı yutup onları gök gürültüsünde boğdu. Boşuna bağırıyordum. Bir kez daha çığlık attım, sonra derin bir nefes aldım. Düşünmem gerekiyordu. Buradan içeri girmenin bir yolu yoktu. Arkaya gitmeliydim.

Yan kapı yüksekti, neredeyse iki metre ve ben sadece bir buçuk metreydim. Yani üzerinden atlamam mümkün değildi. Garajın yanında duran, bahçe atıkları için kullandığımız uzun yeşil geri dönüşüm kutusunun olduğu yere baktım. Kutuyu yan kapıya sürükledim ve kalın kapağın üzerine çıktım. Plastik yüzey yağmurdan kayganlaşmıştı ve sert kenarları kalçalarımı sıyrıyordu. Tırmanırken homurdandım, çocukluğumdan beri bu tip şeyler yapmamıştım. Derken kapının tepesine tutundum. Ama hemen ciyaklayıp ellerimi geri çektim. Kanıyorlardı. Acıtan parçaları çekip çıkardım. Kapının tepesinde kırık camlar -*Caroline, bu da başka bir süt şişesi mi?*- duruyordu. Bu havada nasıl olabilirdi? Dikkatlice uzanıp dokundum. Kırık cam kalın ve yapışkan bir şeyle yerine sabitlenmişti. Elimi burnuma götürdüm. Fırtınada bile tatlılığını fark ettim. Bal. Robert'ın manuka balı.

Kolumu aşağı çekip kapıyı olabildiğince ittim ve bir bacağını atıp öne eğildiğimde kalan cam parçası üstümü delerek her yerime battı, sonra sol bacağımı savurdum ve gözlerimi kapatıp sertçe yere düştüm. Darbenin etkisiyle kemiklerim omurgamdan yukarı doğru çatırdasa da doğruldum ve sendeleyerek arka kapıya doğru gittim. Kolu tutup salladım ama kilitliydi. İki kez sertçe tekmeledim fakat hiçbir şey olmadı. Yardıma ihtiyacım vardı. Polis nerede kalmıştı?

Islak kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp tekrar aradım. "Polis. Polis, lütfen... Yardıma ihtiyacım var. Benim adım Emma Averell. Beş dakika önce de aradım. Ailem. Evimde bir kadın var..." Hat cızırtılı olduğundan biraz daha bağırdım, sonra hat kesildi. Tekrar aramaya çalıştım ama duyduğum tek şey boş bir sestti. Tek başımaydım. İçeri girmem gerekiyordu. Çocuklarım. Çocuklarımin yanına gitmem gerekiyordu. Will'e gitmem gerekiyordu.

CAROLINE

Çocuk yatağında değildi.

Sıcak çikolata bardağı, onu daha önce kontrol ettiğimde olduğu gibi yanında boş duruyordu ama şimdi içindekileri yatağın köşesiyle duvar arasına döktüğünü görebiliyordum. Seni sinsi küçük çocuk. Bir kısmını içmişti, bunu kesin olarak biliyordum çünkü görmüştüm, yani şu an her neredeyse uykulu olmalıydı. Yatağın altında bana bakan plastik bir dinozordan başka bir şey yoktu. Dolapta da değildi. Her köşeyi aradım ama odasında yoktu. Dışarıda daha fazla şimşek çakıyor ve ben onu ararken şarkıyı mırıldanıyordum.

Bu döngüyü tetiklemek için bir fikrim var...

Bak, bak, Bir mum, bir kitap ve bir zil.

Hapishanede müziğe izin veriliyor muydu? İsteksizce kulaklıkları çıkardım, müziğin tiz sesi şu an boynumdaydı. Dikkatle etrafı dinledim. Hiçbir şey duyamadım. Koridora çıkıp açık kapıdan Chloe'nin odasına baktım. Yatağına yığılmıştı, hâlâ giyinikti, sıcak çikolata tortusu yorganına dökülmüştü. Üstündeki tükürük ve pislik parçasına bakılırsa, biraz kusmuş gibiydi. Oturur pozisyonda olduğu için şanslıydı. Biraz nefes alabiliyordu. Belki de reşit olmadığı hâlde alkol almıştı. Uyku haplarıyla karışınca hiç iyi olmazdı.

Onu sersemliğiyle baş başa bırakıp yatak odalarından uzaklaşarak koridora çıktım. Bu huysuz küçük pislik nereye gitmişti? Babaya mı? Robert'ın odasına girdim ve daha şimdiden horladığını duydum. Bir bebek gibi uyuyor, yastığına oyuncak ayı gibi

sarılıyordu. Diğer yastık yatağın boş tarafında soğuk bir şekilde yatıyordu. Gözüme çok cazip göründü. Onu şimdi mi öldürseydim acaba? Hayır. Plana göre ilk başta en küçüğü halledecektim ve çocuğun nerede olduğunu bilmemem hiç hoşuma gitmiyordu.

Ebeveyn banyosuna baktım, orada da değildi. Aile banyosu ve misafir odasında da yoktu. Ev beni rahatsız etmeye başlıyordu. Bu insanların ne kadar alana ihtiyacı vardı? Robert'ın odasına geri dönüp bir kez daha kontrol ettim. Köşedeki çamaşır sepetine baktım. Kayıp çocuk orada da değildi. Dışarı çıkmış olamazdı çünkü arka kapıyı arkamdan kilitlemişim ve anahtarları da ön kapı anahtarları gibi yanımdaydı. "Çık dışarı, neredeyse çık dışarı," diye fısıldadım ve yatağın kenarına oturdum. Artık sinirlenmeye başlıyordum.

Sanki cevap verircesine koridorun diğer ucundan gelen sert bir gümleme duydum. Kaşlarımı çattım. Küçük bir çocuk için kesinlikle çok sert bir sestti. Geri dönüp büyük pencereye doğru baktım. Çaresiz ve şaşkın, hafif bir inilti duydum. İçeri girdiğimde Chloe'yi rahatsız etmiş olmalıydım.

Dik durmak için duvara yaslanmış bir şekilde görüş alanıma girişini izledim. Başı öne doğru düşüyor ama bana doğru sürünüyor. Merdivenlere ulaşmaya kararlı olduğu belliydi ve ben de düşüp boynunu kırmasına izin versem mi diye düşündüm ama sonra puslu gözleri beni gördü. Ona gülümsediğimde gözleri bir anlığına endişeyle açıldı ve ağlamaya başladı. Nasıl görüldüğümü merak ettim. Sırılsıklamdım. Yatakların altına bakmaktan uzun saçlarım yüzüme dökülmüştü. Karanlıkta ona gülümsüyordum.

Dizleri hafifçe çözüldü ama düşmedi ve geri dönmeye çalıştı. Sanki bir çare bulacakmış gibi pencereye doğru sendeledi.

"Ah Chloe," diye iç çektim. "Gerçekten de sorunlu bir gençsin. Vazgeçsen iyi olur. Bir dakikaya tekrar uyuyacaksın, buradan görebiliyorum ve seni yatağa geri sürükleyeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Sanki bir şekilde oradan kurtulabilecekmış gibi kendini cama bastırmasını izledim.

EMMA

Bir taş. Bahçedeki iri taşlardan bir tane. İhtiyacım olan buydu. Camı kırabileceğim bir şey, herhangi bir şey. Bahçenin sonuna doğru koşarken rüzgâr yüzüme sert yağmur darbeleri savuruyor, ayaklarım çamurlu çimlerde kayıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp ağır kayaları çekiştirirken, 'insanları işe alan' ve yarım kalmış bir işten geriye kalan tuğlaları ortalıkta bırakmayan türden bir çift olduğumuz için bize lanet okudum.

Birbirlerine yapıştırılmış olduklarını fark ettiğimde nefesim kesilecek gibi oldu ve aciz bir öfkeyle hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir tanesini bile kurtaramıyordum. Saatile baktım. 1.54. 1.55'te ne olacaktı? Odaklan Emma, içeri girmeye odaklan. Düşün. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gölet. Tüm balıkların öldüğü ve henüz doldurmak için uğraşmadığımız unutulmuş göletimiz. Gölette büyük çakıl taşları vardı. Bahçenin diğer tarafına doğru gittim, karanlıkta ve sağanak yağmurda suyu seçmeye çalışırken bir şimşek geceyi aydınlattı. Ardından ikinci bir şimşek daha çaktı, eve baktım ve üzerime doğru koşuyor olmasını bekledim. Ama gördüğüm o değildi.

Chloe.

Saat gece 1.55'ti. Şimşeklerin altında mükemmel şekilde aydınlatılmış olan Chloe katedral penceresine yaslanmış, sanki bir polis tarafından itilerek tutuklanmış gibi, ellerini yüzünün hizasında kaldırmış, parmaklarını açmıştı. Ağzını kocaman bir 'O' şeklinde açmıştı.

Zaman çarpışıyordu. Kendi parmaklarımın altındaki camı hissedebiliyordum. Ayak parmaklarımın altındaki halıyı da. O pencereden dışarı ben bakıyordum, bahçedeki birinin yukarı baktığından, orada içeri girmeye çalışan birinin olduğundan emindim. Chloe beni görebiliyor muydu? Burada durup yukarı bakan ve içeri girmeye çalışan hep ben miydim?

Nina annemi, tıpkı Chloe'nin şu an yaptığı gibi pencereye yaslanmış hâlde bulduğunda, tıpkı benim yaptığım gibi rakamları mırıldanırken bulduğunda, annem de bunu mu görüyordu? Çok uzun zaman önce bile, *bu* gecenin 1.55'inde o burada mıydı? Bacaklarından çekiştirip ona bağırduğımda, *şu an* bahçedeki beni mi görüyordu?

Gölete indim, sümüksü soğuk su uyluklarıma ulaşınca çömelip dipteki pürüzsüz kayaları taradım. *Geliyorum Chloe*, diye düşündüm, kıymetli kızımın pencereden aşağı kaymasını izlerken, *annen geliyor*. Lütfen dayan. Lütfen dayan bebeğim. 2.22'ye kadar vaktim vardı; 2.22'ye kadar içeri girmem gerekiyordu. Varlığımın her zerresi bana bunun gerçek olduğunu haykırıyordu. Kendi annemi düşündüm. Hastanede bileğimi kavrayan güçlü elini hissettim. Ve onun gücünü kanalize ederek göletin dibindeki bir taşı çekip kurtardım.

CAROLINE

Chloe'yi yere indirip uyur hâlde bıraktım; duvara yaslanmış, başı öne eğik ve bacakları açıktı, tıpkı sarhoş bir fahişe gibi. Sanırım işini böyle bitirecektim. Herhangi bir onuru hak ettiğinden emin değildim. Annesinin kızıydı, bu kesin. İstiyor, istiyor, istiyordu. Alıyor, alıyor, alıyordu.

Ölü gibi ağırlığı fazla gelince sırtımı esnettim. Şimşek çakınca pencereden bir şey gözüme çarptı. Çimenlikte tökezleyen bir figür. *Emma*. Vay, vay, vay. Bir şey taşıyordu. Neydi o? Bir taş mı? Nihayet baygın düşen Chloe'ye, "Annen eve geldi," diye fısıldadım ve misafirimi karşılamak için aşağı indim.

Fırtına şiddetleniyordu, şimşek tekrar çakarken mutfığa doğru yaklaştım ve camın diğer tarafında öfke ve korku dolu yüzünü, sırlıslık, dağınık saçlarını gördüm. Beni görmedi ama arka kapıya doğru döndü. Yaklaştıkça, taşı kaldırma çabasını duydum. Benim işimi yapamazdı. Bir gün bile dayanamazdı. Taş kalın cama çarptı ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi, bu kez daha sert, bir Wimbledon şampiyonu gibi homurdanarak.

Ama cam kırılacaktı. Ve kırıldığında ben hazır olacaktım.

EMMA

Taşı kapıya defalarca fırlattım ve sonunda, sonunda arka kapının camı kırıldı. Kırık kenarlara yumruk atıp uzandım. Anahtar yerinde değildi. Parmaklarımla uzanıp Robert'ın bazen koyduğu tarafı aradım ama çok uzaktaydı. Vakit yoktu. Kendimi aralıktan içeri attım, kırık camlar gövdeyi kesti, kot pantolonumu yırttı ve bacaklarıma girdi ama kendimi zorlayıp mutfak zeminine ıslak bir yığın hâlinde yığıldım. Ayağa kalkmaya çalıştım, zemin kaygandı -yumurtalar, yerde kırık yumurtalar var, çat, çat, çat- ve sendelerken bir ses duydum.

"Merhaba, Emma."

Şaşkınlıkla döndüm ve onu arkamda buldum. Caroline. Sırıtiyordu. Uzun saçları dağınıktı ve yüzüne dökülüyordu.

"Sen ne yapıyorsun, Caroline?" diye sordum.

"Bunu." Aniden öne doğru bir adım attı ve ben geri çekilmeden önce, sertçe yan tarafıma vurdu. Geriye doğru sendeledim, vurduğu yeri tuttum. Dokunduğum sıvının bu kadar sıcak olduğunu fark edince şaşırdım. Nasıl sıcak olabilirdi? Ve yapışkan? Bacaklarım çözülürken loş ışıktaki elimi kaldırdım. Parmaklarımı koyu renkti. Kan. Bu kandı. Aman Tanrım.

Yere yığıldım ve bacaklarıma yapıştım. Çırpınan kolumu tekmeledi. Mutfak dolabına yaslandım ve elimi yan tarafımdaki bıçak yarasına bastırdım. *Beni bıçaklamış.* Parmaklarımdan kan fışkırdı ve hıçkırığımı bastırdım. Şok geçince acısı geldi. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

“Aileme ne yaptın?” diye sordum. *Konuştur onu. Polis nerede kaldı?* Daha sert bastırıp yarayı kapalı tutmaya çalıştım. Caroline silahı kahvaltı tezgâhına koydu. Sadece birkaç santim uzunluğunda kalın bir cam parçasıydı. Belki iyileşirdim. Belki.

“Henüz bir şey yapmadım. Ama hesabı kapatıyorum, Emma.” Buzdolabını açtı ve içinden açık bir şarap şişesi çıkardı, uzun bir yudum alırken kahvaltı tezgâhına oturdu. “Önce sen benim aileme yaptın.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Midem buz gibiydi. İçimde buzlar eriyormuş gibi. “Beş yaşındaydım.”

“Annem kazadan sonra hep kaderden bahsederdi,” dedi. *“Kızma. Kaderin bize verdikleriyle başa çıkmak zorundayız. Bunu değiştiremezsin.* Bunu o kadar çok söylerdi ki, onu ne kadar çok sevsem de bunun için onu boğmak isterdim. Her zaman çok neşeliydi. Baban da bunu isterdi, derdi. Elbette yanılıyordu. Sanırım babam daha kırk beş yaşına gelmeden direksiyonun altında ciğerleri ezilerek acı içinde ölmek istemezdi.” Güldü ve biraz daha şarap yudumladı.

“Ama bunlara sebep olan kader değildi, değil mi? Annem ve ben, aziz babama *yetmiyorduk*. Evimizi başka bir çocukla paylaşmak istiyordu. Annemin beni şımarttığını düşünüyordu. Soğuk biri olduğumu, empati yoksunu olduğumu, bana bakacak birine ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Annem belli ki aynı fikirde değildi. O beni, benim onu sevdiğim kadar seviyordu. Ama babamı da seviyordu ve babam yuvamızdaki guguk kuşu fikrini annemin içine sokmuş ve annem de buna uymuştu. Sonra aniden her şey ‘Emma, Emma, Emma’ oldu.” Bana baktı, yüzü ani bir öfkeyle doldu.

“Ve bak, tüm bunlar onları nereye götürdü. Bir tabut ve bir tekerlekli sandalye. Arka koltukta bağlıyken çok öfkeliydim. Çok iyi hatırlıyorum. Parlak güneş ışığını. Ben öfkemi beslerken babamın tüm o heyecanlı gevezeliklerini. Evden çıkmadan önce öfke nöbetleri geçirmiştım. Çılgılık atmış ve eşyaları kırmıştım ama bir kez bile hiçbir şey istediğim gibi gitmemişti. *O çok tatlı.*

Emma. Böylesine güzel ve küçük bir şey için çok güzel bir isim. Sana âşıklardı -annem bile- ve benim de seni sevmemi bekliyorlardı. Sanki senin trajik hayatını umursuyormuşum gibi! Onlar benim ailemdi. Sana yer yoktu."

İçim -bıçaklandım, aman Tanrım, tıpkı annemin kendini bir cam parçasıyla bıçakladığı gibi, ben de bir cam parçasıyla bıçaklandım- aile- siyle yaşamaya gitseydim neler olacağını hayal ederken zonkladı. Phoebe yerine ablam Caroline olurdu. Orada başıma hangi kaza gelirdi acaba? Kızartma tava- sından çıkan yangın... Kızartma ta- vası— Ulaşabileceğim bir yerde tava var mıydı? Silah olarak kul- lanabileceğim bir şey?

Yanımdaki dolabı açmak için bir elimi yaramdan çektim ama o hızla hareket edip ayakkabısıyla parmaklarımı ezdi. Canım çok yandı ve elimi geri çekerken çığlık attım.

"Sonra diğer araba bizimkine çarptı ve her şey değişti," diye devam etti, ben yerde acı içinde hırıldarken, sanki hiçbir şey olma- mış gibi. "Babamın son nefesini verişini dinlerken, annemin bilin- cini kaybederken tekrar tekrar gelen hıçkırıklarını duyarken, bun- dan sonra hayatımın ne kadar berbat olacağını fark etmeden önce, koltukların arasına yaslanıp '*Alın bakalım. Bu da size ders olsun,*' demek istedim. Kadermiş? Hayır, buna asla inanmadım. Ta ki o ana kadar. Hastane koridorunda adını duyana kadar. '*Emma mı? Patricia Bournett'in diğer kızı mı?*' Kulaklarıma inanamadım. Emma Bournett. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Soyadını ha- tırlayamayacak kadar küçüktüm, anlıyor musun? Sadece bir iki kez duymuştum. Annemin evraklarını karıştırdım ama kazadan sonra koruyucu aile kurumundan gelen her şeyi silmişti. Bir süre sonra, kim olduğunu ve nerede olduğunu asla bilemeyeceğim gerçeğiyle barıştım. Ama sonra, hastanede adını duyar duymaz aklıma geldi. *Emma Bournett. Adın buydu."*

"Bunların hiçbirisi ailemin suçu değil," dedim. "Benim suçum da değil. Kazadan haberim bile yoktu. Ben—"

"Ah, sızlanmayı kes Emma, artık benim zamanım." Yarama baktı. "Ve istediğin kadar zorlayabilirsin ama karaciğerini al-

dığımdan eminim. Maalesef. Oysa yaşamayı umuyordum. Suçu üstlenmeni. Ama neyse." Bana bir mutfak havlusu fırlattı. "Aslında bu seni biraz daha yaşatır. Çünkü bunu duymayı istiyorum."

Karaciğerim, aman Tanrım, karaciğerim. Yine de havluyu sertçe bastırdım. Belki ıskalamıştı. Bana doğru gelirken hafifçe kıvrandım. Belki iyileşirdim. *Belki, belki* diye düşündüm, karnımdaki soğuk dışarı doğru yayılırken.

"Seni takip ettim. Annemin ve benim hayatımı böylesine rahatça mahvettikten sonra senin hayatında neler yaptığını görmek zorundaydım. Bir saat içinde seni Phoebe ile ve sonra da iş yerinin önünde zavallı bir kadınla tartışırken gördüm. Feminist duruşunu pek sergilemiyordun. *Sen iyi olduğun sürece, Emma,* diye düşündüğümü hatırlıyorum arabayı çizerken. *Boş ver, kadın dayanışmasını, değil mi?* diye düşündüm o notu yazıp sileceğinin altına bırakırken. Benim için kaba bir sözdü ama konuya odaklıydı. KALTAK. Bana çok iyi geldi. Kader bizi bir sebepten dolayı bir araya getirmişti. Bu yüzden elbette seni evine kadar takip ettim. Bu evi gördüm. Kocanı. Çocuklarını. Arkadaşlarını. Hepsi o kadar mükemmeldi ki."

"Hiçbir şey mükemmel değil," dedim. *Çocuklarım hariç.* Ah, bebeklerim. Neredelerdi? Robert neredeydi? Neden onları korumuyordu?

"Bazı insanlar sahip oldukları şeyleri hak etmiyor," dedi. "Her şeyi alıyorlar ve sonra da dokunulmamış bir şekilde geçip gidiyorlar. Sen de dokunulmadan yanımdan geçip gidemezdin. Çantanı almaları için o çocuklara para vermek çok kolaydı, böylece seninle yüz yüze görüşebilirdim. Lastiğini kesebilirdim. Robert'ı takip etmem de bir lütuftu. O bar var ya? Mükemmel oldu. Sonra senin müşterin ya da arkadaşın olmak için ayrıntılı bir plan yaptım ama sen o kadar muhtaçtın ki her şeyi kendi elle rinle hallettin. Bana mesaj atıyordun. Evimin önüne ilk kez gelip arabanda beklediğinde *anladığımı* sandım. Ama hayır, sadece acı nası bir şekilde beni arkadaşım yapmaya çalışıyordun."

“Çocuklarıma zarar verme. Lütfen. Sana hiçbir şey yapmadılar.” Bıçak elinin altındaydı ve ben onu telaşlandıracak değildim. Ayağa kalkabileceğimden bile emin değildim. Ancak bir şeyler yapmalıyım. Ama ne? Ona o kadar çekilmiştim ki. Onun yanında kendimi güvende hissetmiştim çünkü onun nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordum. O zihnime sızan geleceğe ait görüler tekrar iş başımdaydı.

“Uykusuz gecelerini bahçenin dibinden izledim. Onlar benim için birer lütuftu. Tek yapmam gereken paranoyanı beslemektir. Kırık süt şişeleri, çocuğu sarstığınla ilgili okula çağırılman. Ve ofisine o müşteri aramalarını yapmak da çok kolay oldu. Birileri arayan kişileri kontrol ederse diye başka firmalarla toplantılar ayarlamak da. Doğru zaman geldiğinde o yorumları bırakmam için her şey hazır. Seni çileden çıkarmam için.” Şarap kadehinin arkasından bana sırtıttı. “Tıpkı Phoebe’yi minibüsün önüne ittiğim gibi. Hemşireler güçlüdür. Biz sert iteriz.”

Phoebe. Zavallı Phoebe, bu gece yüzünden bir kez daha neredeyse ölüyordu.

“Ve tabii ki Patricia da vardı,” dedi. “Onu bu acıdan kurtarmam birkaç dakika sürdü. Tek yapmam gereken, sen gittikten sonra kendi annemin odasından koridora çıkıp işimi halletmekti. Yastığı yüzüne bastırduğımda hiç direnmedi. Kolları seğirdi. Hepsi bu. Daha kötülerini de yaşadım.”

İçimdeki soğukluk ayak parmaklarıma ulaştı ve titremeye başladım. Annemi öldürmüştü. Phoebe’yi öldürmeye çalışmıştı. Şimdi de ailemi öldürecek. Fırının üzerindeki saate baktım. 2.08. Bir sonraki önemli saat 2.18’di. Ya yapabileceğim hiçbir şey yoksa? Her şeyde anlam arıyorduk ama ya hiçbir anlamı yoksa? Zamanda amacı olmayan bir aksaklıksa? Evrenin rastgele kaosuysa? Havluyu tutan elim yere düştü. Parmaklarım buz gibiydi. 2.18’i göreceğimi sanmıyordum. Sanırım o zamana kadar burada, mutfak zeminimde ölmüş olacaktım.

CAROLINE

Yığıldığı yere gidip yanına çömeldim. Teninin ne kadar solgun ve hastalıklı bir hâl aldığını karanlıkta bile görebiliyordum.

“Çok uzun sürmeyecek, Emma,” dedim. “Biliyorsun, onlara zarar vermeyecektim. Asıl plan bu değildi. Anneni ya da Phoebe’yi sen öldürdüğün için tutuklanacağını ve meselenin kapanacağını sanmıştım ama kaderin başka planları varmış. Düşününce, bu çok daha iyi aslında. Annenin doğum gününü ve yaptıklarını tekrarlamaktan ne kadar korktuğunu bana anlatmasaydın asla böyle bir fikrim olmazdı. Sen biraz anlattın, Robert da boşlukları doldurdu. Bunları senin için yapacağım. Hepsini boğacağım. Kırkıncı doğum gününde. Doğum günün kutlu olsun, Deli Emma.”

“Yakalanacaksın.” Sözleri fısıltıdan fazlası değildi. Konuşma süremiz dolmuştu. Gözlerini açık tutamıyordu. Bilinç kaybı ve ardından sonsuz bir uyku onu bekliyordu. Diğer eli yarasından uzaklaştı ve nefesi yavaşladı.

“Ah, biliyor musun, bunu çok umursamıyorum. Evi satmak beni zaten beş parasız bırakacak. Banka kartlarımın limitini doldurdum. Ve yıllar içinde hayal kırıklıklarımı birkaç yaşlı insandan çıkardım; her zaman gerektiği kadar ustaca olmasa da. Yeni yaşlı hastalar almaya başladığımda bazı ‘endişeler’ hissettiğimi fark ettim. İnsanlar biri öldüğünde bakmaya başlıyordu ve bilirsin, insanlar bakınca bulurlar. Hapishane benim için mükemmel olacak. Özel alan. Isınmak için fatura ödemek zorunda da kal-

mayacağı. Sadece kışımı sileceğim. Yani, beni yakalamaları hiç sorun değil.”

Parmaklarının yere sürtündüğünü gördüm. Gözleri kapanıyordu. Bir an dinledim. Sessizlik. Nefes almayı kesmişti. Fırın saatine baktım. *Ölüm saati, sabah 2.16, doktor.* Ayağa kalktım, dizlerim çatırdadı -*evet, hapisane eklemelerim için de daha iyi olacak*- ve eve doğru döndüm. Çocuğu bulma vaktiydi.

Tam o saçma oturma odalarını aramaya gidecekken koridor zeminine düşürdüğüm şarap şişesini gördüm. Yanına baktım. Merdiven altı dolabına açılan küçük bir kapı gördüm. Tabii ya. Bir çocuk başka nereye saklanabilirdi ki?

Haklı çıktım. Duvara yaslanmış, dizlerini çenesinin altına çekmişti. Arkamızda şimşekler çakıyordu. Başımı yana eğip ıslak saçlarımın ardından ona baktım.

“Ah, işte buradasın,” dedim, hastalarımın biriyle konuşmuş gibi yumuşak ve sakin bir sesle. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sendeleyip elimi uzattım. Uzun bir süre bana baktı ve sonra isteksizce dışarı çıktı. Elim tutarken ona gülümsedim ve annesinin cansız bedeninin yattığı mutfağı görmesini engelledim. Çocuklar çok tuhaftı. Ne kadar yapmamaları gerektiğini bilseler de neredeyse her zaman söyleneni yaparlardı. Bir yabancıların arabasına binerlerdi. Şekerlemeleri yerlerdi. Birinin elini tutarlardı. Onu merdivenlere götürdüm ve ben çıkarken o da benimle geldi. Merdivenler altımızda gıcırdıyordu.

“Yatağa geri dön,” dedim yumuşak bir sesle. Cevap vermedi. Kulaklıklarımı tekrar takıp gülümsedim.

Bak, bak, bir mum, bir kitap ve bir zil... Şimdiden sakinleşmiş hissediyordum. Yakında her şey bitecekti.

64

EMMA

Ölmemiştim.

O Will'le el ele uzaklaşır uzaklaşmaz, ciğerlerime hava doldurup dizlerimin üzerine döndüm. Başım dönüyor, midem bulanıyor, acı gözlerimi karartmakla tehdit ediyordu ama duracak vaktim yoktu. Gece 2.18'de oğlumu dolapta bulmuştu. Yukarı çıkmak için dört dakikam vardı.

Kafam zaman dilimleriyle doldu. Bir anıyla.

Annem kapıda çömelmiş, dağınık saçlarının ardından kocaman gülümsüyor. Arkasındaki ev karanlık. Gece yarısı. İkimiz de hareket etmiyoruz ve dışarıdaki fırtınanın sesi geliyor, sanki bir yerlerde açık bir kapı varmış gibi. Hafif bir esinti bunu doğruluyor. Belki de arka kapı.

Bir şimşek çakınca annem aydınlanıyor. Sırılsıklam. Gözleri tuhaf. Boş. Bana bakıyor ama beni görmüyor. Benden ötedeki bir şeye bakıyor. Sanırım bu hâliyle daha korkutucu. Daha 'komik Anne' gibi. Neredeyse beni tekrar sarsmanı istiyorum çünkü ancak o zaman bunun benim annem olduğunu bilebilirim.

Başını yana eğiyor ve konuşmadan önce uzun bir sessizlik oluyor.

"Ah, işte buradasın." Sesi yumuşak. Sakin.

Dolaba doğru süründüm, o zaman ve şimdi birleşiyordu. Birazdan Will'in yatak odasında olacaklardı. Dolap önümde kocaman açıldı. Başka bir anı. Bu sefer yakın zamandaki bir anı.

"Kimseye söyleme ama orası annenin gizli saklanma yeri." Gözleri tekrar bana döndü. "İstersen senin de gizli saklanma yerin olabilir," diyorum. "Ama sırlar hakkında bir şey var," diye fısıldıyorum, eğlenceli ol-

masını umarak, "kimseye onlardan bahsedemezsin. Babana bile. Tamam mı? Sadece ikimiz bilmeliyiz. Burası güvenli bir alan. Özel bir yer."

İçeri uzanıp eski bir golf sopası aldım ve ayağa kalkıp merdivenleri olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarken tırabzanı kavradım. Tepeye ulaştım. Korkuluğa tutunurken koridordan gelen garip sesler duydum.

"Anne," dendiğini duydum. Fısıltı gibiydi. Chloe duvara yaslanmış, başını bile kaldıramıyordu. Will'in odasını işaret etmeye çalışıyordu ama yardımına ihtiyacım yoktu. Beş yaşımdan beri bu anın içindeydim. Şimdi daha hızlı hareket ediyordum, kan kaybediyor olmamı umursamıyordum, bacaklarımı zar zor hissedebiliyor olmamı umursamıyordum. Ayaklarının şilteye vurduğunu duydum ve yatak odasının kapısını ittim —

Annem yatağın yanında, Phoebe'nin üzerine eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş, yastığı tutarak ablamı boğuyordu. Phoebe çok çabaladığı için homurdanıyor ve yastığın altından gelen boğuk bir panik sesi duyuyorum ama tek görebildiğim Phoebe'nin tekmelerken bacaklarının şilteye sürtünmesi ve sonra sanki bir şeyi uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kalkması. Phoebe.

Bir adım öne çıkıyorum. Eski tahtalar gıcırıyor. Annemin başı dönüyor, gözleri irkilmiş ve kocaman açılmış.

'Emma,' diyor şaşkınlıkla. Doğruluyor. Ve sonra aniden, dönüp ince halının üzerine sessiz bir kemik yığını gibi düşüyor.

Caroline, Will'in üzerine eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş, yastığı bastırıyor ve oğlumu boğuyordu. Oğlum çok çabalıyor ve Caroline homurdanıyordu, kulaklıklarından biri düştü, Will'in tekmeler savuran bacaklarının sesine karşı bir sinek vızıltısı gibi tiz bir müzik sesi duydum.

Golf sopasını kaldırıp bir adım öne çıktım. Zemin gıcırdadı. Başı bana doğru döndü, gözleri irkilmiş ve kocaman açılmıştı.

"Emma," dedi şaşkınlıkla. Doğruldu ve tüm öfkem çılgınlıkla homurtu arasında bir şekilde dışarı akarken sopayı olabildiğince sert savurdum. Sopa kafatasının yan tarafına çarptı, o da savrulup halının üzerine yığıldı.

“Geber Caroline,” diye mırıldandım nefes nefese ve hareket ederse diye sopayı havaya kaldırarak başında durdum. “Geber.” Kafatası çökmüştü. Gözleri bir yandan diğer yana titriyordu. Hiçbir yere gittiği yoktu.

Yatağa yığılıp Will’i yanıma çektim. “Bitti, bebeğim.” Dışarıdaki fırtınanın sesi arasında siren sesleri duydum. Bebeğime daha sıkı sarıldım, sonra diğer bebeğim koridordan sendeleyerek içeri girdi ve başını dizime koydu. İki bebeğim de yanıma gelince rahatlardım ve hučkıra hučkıra ağlamaya başladım. Güvendehydiler. Sonunda bitmişti.

Mezar taşının dibindeki küçük vazodan solmakta olan çiçekleri çıkarıp yerlerine canlı, taze menekşeler diktim. Nina, annemin bunları eskiden neşeli bulduğunu söylemişti. Nina'dan çok şey öğreniyordum, içime sindiriyor, annemin gerçekte kim olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Tatmin olmuş bir şekilde ayağa kalktım ve dizlerimin ve paltoyun tozunu silkeledim, yan tarafımdaki ağrıyı görmezden geldim. Şanslıydım. Karaciğeri ıskalamasına yetecek kadar kıvrılmayı başarmıştım. Çok kan kaybetmişim ama birkaç gün içinde eve dönmüştüm.

Bazen gidip Caroline'ın annesi Jackie'nin mezarına da çiçek koyuyordum. Onunla tanışma fırsatı bulduğum için mutluydum. Acısına rağmen sıcak bir kadındı. O ağlardı, ben ağlardım ve kaybımızdan ve her şeyin nasıl ziyan olduğundan bahsederdik. İçinde çok fazla sevgi vardı. Kırkinci doğum günümünden iki hafta sonra büyük bir felç geçirip öldü. Caroline'ın son birkaç yıldır baktığı bazı hastaların ölümü ve aileme yönelik cinayet teşebbüsü nedeniyle soruşturma altında olduğu ortaya çıktıktan birkaç gün sonra.

Birçok kişi Caroline'dan cevap bekliyordu ama alamayacaklardı. Golf sopasıyla ona sertçe vurmuş ve ciddi beyin hasarına neden olmuşum. Tam olarak bitkisel hayatta değildi ama bitkisel hayata yakındı. Bazen bunun için kendimi kötü hissediyordum ama çok da değil. Suçlarından dolayı yargılanacağından şüpheliydim ama ben ona çoktan müebbet hapis cezası vermiştim. Bu bana huzur veriyordu.

Arabanın ısıtıcısını açıp mezarlıktan çıktım. Phoebe normalde benimle gelirdi ama bugün fizyoterapisi vardı. O da hızla iyileşiyordu. Gerçi bunun gözlerindeki yeni ışıltıyla bir ilgisi olabilirdi. Darcy onu hastanede ziyaret etmiş ve sanırım bir zamanlar bana karşı beslediği hisler silinmişti. Phoebe ile atışıyorlardı ve bunun Phoebe'yi güldürdüğünü görmeyi seviyordum. Bence birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Bu onun için iyiydi. Tüm o öfkeyi dışarı attığı için artık daha hafifti. Hepimiz öyleydik. Birbirimize karşı daha nazıktık. Artık bu konuda pek konuşmak istemiyordu ve ben de buna saygı duyuyordum. Artık her şey ilerlemek üzereydi ve geriye bakmak istemiyor diye onu suçlayamazdım. Biz de yakınlaşıyorduk. Daha çok konuşuyorduk. Kim olduğumuz hakkında açılıyorduk. Tüm öfke gittiği için yine ablam olmuştu. Birbirimizin arkasını kolluyorduk ve İspanya'ya geri dönmemesine sevinmiştim. Sanat terapisti olarak eğitim almayı düşünüyordu ve çalışmalarının yıllardır olduğundan çok daha iyi olduğunu fark ettim. Daha özgürdü. Hatta her zaman hayal ettiği gibi, kendisi de bir sanatçı olarak mütevazı de olsa geçimini sağlayabilirdi.

Robert'la ayrı yönlerde de olsa ilerliyorduk. Ev satılmış ve o Alan'la iş yapmaya başlamıştı. İkisine de bol şans diliyordum. Belki de bu onun için bir dönüm noktasıydı. Michelle'le bir süre birlikte olacaklarını hissediyordum. Birlikte çok vakit geçiriyorlardı. Artık onu görmüyordum. Chloe ve Julian hakkında hiçbir şey söylemediğim için beni hiç affetmemişti.

Julian ve Chloe, kırkıncı doğum günümün gecesini atlataamadılar ve bu Julian hariç hiç kimseyi şaşırtmadı. Michelle onu evden kovduktan sonra, elbette Chloe'ye yöneldi ama Chloe neredeyse ölerək olgunlaşmış ve o tren çoktan kaçmıştı. Chloe yerel üniversiteyi seçti ve buna sevindim ama bize yakın olmak ya da Julian için değildi. Bu ismin konuşmalarda ne kadar sık geçtiğine bakılırsa, Darren adında kendi yaşında bir çocukla çıktığından emindim. Will bile çocuğun ismi her anıldığında kıkırdamaya başlamıştı.

Will boşanmayı oldukça iyi karşıladı. Robert ve ben, yaşadığı onca şeyden sonra onun için bu durumu olabildiğince kolaylaştırmaya hazırdık. Karanlık, sessiz ruh hâlleri düzelmişti ve yine benim eski neşeli küçük oğlum olmuştu. Sanırım doğum günüm geçtiği için artık kafası bulanık değildi.

İkimiz de tıpkı annem gibi ikinci çocuktuk.

Kimse ona annemin Phoebe'ye yaptıklarını anlatmamıştı. Ne Phoebe ne de Robert. Kimse ona ne çizeceğini söylememişti. Annem ve benim gibi ne olduklarını bilmese de geleceğe dair anlık görüler görüyordu. Bunu en iyi şekilde anlatmanın yolu, görülerin kafasını tıkayıp bulanıklaştırdığını söylemekti. Normal hissetmek için çizmek zorundaydı. Bu onu içine kapatmıştı.

Patricia, ben ve Will. Hepimiz o anda sıkışıp kalmıştık; gelecek içimize işliyordu. Delirdiğini düşünerek ölen ve çocuğunu öldürmeye çalışan zavallı annem. Hepimizin arasında en güçlü 'lütufa' sahipti. Gelecek ona sızıyordu. Henüz gerçekleşmemiş olayları canlandırdığı tüm o kayıp anlar. Kendi bulanık kafası. Phoebe'yi asla incitmek istememişti. Gelecekteki o ana hapsolmuştu, Caroline'ın eylemlerine hapsolmuştu, onların altında eziliyordu. Ve hiçbirisi ona ait değildi.

Annemin hastanede bileğimi nasıl yakaladığını hâlâ düşünüyordum. O zaman biliyor muydu? Bunu ölüm döşeginde mi fark etmişti? Doğum günüm yaklaştıkça geçmişinin tüm çılgınlığını apaçık anlamış mıydı? Beni uyarmak mı istemişti? Sandra'nın bana verdiği o kâğıt parçası hâlâ duruyordu. Bazen bakıyordum, adım defalarca yazılmıştı. Derinlerde, nedenini bilmese de hâlâ benim için endişeleniyordu. Beni seviyordu. İkimizi de seviyordu.

Çok fazla düşünmemeye çalışıyordum ama bazen -bugün olduğu gibi- mezarına gittiğimde, Nina'nın doğum günümünden kısa bir süre sonra yanıma uğradığını, yeni balkonumda oturup şarabını yudumlarken yilandan bahsettiğini hatırlıyordum.

"Bütün bunlar bir yılan," demişti.

"Yılan derken?" diye sormuştum.

"Bu bir sembol. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılanın dairesel

görüntüsü. Yılan nerede başlar ve nerede biter? Bu sonsuz bir döngüdür. Bir paradoks."

Düşünceli gözlerle uzaklara bakmıştı. "Başına gelenleri düşündüğümde yılanı görüyorum. Bu da bir paradoks. Görmüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Her şeyi analiz edecek vaktim olmamıştı; polisle, ayrılıklarla ve gözyaşlarıyla çok meşguldüm. "Açıkla."

"Tamam. O zaman annenle başlayalım. Patricia, bilinçaltına sızan gelecekte gelen zaman tarafından rahatsız edilmeseydi, Phoebe'yi boğmaya çalıştıktan sonra yere yığılıp güvenli birime konmazdı. Anlıyor musun?" Başımı salladım. "Ve eğer güvenli birimde olmasaydı, sen ve Phoebe çocuk evine alınmazdınız," diye devam etti. "Ve bu yüzden Caroline'ın ailesi seni asla evlat edinmezdi ve böylece Caroline'm annesini sakat bırakan ve babasını öldüren araba kazası da asla olmazdı. Ve eğer Patricia kafasını o aynaya vurmasaydı, sadece sen ve Will bu aksaklığı zamanında miras almakla kalmayacaktınız. Daha da önemlisi Patricia, Caroline'm annesinin yattığı hastane koğuşunda olmayacaktı ve böylece Caroline seni asla görüp peşine düşmeyecekti." Şarabından bir yudum daha aldı.

"Tamamen farklı bir zamanda ve yerde, Caroline tehlikesine maruz kalmadan büyüyecektin çünkü ikinizi bir araya getirecek veya Caroline'm senden nefret etmesini sağlayacak hiçbir şey olmayacaktı. Bunların hiçbiri olmayacaktı."

Şarap kadehini kaldırıp parmağını, altındaki ıslak dairenin üzerinde gezdirdi. "Şimdi anlıyor musun? Gelecekteki olaylar, Patricia geçmişte bununla boğuşmamış olsaydı kesinlikle var olmazdı. Bu bir yılan. Başlangıç nerede, son nerede? Hayat kendini yiyen yılan gibi, dairesel bir döngü içinde akıp gidiyor. Ve bunu aklım almıyor," dedi. "Zavallı annen. Keşke neler olduğunu bilseydi."

Hayır, bunu çok sık düşünmemeye çalışıyordum. Anlamaya çalışamayacağın bazı şeyler vardı.

Bunu denerken delirebilirdin.

SON SÖZ

Saat 16.00'da tam vaktinde işe döndüm. Yeni resepsiyonistim ve asistanım Alma beni bir fincan kahve ve bir gülümsemeyle karşıladı. Ofisimiz küçük ama şirindi ve ofisime yerleşirken gurur duydum. Kendi ofisimi kurmuştum.

Özürlere ve teşviklere rağmen şirkete geri dönmem mümkün değildi. Yeni başlangıçlar ve cesur seçimler; hayatın bana bunları sunması gerektiğine karar vermiştim ve görünen o ki müşteri sıkıntısı çekmiyordum. Oldukça saygı duyulan ve bağlantıları olan biriydim ve kulaktan kulağa tavsiyeler sayesinde epeyce meşguldüm. Sözleşme imzalayan ilk müşterim Miranda Stockwell'di ve artık çocuklarının ortak velayetini alıyordu. Darcy bana bolca iş gönderiyordu ve bu öğleden sonraki potansiyel yeni müşterim Dr. Morris'in meslektaşığıydı. Sanırım psikiyatristler bile evlilikleri yürütemiyordu.

Alma, geldiğini haber vermek için telefon etti ve onu içeri göndermesini söyledim. Gülümseyerek ayağa kalkıp onu selamladım. "Merhaba Dr. Martin," dedim.

"Lütfen bana David deyin."

"Ben de Emma." Bir koltuğa oturması için işaret ederken keşke rujum tazeleseydin diye düşündüm. İskoçtu ve yakışıklıydı ama morali bozuk gibiydi.

"Peki, bu kim?" diye sordum yanındaki sekiz veya dokuz yaşlarında gibi görünen küçük çocuğa bakarak.

"Adam. Üvey oğlum," dedi Dr. David Martin. "Zor bir du-

rumdayız. Karımdan, yani Adam'ın annesinden boşanmak istiyorum ama Adam benimle kalmak istiyor." Küçük çocuk henüz elini bırakmamıştı.

"Tamam, bu alışılmadık bir durum," dedim. "Ama imkânsız değil."

Adam umutla David'e baktı. Karşımda ilginç bir hikâye vardı sanırım.

Bu ikisi bana ilgi çekici geldi ve onlara yardım etmek istedim.

"Babası birkaç yıl önce bir kazada öldü. Adam hayatta kaldığı için şanslıydı. Zor oldu ve karım... şey, dengesiz olabiliyor. Louise'den boşanırsam, Adam'ın onunla kalmayacağından emin olmak istiyorum."

"Annenle kalmak istemiyor musun?"

"Hayır." Küçük çocuk kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Annem değişti."

"Gidip Alma'yı görmek ister misin? Orada oyuncaklar ve çizgi romanlar var, hatta benim gönderdiğimi söylersen, biraz şekerleme bile olabilir. Tamam mı?"

Bu onu neşelendirdi ve konuşmaya devam etmeden önce kapının kapanmasını bekledik.

"Bize yardım edebilir misin?" dedi David.

"Neden bana biraz daha anlatmıyorsun? Sonra ne yapabileceğime bakarım."

Yarım saat sonra pencereden dışarı bakıp onların gidişini izliyorum. David yukarı bakıp gülümsediğinde midemde bir çarpıntı hissettim. Yakışıklıydı. Ve ilginç. Az önce anlattıklarından anladığım kadarıyla ikimiz de duygusal bir bunalımdan geçmiştik. Herkes hayatına devam ediyordu. Belki ben de etmeliydim. Parker Stockwell'in aksine, Dr. David Martin beni yemeğe davet ederse, sanırım giderdim.

Ters giden ne olabilirdi ki?

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce çalışan kadınların her durumda yaşadığı zorluklar, aile, suçluluk duygusu, erkekler vb. arasında denge kurmaya çalışmak ve bunun ne kadar yorucu olduğu ve bir yandan da uykumuzu nasıl kaçırdığı hakkında konuştuğumuz muhteşem gece için Jess Burdett ve Suzanne Mackie'ye çok teşekkür ederim. Ayrıca tam bir şarap ve kahkaha patlamasıydı ve bu kitap onlarsız var olamazdı. Lütfen tekrar yapalım, siz benim ilham perilerimsiniz.

Ardından, Left Bank Pictures'dan Luke Woellhaf ve Jemima Jennings'e de teşekkür etmeliyim. Kitabı yazarken televizyon versiyonunu geliştirmek hepimizi zorladı ve sizler harikaydınız ve olmaya devam ediyorsunuz. Bir kez daha, bu kitap sizin düşünceleriniz ve görüşleriniz olmadan bu kadar iyi olamazdı. Elbette, beni Left Bank ailesinin bir parçası gibi hissettirdiği ve senaryolardaki sorunları tespit etmede sinir bozucu derecede iyi olduğu için Andy Harries'e teşekkür ederim.

Bazı sözlerini çalmama izin verdikleri için Junot Diaz ve Nikita Gill'e ve bu çılgın öyküde muhteşem şarkılarından birini kullanmama izin verdiği için Tim Elsenburg'a da çok teşekkürler. Okurlarım, çalma listelerinizde herhangi bir Sweet Billy Pilgrim albümü yoksa -lütfen bu durumu düzeltin!

Metnin hukuksal açıdan doğruluğunu kontrol ettiği için Gonzo Düküm Baria Ahmed'e çok teşekkür ederim. Hâlâ böylesine şaşkın ama bir o kadar da zeki ve profesyonel olmanı şaşır-

tıcı buluyorum ama seni bunun için seviyorum. Lütfen yakında tekrar maceraya atılalım.

Her zamanki gibi, sabırlı editörlerim Natasha Bardon ve David Highfill'e ve HarperCollins UK ve Willam Morrow'daki harika ekiplerine çok teşekkür ederim. HarperFiction'dan Julia Wisdom ve Kathryn Cheshire'te ön okumaları ve harika notları için ayrıca teşekkürler. İkinize de şarap veya seçtiğiniz kokteyli borçluyum; en azından birer tane!

Atlantik'in iki yakasındaki temsilcilerim Veronique Baxter ve Grainne Fox'a -ikiniz de aklımı başımda tutuyorsunuz ve tüm saçmalıklarına katlanıyorsunuz. Desteğiniz ve dostluğunuz için sonsuza dek minnettarım. Ayrıca dünyaya açılmama yardımcı olan David Higham'daki dış haklar ekibine de çok teşekkürler!

Dünya çılgın bir dönemden geçiyor ve birçok insanın yaşadığı tüm bu travmalar göz önüne alındığında hâlâ kitap alan, yazarları destekleyen ve ürünlerimizin tadını çıkarttığını umduğum herkese minnettarım, bu yüzden en büyük teşekkür siz okurlara. Sık sık söylenir ama bunun nedeni doğru olması, gerçekten de her şeye değdiğini hissettiriyorsunuz. Ve elbette, çeşitli karantinalar boyunca bana eşlik ettiği ve beni evden çıkarıp parkta kafamı boşaltmaya zorladığı için Teddy'e de teşekkür ederim. Sen gerçekten çok iyi bir köpeksin.

